CARTEA EGIPTEANĂ a MORȚILOR

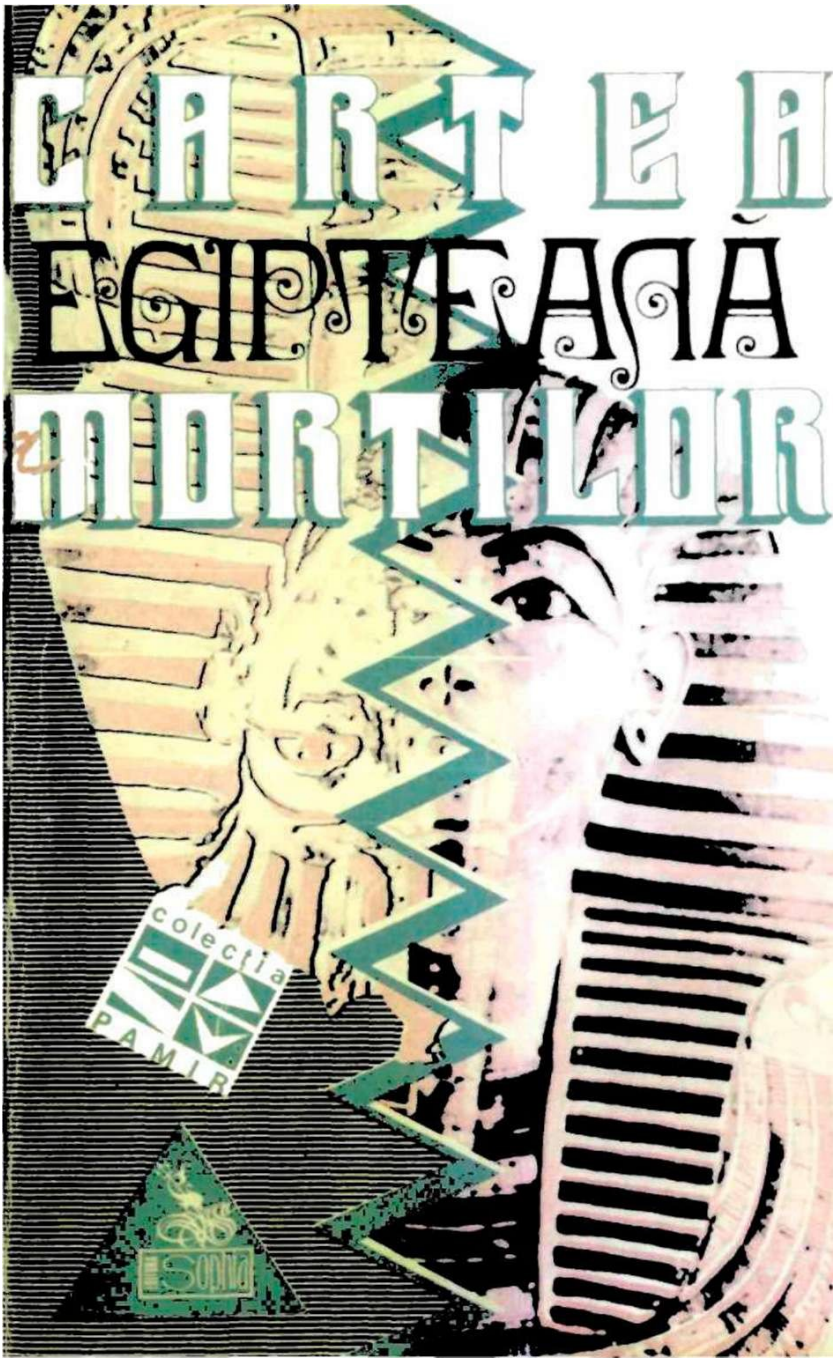

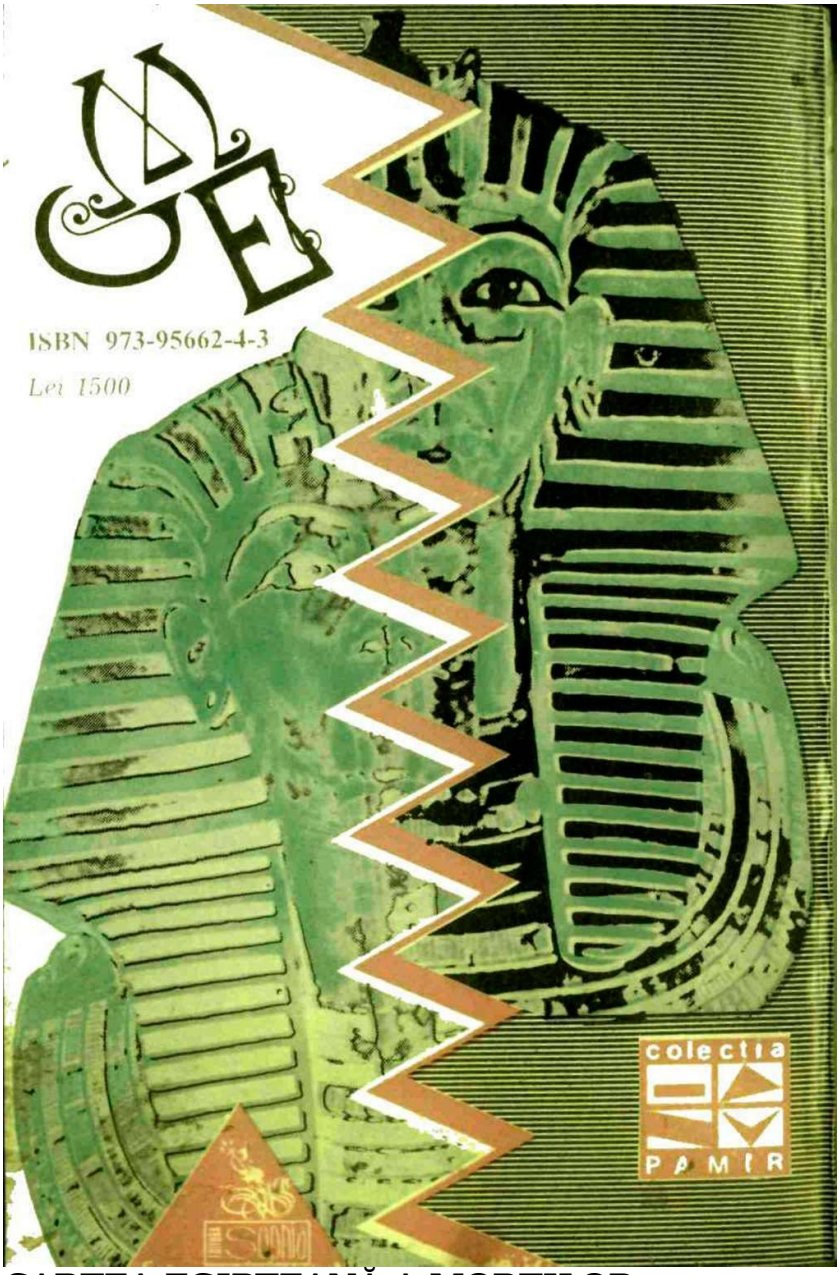

CARTEA EGIPTEANĂ A MORŢILOR

traducere, studiu introductiv şi note de

EDITURA SOPHIA ARAD

MARIA GE NESCU

Fratelui meu Aurel, mort în împrejurări neelucidate la 30 oct. 1980, pe teritoriul Iordaniei, în drum spre ruinele ele la Marea Moartă.

Maria Genescu

Studiu introductiv

„Egiptenii sunt cei mai credincioşi dintre toţi oamenii” – spunea Herodot. Dintre toate popoarele antice, egiptenii au dovedit cea mai constantă preocupare faţă de problema morţii şi a enigmelor ei, aceasta punându-şi amprenta pe întreaga lor viaţă socială şi spirituală. Din perspectiva gândirii lor, cu ajutorul unor procedee magice, de înaltă tehnicitate, moartea poate fi controlată în amănunt. Strădaniile de descifrare a *misterului morţii* s-au concretizat în reţeaua de centre iniţiatice organizate şi structurate pe întreg cuprinsul Egiptului. „Ghidul” pentru descifrarea acestui „*secret*” este „Cartea Egipteană a Morţilor” care se constituie, astfel, într-un monument cultural singular şi insolit prin tulburătoarea revelaţie a unei gândiri esoterice, având o vechime de mai bine de cinci milenii.

„Cartea Morţilor Egipteni a fost publicată pentru prima oară sub titlul acesta de către Richard Lepsius în anul 1842, iar titlul, deşi considerat impropriu, a fost adoptat de către egiptologia oficială. „Cartea” se alcătuieşte din 192 de texte, numite capitole, majoritatea lor având şi un titlu, mai mult sau mai puţin legat de conţinut.

Aceste „cărţi ale morţilor” însoţeau pe răposat în lumea de Dincolo. Similare unor „cărţi de rugăciuni”, erau aşezate fie în interiorul unei statui de lemn a lui Osiris, fie într-o cutie ce servea ca soclu pentru statuia lui Sokari, în cutele bandajelor mumiei, pe pieptul mumiei sau sub braţ. Alteori, textul era scris pe o fâşie de pânză care înfăşură mortul; mai putea fi scris şi pe partea interioară a capacului sicriului sau pe pereţii interiori. Textele au numeroase ilustraţii colorate. La fel cum au procedat

înaintaşii noştri, am numit fiecare text „capitol”. Unele dintre ele au anexată o „ rubrică”, numită astfel deoarece era scrisă cu cerneală roşie. Aceste adausuri conţin fie indicaţii de magie rituală, fie date istorice asupra locului şi împrejurărilor în care a fost descoperit textul respectiv şi care au ca scop creşterea eficienţei magice.

Constantin Daniel („Gândirea egipteană antică în texte”, Notă introductivă, pg. 10 – 12) face remarca adevărată că, de fapt, „Cartea Morţilor” este o selecţie de texte din alte „cărţi”: „Textele sarcofagelor”, provenită şi ea din „Textele piramidelor”. Textele reprezintă formule magice cunoscute şi rezervate, în prima perioadă, numai faraonilor pentru a-i face nemuritori. După mai multe secole, ele au putut fi folosite şi pentru influenţarea destinului post-mortem al marilor demnitari de la curtea faraonilor, al oamenilor bogaţi şi chiar al celor mai puţin bogaţi. Acelaşi Constantin Daniel (op. cit.) susţine că multe dintre textele de genul celor cuprinse în „Cartea Morţilor” se vindeau de către scribi. Pentru operativitate, locurile unde trebuiau trecute numele şi titlurile răposatului erau lăsate albe pentru a putea fi completate după cumpărare.

În cele ce urmează, respectând datele pe care ni le pun la dispoziţie textele „Cărţii*, vom încerca o precizare a traseului pe care, potrivit savanţilor preoţi ai Egiptului antic, îl străbate sufletul omenesc după ieşirea lui din trup. Această plecare şi trecere a „pragului” spre viaţa veşnică este prezentată în strânsă legătură cu Osiris, domn şi stăpân pe Tărâmul morţilor.

„Cartea Morţilor”, ale cărei texte au fost reunite prin secolul al XVI-lea î.e.n., este nu numai un „ghid*, ci şi un „manual” cuprinzând indicaţii precise asupra *călătoriei* pe lumea cealaltă şi a modului în care se poate scăpa de primejdiile ce îl ameninţă pe răposat în lumea de Dincolo. În gândirea egipteană, viaţa veşnică se poate câştiga prin cunoaşterea unor formule magice. Multe texte sunt rugăciuni care devin eficiente într-o anumită împrejurare în drumul spre „adevărata lumină 1. Constantin

Daniel (op. cit.) încearcă o clasificare a problematicii

capitolelor „Cărţii” după următoarele criterii:

— Formule magice – porunci adresate zeilor

— Descântece, vrăji care forţează destinul

— Identificarea răposatului cu zeii (Osiris, Horus, Ră etc.)

— Autobiografia morală şi etică

Condiţia intrării în lumea de Dincolo, printre „fiinţele de lumină”, rămâne o viaţă conformă cu Maat – Adevăr şi Dreptate.

Nicio scriere egipteană nu ne-a transmis legenda lui Osiris în întregime şi o cunoaştem numai prin intermediul lui Plutarch. Potrivit lui, Osiris a fost un rege pământean care a adus civilizaţia în Egipt. Invidios pentru dragostea şi stima de care se bucura, fratele lui Seth, ajutat de încă 72 de complotişti, îi pune la cale pieirea. Acestora li se mai alătură o regină libiană, Aso, care reuşeşte să măsoare dimensiunile exacte ale trupului lui Osiris (se spune că avea peste cinci metri înălţime). Intrând în posesia acestor măsuri, Seth comandă o ladă foarte frumoasă şi bogat împodobiră pe care o prezintă cu prilejul unui banchet, la care participa şi Osiris, ca pe un lucru scump şi de foarte mare preţ. Toată lumea îi admiră lucrătura nemaivăzută, iar Seth spune că o va dărui aceluia dintre ei care va încăpea în ea perfect. Fireşte, singurul care putea intra în ea, aşa cum se prevăzuse, era Osiris. Odată culcat acesta înăuntru, Seth cu ai lui îi trântesc capacul şi toarnă deasupra plumb topit pentru a-i zădărnici orice şansă de scăpare. La ceas de noapte, lada este dusă pe un braţ al Nilului care o poartă spre mare. Vestea acestei cumplite mârşăvii ajunge la Isis, soţia şi sora lui Osiris, care îi recuperează trupul şi îl ascunde în Egipt. Seth, însă, îl redescoperă şi îl taie în 14 bucăţi pe care le răspândeşte pe tot cuprinsul lumii (a se înţelege Egipt). Din nou intervine Isis care îi adună fragmentele refăcându-l cu ajutorul lui Anubis şi al surorii ei Nephtys sub forma de mumie, după care îl reînvie. Mare magiciană, Isis îl va concepe pe Horus cu Osiris după moartea acestuia din urmă.

Totuşi, pentru că a fost omorât, Osiris devine domn şi stăpân în lumea de Dincolo, judecător suprem pe Tărâmul Morţilor. Peste Egiptul de Sus şi de Jos va domni Horus, fiul şi moştenitorul lui de drept. Tot lui Ho rus îi revine obligaţia sacră de a-şi răzbuna tatăl pedepsindu-l pe Seth. Lupta dintre ei este ca un fundal în faţa căruia se derulează imaginile lumii de Dincolo. În „Cartea Morţilor Egipteni" desluşim un Osiris fantomatic, în postura hieratică a mumiei, înfăşat, ţeapăn şi inert. Caracterul singular şi derutant al „Cărţii" rezidă tocmai din această asociere în persoana lui Osiris a doua elemente incompatibile dintre care unul este viaţa, jar celălalt – moartea.

Pentru egiptenii antici, Universul se compunea din Cer, Pământ şi Tărâmul morţilor sau Lumea Inferioară, cum i se mai spunea. Această lume de dincolo de moarte se compunea din două părţi. Prima, numită Duat (sau Amduat), este o zonă de tenebre şi de pericole care pândesc peste tot. Ar putea fi comparată cu Iadul creştin. A doua porţiune era „frumosul Amenţi «în care îşi avea reşedinţa Osiriş. Tot în Amenţi se găseau Câmpiile Joncilor sau ale Preafericiţilor (Sekht-Ianru sau Sekht-Iaru), precum şi Câmpiile Păcii (Sefeht-Hotep). Unii cercetători le considerau insule. Chiar şi grecii. Protagonist al tragediei cosmice iniţiale, Osiris se sacrifică pe sine şi, prin aceasta, devine mântuitorul omenirii. Care este scopul şi în ce constă acest sacrificiu? – sunt întrebări la care vom încerca să răspundem în paginile acestei *Introduceri*.

În ciuda titlului acestei „Cărţi", precum şi a tentei macabre, inerentă la un asemenea subiect, încă de la primele capitole simţim un optimism nedisimulat în faţa morţii. Voltaire spunea că specia umană este singura care ştie să moară şi o ştie numai datorită experienţei. Această experienţă determină o certitudine: aceeq că vom muri. Limitând cunoaşterea numai la experienţa posibilă, excludem divinitatea. Dacă prin ştiinţele naturii putem înţelege legătura dintre naştere şi moarte, înţelegere pe care nu o are decât omul, nu înseamnă că am înfăptuit un

act de cunoaştere. Cunoaşterea se face prin revelarea Adevărului, transcendent în esenţă şi aceasta se întâmplă numai prin revelarea divinităţii. Intrăm, Astfel, într-un domeniu al religiei situat departe de lumea întrebărilor prezenta în filosofie, artă, ştiinţă etc.

Într-un anume fel, religia egipteană a intuit şi a prefigurat creştinismul. Ea a dominat un spaţiu geografic imens pe o perioadă de timp, record între religii, de mai bine de 3.000 de ani. În „Note" la „Gândirea egipteană antică în texte", Constantin Daniel remarcă monoteismul gândirii egiptene în care zeii devin faţete ale unei singure divinităţi, „monoteism cu faţete". Urmărind textele „Cărţii", putem constata că, atunci când răposatul ajunge în anturajul lui R5 nu se consideră ajuns la capătul „călătoriei", aceasta continuându-se spre „adevărata lumină de zi". În spatele acestei exprimări, însă, simţim o realitate pregnantă, despre care trebuie să tăcem; nenumit şi totuşi foarte prezent, Creatorul. Dumnezeul creştinilor aşteaptă răbdător trecerea mileniilor pentru a se împlini clipa în care Fiul va fi sacrificat şi Marea Iubire va zgudui temeliile acestei lumi.

Adevărurile religiei egiptene, cum ar spune Petre Tuţea, sunt Adevăruri revelate şi *primite* spre învăţare. Cu un pronunţat caracter didactic, preceptele religiei egiptene obligă la învăţare şi la o continuă exersare a memoriei. Învăţarea, pentru marea masă a credincioşilor, se făcea prin intermediul ritualului, uneori foarte complicat, dar având menirea precizată de Mircea Eiiade: „... sensul ritualului este să solidarizeze un individ cu viaţa organizată, cu colectivitatea..." (Mircea Eliade, „Alchimia asiatică", Hum & nitas, Buc., 1991). Neîmplinirea acestor obligaţii în timpul vieţii îl punea pe egipteanul din antichitate în imposibilitatea de a se mântui după moarte. Ajungem să credem într-o altă civilizaţie, mult mai veche, ai cărei supravieţuitori încearcă, folosind argumente accesibile unor minţi primitive, să fixeze în mintea acestei populaţii Adevărul Absolutului Real numit Dumnezeu. Acesta este şi motivul pentru care religia egipteană pare

nefirească. Asociind iraţionalul cu utilul, fără a-i conferi o limită terestră, o putem numi o religie pentru nemuritori! Dacă religiile ulterioare aduc în atenţie o nelinişte nouă în legătură cu moartea, egiptenii vin cu o cerţitedine veche: toţi suntem muritori. Însă pentru ei moartea nu este o ameninţare, ci numai o „trecere" spre o altă viaţă. Cu cât memoria este mai fidelă în legătură cu cele învăţate în timpul vieţii, cu atât şansa răposatului de u ajunge în „adevărata lumină" este mai reală. În planul de existenţă post-mortem, imaginat de egipteni, omul este *liber* să-şi pună în evidenţă întreaga isteţime şi elevaţie spirituală. Triumful asupra morţii exprimat prin libertatea individului de a dobândi nemurirea situează religia egipteană în rândul „credinţelor superioare" (vezi Paui – Ludwig Landsberg, „Eseu despre experienţa morţii", Humanitas, Buc. 1992.

Citind textele „Cărţii1" suntem propulsaţi într-un univers populat cu suflete-păsări care săgetează spaţiile albastre sau adastă în ramurile sicomorilor de pe malurile Nilului şi zei-stele care îşi supraveghează „rotirile" după „ritmurile timpului". Una dintre noţiunile foarte repetate este aceasta, referitoare la „ritmurile timpului", egiptenii antici dovedindu-se consecvenţi în străddania de a-l defini ca pe un element al armoniei cosmice. „Cartea Morţilor", aşa cum am mai spus, se situează într-un climat de esoterism desăvârşit în care adevărurile nu sunt descoperite, şi revelate. De aceea, încercăm o analogie, subiectivă, cu un alt text de aceeaşi factură: *Geneza* sau Cartea *Facerii*.

Prima creaţie a Dumnezeului creştin a fost LUMINA: „Să fie LUMINA" şi a fost LUMINĂ. Deci Lumina primordială a fost creată prin efectul vibraţiilor unui complex sonor: *cuvântul*. (Egiptenii antici aveau şi ei un zeu care crea prin cuvânt: Ptah). Nu putem şti care a fost configuraţia sonoră creatoare a acestui cuvânt. Totuşi, dacă prin verbul divin s-a creat LUMINA rezultă că şi *verbul* cu o anumită structură sonoră, la rândul său, este expresia sonoră a Luminii.

Despărţind Dumnezeu lumina de întuneric „a numit lumina zi, iar întunericul I-a numit noapte11. Urmează o frază de maximă şi tulburătoare importanţă, deoarece ne face să fim martorii Clipei în care, iată, parcă auzim cetele de îngeri trâmbiţând în Univers începerea numărătorii inverse. Întregul Univers se pregăteşte să ia startul pentru Marea Secundă solemnă în care Timpul îşi începe rostogolirea inexorabilă: zi după zi, an după an, mileniu după mileniu. „Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă; aceasta a fost Ziua întâi”. Fiecare zi a „Facerii” este marcată cu frate a care ne atrage atenţia că timpul şi-a început lucrarea lui neobosită. Simultan, tot prin virtuţile Luminii, apare vizibilă „întinderea” – Spaţiul pe care Dumnezeu l-a modelat şi l-a mobilat în zilele urmtioare.

Detractorii Bibliei se folosesc ca de un argument forte, de faptul că Dumnezeu a făcut Lumina, despărţind-o de întuneric, în prima zi, pe câtă vreme, abia în cea de a patra zi a aşezat „luminătorii” pe cer. S-a făcut literatură şi multe speculaţii pe această temă. Problema era că din punct de vedere „ştiinţific” lumina nu poate exista în absenţa astrului solar şi al lunii. Esenţa enunţului biblic constă în aceea că LUMINA, cea creată în prima zi, este Lumina divină din primordii, alta decât cea care ne vine de la „luminători”. Chiar dacă lampa electrică ne oferă suficientă lumină pentru a desluşi obiectele nu vom putea niciodată susţine că este la fel cu cea venită de la Soare. Cam aceasta este şi diferenţa între Lumina dintru început şi cea pe care ne-o oferă astrul zilei. LUMINA din prima zi este cea care prin voia Tatălui, a creat cele două noţiuni care definesc însăşi ritmurile fundamentale ale vieţii pe Pământ; Timpul şi Spaţiul. „Refrenul4 de atenţionare, „a fost o seară şi, apoi, o dimineaţă” semnifică timpul care curge, este ritmul primordiei. Pulsul planetei este jalonat de o zonă de trecere aflată în penumbră: seara, dimineaţa. În această stare, de semiobscuritate, se situează mereu, pentru eternitate, presimţirea *sfârşitului*, care este seara, urmată după pauza de întuneric, de un nou începui; dimineaţa. Aici credem că este locul în care îl putem defini,

cel mai bine, pe Ră, „luminătorul” Egiptului antic. În afara faptului că este zeul suprem care împrăştie lumina solară benefică, Ră pare a fi însuşi Timpul, construindu-şi propria „formă”, fiind copil dimineaţa şi, negându-se pe sine, ajunge seara la desăvârşire. Ideea aceasta, a uniunii dintre Lumină şi Timp ne-a făcut să ne gândim la Geneză care pare a o explica.

Revenind la textul biblic, în care LUMINA primordială este anterioară „luminătorilor 1, întrebarea este: dacă Dumnezeu n-ar mai fi creat acest ritm, lumină-întuneric, ar mai exista noţiunea de Timp? Oare nu aceasta este Clipa în care Dumnezeu instituie pe Pământ noţiunea de „pieritor”, potrivit căreia totul are un început şi un sfârşit? Dacă oamenii ar fi beneficiat numai de acea Lumină primordială continuă, aşa cum credem că este în Spaţiul numit Paradis, nu cumva ei ar fi nemuritori? Urmare a păcatului adamic, Dumnezeu ne-a dat acest *Ritm* tocmai pentru a-i împiedica pe cei „mulţi chemaţi” să distrugă armoniile cereşti. Iată cum, putem concluziona că întunericul numit „noapte” întrerupe brutal trăirea noastră psihică prin letargia numită „somn”; fără Lumină devenim inerţi şi creierul uman nemaiprimind harul Luminii nu mai poate judeca. Această continuă trecere, din somn în trezie, acest *ritm* pe care îl numim *timp* pare a fi adevărata cauză a naturii noastre muritoare.

În cea de a patra zi, Dumnezeu a creat „luminătorii 1 tocmai pentru a statornici pulsul numit TIMP „să fie nişte semne care să arate vremile, zilele şi anii-l iar mai departe, „să stăpânească ziua şi noaptea şi să despartă lumina de întuneric”. În zilele Creaţiei, Dumnezeu a operat mai multe „separări. Astfel, după ce „separă lumina de întuneric, va despărţi cerul de pământ, apele de uscat. Prin aceste „separări”, Dumnezeu delimitează Pământul de restul Universului creând un ritm, anume pentru acest spaţiu determinat şi ale cărui determinante sunt Lumina şi Timpul.

Pentru egiptenii antici, viaţa pământeană era o experienţă şi un preambul al vieţii veşnice care începea

odată cu trecerea „pragului” şi renaşterea prin moarte. Promisiunea cea mai pregnantă şi dorită, cu cea mai mare impetuozitate, este *libertatea*; egiptenii sunt primii oameni care au descoperit acest concept. Se spune că există trei concepte care n-au putut fi definite nici până în zilele noastre: Dumnezeu, lumina şi libertatea. În ciuda acestei afirmaţii, o privire sumară asupra condiţiilor social-istorice este în măsură să ne ofere o justificare. Imperiul imens al Egiptului antic a supravieţuit milenii datorită unei organizări interne foarte judicioase dar extrem de dure. Scrierile evreieşti din antichitate o demonstrează cu prisosinţă. La aceasta a contribuit în mare măsură şi faptul că egiptenii foloseau scrierea nu numai în temple ci şi în administraţie, sistemul fiscal cunoscând o aplicabilitate foarte eficientă în detrimentul claselor sociale crunt exploatate; la acestea se adăugau şi abuzurile de tot felul săvârşite atât de funcţionarii publici cât şi de reprezentanţii clerului (vezi textele sapienţiale, „Povestea ţăranului bun de gură”. Constantin Daniel… Gândirea egipteană antică în texte”, Ed. Ştiinţifică, Buc. 1974). În acest context era normal să se concretizeze, individualizându-se, această necesitate firească a omenirii care este libertatea. La fel ca aerul pe care-l respirăm, devenim conştienţi de ea atunci când ne lipseşte. În schimbul acestei libertăţi, în viaţa de Dincolo, egiptenilor antici li se cerea respectarea „ordinii” terestre, în care faraonul era întruparea lui Ră, Amon, Horuí, etc.

Prin libertate, egiptenii antici înţelegeau posibilitatea de a călători, de a putea „intra şi ieşi” ori de câte ori ar dori-o, de a-şi putea permite să stea la umbra sicomorilor de pe malurile Nilului savurând mâncăruri alese cărora li se asortau vinul şi berea, să se poată plimba cu barca, să stea printre zei ca egal ai lor şi, în sfârşit, să poată accede la „adevărata lumină” a spiritului. Ci, *căile* prin care se poate ajunge la acest nivel de „stfăluminare” nu vor fi desluşite niciodată; ele vor fi performanţe meritorii ale fiecărui individ. Putem deduce cu uşurinţă că toate aceste dorinţe nu se puteau realiza în viaţa de zi cu zi şi

împlinirea lor era amânată pentru viaţa de Dincolo. Dar, aşa cum spune Bergson („Cele două izvoare ale moralei şi religiei” citat după Marc Augé, „Genie du păgânisme”, Ed. Gallimard, Paris, 1982) „Lumea religiilor politeiste este o lume în care durata vieţii nu are sens, de vreme ce moartea este fundamentul lumii şi al lucrurilor”.

Singura scriere care ne oferă o imagine generală asupra ceea ce ar fi putut să fie religia şi filosofia Egiptului antic, este cea care reuneşte textele hermetice intitulate „Tăbliţele de smarald” sau „Hermes Trismegistul”. Faptul că Thot, zeul egiptean, este asimilat lui Hermes, zeul grec, denotă însă că textele au fost redactate într-o perioadă târzie, sec. III-IV e.n. Totuşi, unele dintre ele sunt relevante. Încă din viaţă, răposatul trebuia să cunoască, în amănunt, geografia ţinuturilor pe care trebuia să le străbată, cu denumirile exacte ale munţilor, lacurilor etc. Iată însă, ce citim în legătură cu acest subiect, în „textele sacre”, de mai sus: pornind de la ideea că Egiptul este „templul lumii” se precizează „... că Egiptul este însăşi imaginea cerului său, chiar mai mult, este reprezentarea proiecţiei cerului, aici jos, a întregii ordini a lucrurilor cereşti”. Bineînţeles, „copiile” proiectate pe pământ sunt deformate de impuritatea omenească. („Hermes Trismegiste”, traducere de Louis Menard, Paris, Pevrin, 1925).

Esenţial este că, toate cunoştinţele, din toate domeniile, erau subordonate cunoaşterii magice; este punctul de sprijin al convingerii, niciodată pusă la îndoială, că moartea individului determină ca Dincolo să triumfe Viaţa.

Prima acţiune care se exercita asupra mortului, în Egiptul antic, era operaţia de îmbălsămare. Păstrarea intactă a cadavrului era hotărâtoare pentru conservarea sufletului după moarte. În „Carte” se menţionează că, una dintre satisfacţiile sufletului nemuritor este aceea de a-şi contempla mumia intactă. Tehnica îmbălsămării era bine cunoscută în antichitatea egipteană şi atinsese performanţe, neegalate nici până azi. După moartea

individului, se proceda la extragerea organelor interne şi conservarea lor, separată, în patru vase numite canope, care erau depuse tot în mormânt. Îmbălsămarea dura 72 de zile. În textele „Cărţii", mai ales în „rubricini se dau detalii tehnice în legătură cu îmbălsămarea. După ce mortul a fost înfăşat în mumie, i se umplu ochii cu antimoniu (cap. 127). În altă parte, se spune că, partea din faţă a trupului a fost spălată cu apă de izvor, spatele cu salpetru şi cu tămâie; trupul întreg a fost îmbăiat în laptole vacii Hap amestecat cu spirt şi cu salpetru. În felul acesta, se spune în z, Carte", trupul este dăruit Pământului iar sufletul Cerului.

Îmbălsămarea era necesară, în special, pentru păstrarea Ko-ului, cea mai stabilă componentă a sufletului postum şi care, după moarte. Înlocuieşte corpul terestru. Statuia defunctului, aflată în mormânt, era menită să conserve acest *Ka*. Sedentar, Ka-ul asigură coeziunea membranelor după moarte. Descompunerea şi putrezirea corpului ducea la pierderea Kn-ului. Teama de descompunerea care ar putea surveni după moarte este obsedantă pentru egipteanul din antichitate; uneori, aceasta este descrisă foarte plastic, terifiantă prin naturalismul ei. (cap. 154). Pentru a preveni descompunerea, răposatul îl invocă pe Turn, zeu considerat de natură incoruptibilă şi pe Khepra-Viitorul. Interesantă este notaţia că putrezirea se produce „sub ochiul lui Shu; deci, este întreţinută de prezenţa aerului.

Îmbălsămarea era prezidată de Anubis, zeul cu cap de şacal. Poate cel mai enigmatic personaj din panteonul zeilor egipteni, Anubis pare, mai mult decât oricare dintre zeii egipteni, că poartă o mască sau, mai curând, o *persona*, Anubis este zeul care l-a reconstituit pe Osiris din bucăţile adunate de Isis cu ajutorul feşelor mumiei. Izolat, în postură de damnat perpetuu, Anubis, zeul care-i conducea pe morţi la judecata osiriana, domn peste *pământul sunt* al cimitirelor, rămâne mereu „singuraticul de pe coline", cunoscător al secretului *reconstruirii* spirituale pornind de la reconstituirea anatomică.

După ce răposatul era depus în camera mortuară, se proceda la „deschiderea gurii” mortului cu ajutorul unui instrument de fier, special consacrat; uneori este numit „topotrişcă”. Fierul, la egiptenii antici, era prohibit fiind asociat cu Seth (Constantin Daniel, op. cit.). Pentru confecţionarea obiectelor de ritual era folosit fierul „pur” – meteoritic. Operaţia de „deschiderea a gurii” era de o însemnătate excepţională favorizând, pe de o parte, plecarea sufletului din trup iar, pe de altă parte, facilita utilizarea gurii ca organ al vorbirii, după moarte. Odată „pragul” trecut, singurele arme de care dispunea răposatul, în faţa pericolelor care îl pândesc de pretutindeni, sunt „cuvintele de putere” şi, firește, memoria: „gura şi limba, iată cine mă conduce”. Ca unul care cunoaşte aceste *cuvinte*, răposatul va fi urmărit de demonii înfometaţi căci, iată, ele „sunt hrana lor preferată”, dar şi de spiritele şi divinităţile din Cer care, simţind superioritatea în cunoaştere a noului venit, de invidie, „turbează mai rău decât hienele”. Maestru în a căuta şi a găsi, aceste cuvinte, răposatul se va dovedi mai sprinten decât ogarul care-şi adulmecă prada şi, atenţie, „mai iute decât se vede lumina de *zi*”. Însuşi destinul post-mortem al răposatului depinde de felul în care va şti să-şi desăvârşească folosirea *verbului* în faţa tribunalului osirian.

Stăpânirea „cuvintelor de putere1 depindea de păstrarea memoriei după moarte; aceasta se obţinea prin formule magice. În drumul său, prin lumea de Dincolo, demonii încercau săi-o răpească prin retezarea capului şi crestarea frunţii (cap. 90). La fel de importantă, era cunoaşterea *numelor ascunse* ale divinităţilor, demonilor şi chiar a unor obiecte cu învestitură magică. Potrivit concepţiei egiptene, a cunoaşte *numele ascuns* al cuiva însemna a-l domina până în straturile cele mai profunde ale conştiinţei sale.

În mod evident, egiptenii antichităţii sufereau de ceea ce Constantin Noica numeşte „neliniște semantică” pusă în legătură cu „dreapta potrivire a numelor”.

Conştienţi de faptul că numele sunt o convenţie socială necesară, în acelaşi timp, îşi dau seama şi că sunt arbitrare, în sensul că nu reprezintă personalitatea individului decât scriptic. La egipteni nu există acea instanţă numită de Platon „legiuitorul de nume" decât poate, în ceea ce priveşte *numele ascuns*. Faptul acesta ne demonstrează că bunul lor simţ şi o judecată sănătoasă îi împiedica să creadă că învelişul sonor al unui cuvânt a<r trebui să se suprapună perfect peste obiectul pe care îl denumeşte. Liberi în gândire, ei mai au un nume, ascuns, pe care şi-l cunoaşte fiecare. Era în interesul lor să-l ţină ascuns deoarece era numele pe care se puteau opera vrăji, farmece etc. în mod sigur, Platon şi-a însuşit această preocupare pentru nume şi etimologizări de la egipteni. În „Cratylos" întâlnim următoarea remarcă a lui Socrate: „Şi este Pan acesta, fie rostirea (logos) chiar, fie fratele bun al rostirii, ca fiu al lui Hermes". Or, este lucru cunoscut că grecii antici l-au asimilat lui Hermes pe zeul egiptean Thot. Filosoful Constantin Noica, în comentariul său „Interpretare la Cratylos", referindu-se la această problemă a *numelor* este de părere că „... unele lucruri au şi trebuie să aibă două nume. Nu este întreaga cultură un fel de a da al doilea nume lucrurilor, respectiv numele lor potrivit?" Mai mult decât atât, „Viaţa spiritului sfârşeşte – s-ar putea spune – atunci când lucrurile nu mai au decât un singur nume". (Constantin Noica, Platon, „Interpretare la Cratylos", vol. 3, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978). Realizăm nivelul intelectual şi datorită acestei preocupări a lor de a scormoni în măruntaiele limbii şi în alcătuirile ei căci spune, tot Constantin Noica, referindu-se la Platon: „Platon, cu problemele sale privitoare la cuvânt, ne aşază, dintr-odată, în inima culturii". (C. Noica, op. cit.). De altfel, egipteni antici considerau că, *adevăratul* nume era cel ascuns; acesta era atât de sacru încât era de nerostit. Spre exemplu, într-un acces de furie, potrivit unei legende, Ră vrea să nimicească întreg Pământul. Intervine Isis care, cunoscându-i *numele ascuns*, îl împiedică să-şi pună în

faptă această intenţie.

Desprinzându-se de trup, sufletul se îndreaptă în zbor spre lumea de Dincolo; cel mai ades cu înfăţişare de şoim dar şi a altor păsări. Acum, Keb – Pământul „trage zăvoarelor" porîor Pământului, iar Ră deschide larg *porţile* Cerului. Astfel, sufletul îşi începe fascinanta lui călătorie spre lumea de Dincolo.

La fel ca în multe alte domenii, egiptenii antici par a fi inventatorii *porţilor* şi a *zăvoarelor*. Totul este închis şi încuiat: în spatele fiecărei uşi ghicim existenţa unui mister. Ca loc prin care „se intră şi se iese", poarta, uşa, portarul, zăvorul primesc virtuţi magice de închidere şi de deschidere. Fiecare element constructiv, din alcătuirea lor, participă, separat şi în totalitate, la elaborarea şi fundamentarea unei concluzii. Oricât ar părea de paradoxal, porţile şi uşile sunt mai degrabă, mijloace de protejare a unor spaţii de libertate spirituală şi a căror armonie ar putea fi tulburată de prezenţa unor neaveniţi, neiniţiaţi în misterele existenţei spirituale.

Pentru a ajunge la *porţile* lui Shu, care dau în Dubla Sală de Judecată a lui Maat – zeiţa Adevăr-Dreptate, va trebui să treacă, mai întâi prin Duat, *judecata* făcându-se undeva între Duat şi Amenţi, Cu tot optimismul manifestat de răposatul „triumfător", *trecerea pragului* îi putea rezerva şi unele surprize neplăcute. Astfel, imediat după plecarea din trup, un timp, sufletul îşi pierde conştiinţa de sine, creându-i o stare de incertitudine şi de inconfort: „Ajutaţi-mă să ridic această ceaţă deasă / Ce mă împresoară din toate părţile şi mă apasă* iar mai încolo „După ce mai întâi sunt ameţit şi simt că mi-e greaţă / Inima mea se trezeşte la viaţă". Este adevărat că, în paginile „Cărţii" asemenea remarci sunt puţine la număr dar senzaţia lăsată de ele este persistentă.

Voiajul sufletului răposatului, de dinainte de a ajunge la *judecată* pare a fi o repetare a drumului făcut de Ră în timpul nopţii prin Lumea Inferioară, Duatul şi, în special, zona numită Re-Stau în care se află şi reşedinţa zeului Sokari este etapa cea mai dificilă a coiătortei răposatului

în lumea de Dincolo. Locurile abundă de primejdii cauzate de demonii care îi aţin calea sau îi pun capcane în care ar putea fi prins şi dus, apoi, în „gropile lor de tortură”; în aceste gropi, nefericiţii erau tăiaţi în bucăţi şi masacraţi îngrozitor. De aceea, răposatul trebuia să se înarmeze cu „cuvinte de putere” şi cu bariere magice căci, „acesta este un ţinut al tenebrelor”.

Multe dintre paginile „Cărţii” abundă în descrierea luptelor cu demonii. Demonii pot fi masculi sau femele; pot locui în Cer, pe Pământ sau chiar „pot ajunge până la stele”. Locul lor de acţiune preferat este Pământul. Cei mai periculoşi dintre toţi demonii sunt însă „demonii roşii6. Locurile lor de baştină se află în „ţările de la Răsărit” ţări pentru care răposatul, iată, simte o adevărată aversiune. „Demonii roşii” erau slujitori fideli ai lui Seth, roşu fiind şi culoarea lui Seth, culoarea sângelui şi a violenţei. Dintre pământeni, indivizii cu părul roşu sau blond erau consideraţi şi ei supuşi ai lui Seth. (vezi C. Daniel, „Orientalia mirabilia”, ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Buc. 1976).

Observăm că există două categorii de demoni: demoni care atacă la întâmplare, pe oricine, numai din plăcerea de a chinui şi o altă categorie, oarecum judiciară, în sensul că atacă selectiv, obiectul agresiunii lor fiind cei cu carenţe morale. Demonii îşi fac de cap şi bântuie în tot spaţiul de Dincolo, nesfiindu-se să-l atace pe însuşi Ră. Răposatul îl întâlneşte „încolţit” de nu mai puţin, opt demoni cu cap de crocodil. Unii dintre demoni au nume care ne devin cunoscute, repetându-se în mai multe dintre textele „Cărţii”: Sui, Hai, Rerek, Nendja, Nebt, Am-Aau, Ha-aş. Cel mai important pentru menţinerea unui echilibru dialectic în spaţiul de Dincolo, este demonul Apopi, cei care, zilnic, îl atacă în Barca sa pe Ră – Soarele. Balaur al tenebrelor din adâncurile haotice, Apopi este o încarnare a Răului absolut. Apopi reprezintă haosul anarhic în opoziţie cu Ra, stăpânul „ordinii” cosmice. În fiecare zi, Apopi atacă Barca lui Ră şi tot în fiecare zi este respins. Uneori, lui Apopi i se substituie Seth, reprezentând aceleaşi forţe

malefice ale dezordinii. Atât luptele dintre Apopi şi Ră, cât şi luptele cu ceilalţi demoni, se înscriu, ca o necesitate, în strădania de a crea certitudinea în izbânda a ceea ce egiptenii numeau Maat – Adevăr şi Dreptate.

Se putea întâmpla ca, în urma judecăţii osiriene, răposatul să fie reţinut, pentru o perioadă nedeterminată, în Lacul de Foc pentru o purificare prealabilă, trebuind „să plătească* pentru păcatele săvârşite pe Pământ. Altminteri, acesta este un exemplu izolat; de obicei, într-un elan de teribilism antologic, răposatul nu se sfieşte să afirme că virtuţile şi perfecţiunile sale sunt chiar mai numeroase decât ale zeilor, (cap. 172, 174).

Judecata avea loc în marea Sală Dublă a lui Maat – Adevăr – Dreptate. Simbolic, Maat era reprezentată sub înfăţişarea unei femei micuţe, plină de delicateţe şi gingăşie, în poziţie ghemuită, având părul împodobit cu două pene. Soţie a zeului Thot, numită în texte şi fiică a lui Ră, Maat este acea care asigură raportul armonios – ordinea – între elementele universului, precum şi interacţiunea dintre aceste elemente constituţionale esenţiale (mişcări cereşti, succesiunea anotimpurilor, a luminii şi întunericului etc.). Ea este însă şi Forţa ordinii în etica socială. Absenţa lui Maat determină răsturnarea ordinii cosmice.

Noţiune centrală în gândirea prefilosofică egipteană, natura lui Maat este greu de definit. Unele texte afirmă că Maat este replica divină la lăcomie şi patima cupidităţii. Pe plan terestru, Maat se defineşte prin voinţa divină a faraonului. Constantin Daniel o consideră „un concept personificat într-o zeiţă (Constantin Daniel, „Gândirea egipteană antică în texte”, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Buc. 1974). Analizând dubla semnificaţie a lui Maat, aceea de adevăr şi dreptate Constantin Daniel (op.

cât.) separă cele două noţiuni, admiţând că Adevărul reprezintă faptele iar Dreptatea – răsplata pentru susţinerea adevărului. Altfel spus, Maat reprezintă sancţiunea impusă faptelor rele şi recompensa pentru faptele bune. Noţiunea de Maat este însă cu mult mai

complexă; să poată ti învăţată, devenind obiectul unei ştiinţe. De aici, deducem că ponte fi determinată de gradul de cultură şi educaţie. Platon însuşi, care a preluat multe elemente din gândirea filosofică egipteană, crede că o societate fericită poate fi realizată numai de oamenii cultivaţi. Pe de altă parte, Maat este considerată şi ca o „hrană spirituală", o delicatesă dăruită şi chiar dorită de divinitate, în plus, întâlnim şi termenul „maaty" însemnând un stil de viaţă şi de gândire conform cu Maat – Adevăr-Dreptate. Important se revelează faptul că Adevărul şi Dreptatea s-au situat întotdeauna în conştiinţa omenirii de pretutindeni.

Maat nu este prezentă la judecata propriu-zisă. Protocolul acestei *judecăţi* ilu diferă prea mult de cel întâlnit în zilele noastre. Sufletul răposatului era introdus în sală de către Anubis. „Cântărirea" inimii, ca centru al gândirii, se făcea în faţa a 42 de judecători de cătrv Thot; în acelaşi timp, el nota pe o tăbliţă păcatele mortului. Pe unul dintre talere era aşezată inima defunctului iar pe celălalt, ca o contragreutate una dintre penele din părul lui Maat; alteori pe talerul cântarului, în locul penei, era aşezat ochiul lui Maat. Alături, demonul Babai stă la pândă, pregătit să înhaţe şi să devore inima care s-ar dovedi prea plină de păcate. În unele texte, se spunea că cel care devora sufletele murdare de păcate era Anubis.

Toate părţile componente ale organismului uman au o însemnătate deosebită în metafizica gândirii egiptene. Inima însă, ca centru vital, se bucură de o atenţie aparte, fiind organul în care se localizează gândirea şi conştiinţa. În „Carte" se vorbeşte de inimă, ib" şi inima „hati", ca alte două aspecte complementare, având funcţii şi origini distincte. Inima „ib" vine de la Nut – Cerul, pe când inima „hati" provine de la Keb – Pământul. În termeni actuali, ca sediu al destinului individual, cele două noţiuni ar putea defini conştientul şi subconştientul, Astfel, inima „ib – ne apare ca depozitară a dorinţelor şi aspiraţiilor, a voinţei, a lucidităţii şi a conştiinţei morale. Într-un cuvânt, „ib" reprezintă conştientul. După moarte răposatul era foarte

preocupat de grija ca această inimă să nu-i fie furată, devorată, înlocuită etc., pentru că inima… ib" este aceea care conţine premizele viitorului din Ţara Veşnicia, fiind suma posibilităţilor nerealizate. Tot în această mimă, localizau intuiţia şi harul profeţiei, „acea înţelegere prezicătoare 1.

În opoziţie cu „ib", inima „hati" reprezintă suma experienţelor consumate, moarte, din timpul vieţii pământene. Această inimă va fi „cântărită" determinind sorţii *nidecăţii*. Aşezată pe talgerul „cântarului" ea este *mărturia* felului în care răposatul şi-a trăit viaţa. De aceea, nu întâmplător, răposatul se teme că, pe drumul până la *judecată*, această inimă i-ar putea fi schimbată cu alta, mai plină de păcate, ceea ce i-ar prejudicia obţinerea locului râvnit, printre zei şi acele „fiinţe de lumină". Ca martor la *judecată*, inima „hati" va trebui să fie ascultătoare şi supusă răposatului pentru a nu-şi face depoziţia în defavoarea acestuia.

Importantă, pentru viaţa de Dincolo, rămâne inima „ib. După moarte, ea pare a se localiza în sufletul *Ba* cu care are multe asemănări. *Ba*, ca parte eternă a fiinţei umane, reprezintă gândirea superioară, de fapt partea cea mai spiritualizată a gândirii, capabilă de decizii, raţiune, etc. Foarte mobil, *Ba* este sufletul răposatului înfăţişat ca o pasăre sau ca o pasăre cu chip de om. Dincolo, *Ba* era cel ameninţat cu cea de a „două moarte" şi depindea de bogăţia ofrandelor în natură (pline, păsări fripte, dulciuri, bere etc.); când acestea încetau şi el înceta să mai existe.

Pentru ca descântecele pentru reconf oftarea sufletului *Ba* şi a inimii „ib" să fie eficiente, ele se recitau deasupra unei amulete reprezentând un scarabeu, simbolul lui Khepra – Viitorului şi care, deci conţinea în sine „posibilităţile lumilor ce vor veni".

Uşa de la Dubla Sală a lui Maat – Adevăr-Dreptate, ca toate *uşile* din „Carte", este o uşă simbolică. Orice „intrare" într-un spaţiu magic presupune o pregătire anterioară. Sufletul răposatului trebuia să cunoască *numele* ascunse ale tuturor părţilor componente. În sfârşit,

după ce îl mai „verifică” odată, Anubis îl introduce în Sală şi îi invită pe cei 42 de judecători să-l miroase (!) pe răposat, pentru a se convinge că este asemeni lor. Urmează celebra pledoarie de autoapărare a răposatului, „Confesiunea negativă” prin care se adresează fiecăruia dintre cei 42 de judecători. Sufletul răposatului îşi declină totala nevinovăţie în faţa unor „păcate” care se pot constitui într-un adevărat cod de morală şi etică socială, în cey mai mare parte, valabil până în zilele noastre.

După *judecata* la care, fireşte, va fi găsit „pur şi curat”, răposatul se îndreaptă spre Amenţi unde, identificându-se cu Horus, îşi ia în primire „moştenirea”. Amenţi pare a fi situat pe un plan mai înalt; pentru a străbate distanţa până acolo, răposatul va zbura sau va folosi o scară. Într-unul din capitole, răposatul aruncă o funie cu un cârlig pe care-l ancorează cât mai aproape de tronul lui Ră şi se caţără cu ajutorul ei. În continuare, sufletul răposatului va locui în „frumosul Amenţi”, Muncile pământului vor fi făcute de statuetele „ushebti” care-l însoţesc şi el va putea face dragoste cu femeile aflate acolo, va putea să stea la umbra sau în ramurile sicomorilor de pe malul Nilului ceresc, ospătându-se cu miresmele ofrandelor care i se aduc pe pământ; va putea fi, în fiecare zi, în preajma lui Ră şi a lui Osiris; va putea călători foarte mult pe întinderile vaste ale Cerului; va putea naviga pe Oceanul ceresc, în bărcile sacre, ori de câte ori va dori.

Îndeletnicirile plăcute răposatului şi Dincolo, sunt lupta (cu demonii) şi navigaţia. Putem deduce că egiptenii antici aveau o adevărată pasiune pentru metisul cu barca. Din „carte” rezultă că, fiecare om trebuie să aibă un asemenea mijloc de transport şi de existenţă. În „Confesiunea negativă” răposatul se laudă că a dat o barcă celui naufragiat, ca o notă bună pentru el. Există foarte multe „bărci” în planul egiptean de Dincolo: în afara celor două bărci sacre ale lui Ră, Sektet şi Mandjit, mai sunt cele ale lui Maat, Sokari, Ptah etc. Într-un singur caz, „întâlnim şi o barcă a duşmanilor răposatului pe care

acesta o va răsturna, fără probleme.

Fiecare obiect din lumea de Dincolo are conţinutul său magic, precum şi simbolistica sa esoterică. Spre exemplu, „Barca cerească nu este o barcă oarecare, ci una prin care pot fi *forţate* porţile sanctuarelor pentru a avea acces la mistere. Plutirea se aseamănă cu zborul Fenixuiui divin, iar Barca lui Ră se întrece cu vânturile: „Ridic pânzele, / Stau drept în Barca ce fără oprire, alunecă >x? valuri" (Cap. 109) şi, la fel ca în navigaţia pământeană, înaintează „înfăşurând funiile şi manevrând, ca orice marinar adevărat.

Zeu suprem şi Judecător al Universului, Ră simboliza soarele, atât ca realitate vizibilă, cât şi ca forţă creatoare de viaţă. Toţi zeii mari care, la un moment dat, şi-au câştigat o popularitate deosebită, invariabil, i-au fost asociaţi lui Ră. Astfel, întâlnim: Amon-Ră, Sebek-Ră, etc. Această asociere culminează prin realizarea sufletului *dublu* Djafi, prin contopirea cu Osiris, dând un întreg complementar. Parcurgând un spaţiu vast, Barca lui Ră străbate zilnic Oceanul ceresc, de la răsărit la apus. În zori, Ră este Khepra-Viitorul, un nou născut. La apariţia lui, răsărind dintre petalele unei flori de lotus, Ră era întâmpinat de cântecele şi dansurile spiritelor „iaani, cu măşti de câine sau de maimuţă, slujitori ai lui Thot, „adoratori ai soarelui în zori". Urcat în Barca Mandjit, Ră îşi începe „călătoria". În afara sensului de deplasare în spaţiul geografic, „călătoria mai are o semnificaţie esoterică, aceea de cunoaştere prin acumulare. În drumul său, diurn, Ră *devine* trecând. prin cele trei etape principale ale vieţii, „călătoria marcându-l în sinele său. Navigând în Barca sa, având funcţia de vehicul magic al cunoaşterii, la prânz Ră devine el însuşi, definindu-se pe sine. După amiază îşi continuă. călătoria* acumulând pe parcurs, renunţând la sine în opţiunea pentru desăvârşirea spirituală, până seara el devine Turn – Desăvârşitul. Iată că, egiptenii antici intuiau că „saltul calitativ" spre desăvârşire a individului implică negarea propriei personalităţi. Pe temeiul acesta „barca" s-a perpetuat în

gândirea esoterică din toate timpurile, ca „simbol-instrument* al cunoaşterii.

La apus, Ră se urcă în Barca nocturnă, făcând invers drumul de peste zi, în douăsprezece etape, prin Lumea Inferioară, Din perspectiva celor de mai sus, atacurile lui Apopi sunt piedici, inerente şi obligatorii, ţâşnind din adâncurile conştiinţei prin îndoielile care survin în ascensiunea spre perfecţiunea spirituală.

Fiecare dintre „călătoriileră̆posatului sunt reiteram ale „călătoriilor” unor zei, cărora li se substituie. Pentru… a-şi pune în evidenţă calitatea de scrib, mortul Osiris Ani, spre exemplu, îl va avea ca mentor spiritual pe Thot, Reprezentat ca un om cu cap de ibis, Thot are un statut aparte, de inteligenţă divină de tip superior. Thot era considerat inventatorul scrierii hieroglifice, al gramaticii, dar şi al matematicii, astronomiei etc. în unele „rubrici” se face specificaţia că textul capitolului respectiv ar fi fost scris de însuşi Thot, pentru a spori credibilitatea în eficienţa lui magică. Thot, „hierogramatul perfect”, secretarul zeilor, soţul zeiţei Maat – Adevăr şi Dreptate impune respectând înalta ţinută etică şi morală pe care trebuie s-o aibă scriitorul din toate timpurile. Echilibrat şi cerebral, Thot este acela care mediază luptele neîncetate dintre Horus şi Seth, Posesor al unei înalte ştiinţe magice, Thot va îndruma şi Barca răposatului spre sălaşul construit pentru acesta Dincolo, de către zeiţa Sesheta – înţelepciunea.

Egiptenii antici sunt consideraţi, până în zilele noastre, stăpâni necontestaţi ai magiei. În „Carte” ni se relevă mai mult magia care operează prin *verb*. De aceea, a avea memorie depozitară a „cuvintelor de putere” era un fapt esenţial. Răposatul, devenit Horus, se luptă cu Seth pentru a-şi răzbuna tatăl. Nu-l va putea învinge decât după ce a rostit anumite cuvinte, „cuvinte de putere”, dintr-un anumit descântec (cap. 108). La un moment dat, se declară „mare maestru în vrăjitorie”, protejat de zeiţa Hathor (Vaca sacră), căreia îi admiră forţa magică numind-o „doamna serilor”. Însă pe primul loc, în probleme de

magie, se află Isis, marea magiciană care a reuşit să-l reînvie pe Osiris şi să-l şi conceapă pe Horus după moartea acestuia.

Capitolele „Cărţir care se referă la *mistere* sunt înţesate de „formule* magice şi răposatul însuşi cunoaşte „acele lucruri ascunse şi obscure" care se săvârşesc în temple. Să nu uităm însă că în templele egiptene aveau acces numai clerul şi iniţiaţii. Ca metodă de cunoaştere, magia este altceva decât cunoaştere ştiinţifică, ceea ce nu presupune şi o eficienţă mai redusă. Deosebirea constă în modul de gândire bazat pe revelaţia unor adevăruri. Ca dovadă, printre hierofanţii unui templu consacrat lui Turn exista un grad de iniţiere numit „Marele Văzător"; înţelepciunea divină se putea obţine prin clarviziune.

Abordând subiectul acestei „Cărţi", trebuie să pornim de la ideea că totul se înscrie într-o magie ermetica. Întreaga „călătorie" a răposatului se desfăşoară într-un plan diferit de cel pământean. Admiţând că acest plan este cel de Dincolo, şi că, aşa cum credeau egiptenii antici, este paralel cu cel terestru, acesta din urmă fiind o imagine „în oglindă8 a celuilalt, vom reţine că în planul ceresc totul este idealizat. Localităţi, temple etc., primesc aici o valoare simbolică, din domeniul spiritual. Din această cauză, fiecare obiect care-l însoţeşte pe răposat are o sem Tiificaţie proprie. În Egiptul antic, obiectele magice, cele mai la îndemâna oricui şi de aceea cele mai răspândite, erau amuletele. În principal, ele erau menite să-l apere pe răposat de atacurile şi noxele demonilor, dar şi pentru a-i garanta accesul în Barca lui Ră, în Amenţi sau chiar pentru a prelua, în calitate de Horus, „moştenirea" lui Osiris. Învestitură magică aveau şi unele obiecte de uz curent, ca masa sau cuţitul. Însuşi Osiris era ferit de atacurile demonilor prin bariere magice. Un anume răposat, probabil un faraon, străbate Duatul înarmat cu două obiecte: centură de zeu şi coroană de zeu. Pe de altă parte, amuletele riscau să fie ineficace, dacă nu se cunoştea ritualul după care trebuiau aşezate, descântecele şi gradul de purificare al aceluia care proceda la aceasta. Cea mai

răspândită amuletă a Egiptului antic, a fost Djedul (vezi Note), dar şi scarabeul care îl reprezenta pe Khepra sau alte talismane-podoabe ca inelul, brăţara, colierul etc. în multe dintre „rubricile", care însoţesc capitolele, se fac recomandări speciale în legătură cu folosirea lor. În contextul magic al „Cărţii", obiecte magice devin şi perna răposatului, veşmântul de puritate, sandalele, feşele mumiei etc. Veşmintele, aşa se credea, conţineau în ele puterea magică a aceluia care le-a purtat mai înainte. De aceea, când după moarte, răposatul îşi caută „calea", va încerca mai întâi veşmintele lui Osiris impregnate de personalitatea acestuia.

Lumea de Dincolo, a egipteanului antic, era o lume fascinantă, populată cu zei, demoni, spirite de lumină şi spirite de foc. La umbra „arborelui sacru" se petreceau lucruri imprevizibile: zeii se contopeau între ei, se substituiau unul altuia, neexistând o demarcaţie precisă nici între ei şi răpostat. Cel mai individualizat dintre toţi, în mod paradoxal, era Osiris, cel mort şi viu, în acelaşi timp. Vom observa că, răposatul nu i se suprapune niciodată în mod direct ci, numai prin aluzii discrete.

Osiris reprezintă *modelul* unei existenţe spirituale care, în ciuda morţii sale crâncene, revine, mereu, la poziţia verticală prin forţa revitalizatoare a sacrificiului de sine. Ca zeu *model*, Osiris este o *recompunere* la care au colaborat Thot, prin înţelepciune şi intelect, Anubis, prin cunoştinţele sale anatomice şi Isis, prin puterea magiei dar şi prin constanţa şi fervoarea iubirii. Considerând această *recompunere* din punct de vedere spiritual, credem că, în spatele ei, desluşim misterul morţii egiptene. După *modelul* osirian, savanţii preoţi ai Egiptului antic au imaginat o alcătuire spirituală capabilă să asigure conservarea sufletului nemuritor. Isis, Anubis şi Thot l-au recompus pe Osiris din 14 bucăţi. Încercând o despărţire, simetrică, a unui corp omenesc, anatomic vorbind, în 14, vom vedea că este imposibil de realizat. Spunem simetric, deoarece în gândirea egipteană, simetria era un element important al armoniei cosmice.

În „textele sacre”, ca singur document scris de gândire filosofică egipteană, „Hermes Trismegistul” (op. cit.) se spune că viaţa individului este un număr: „Atunci când numărul care menţine unitatea este complet, căci ceea ce ţine trupul legat şi adunat este un număr, trupul moare”. Originea magiei numerelor trebuie căutată tot în ştiinţa egiptenilor antici. Cel care a făcut cunoscute semnificaţiile magice ale numerelor, în afara spaţiului egiptean a fost Pythagora prin discipolii săi, numiţi *pythagorei*. Conform doctrinei pythagorice, pe primul loc în ierarhia importanţelor se afla *numărul* iar pe locul următor „dătătorul de nume”. Potrivit aceleiaşi doctrine, cifra perfectă este 10, rezultată din suma primetor 4 cifre care o compun – tetractys-ul, grafic, tetractys-ul era reprezentat ca o formaţiune dispusă într-un triunghi echilateral, cu vârful în sus; este şi forma feţei piramidei. Rezultă că Osiris este cel de două ori perfect; odată prin numărul 10 şi a doua oară prin tetractys: 1 + 2 + 3 + 4 = 10. În sprijinul acestei idei vine şi faptul că cele două vârfuri ale triunghiului echilateral al tetractys-ului, aflate pe orizontală, reprezentau relaţia dintre om şi natură iar unghiul de sus, divinitatea. Egiptenii antici n-au fost numai inventatorii uşilor şi a zăvoarelor ci, au dus cu ei, în mormintele lor fastuoase, taina *cheilor* care ar putea deschide imensele lor spaţii de gândire hermetică. Aceasta propusă de noi ar putea fi un punct de plecare pentru găsirea uneia dintre aceste chei. Oricum, e greu de primit un răspuns în „templul tăcerii” din mistica egipteană.

Principala îndeletnicire a preotului egiptean, iniţiat în mistere, era aceea de a scoate la lumină adevărurile incontestabile, îngropate în profunzimile conştiinţei umane. Din timpuri imemoriale, spiritul era supus unui proces de *recompunere* spirituală printr-o disciplină riguroasă, intelectuală şi fizică. Numai prin instruirea în centrele iniţiatice, atât de numeroase în Egiptul antic, sufletul post-mortem se putea înscrie pe o orbită eternă. Spiritul era cultivat prin exersarea şi perfecţionarea memoriei, acumularea de cunoştinţe din domenii ca

matematica, astronomia ete., clarvederea – prin detaşarea spirituală, ca instrumente ale cunoaşterii esoterice în care adevărul revelat era împărtăşit numai unui grup de elitişti, iniţiaţi în mistere. Aceeaşi grijă se arăta şi curăţeniei corporale; preoţii din Egiptul antic se spălau de două ori pe zi şi de două ori pe noapte, pentru a evita acumularea murdăriei îşi epilau părul de pe tot corpul. Pe de altă parte, existau preocupări şi pentru igiena alimentară, anumite alimente, în unele perioade, fiind interzise. În sfârşit, materialul din care se confecţionau Veşmintele se pretindea a fi inul alb. Multe dintre aceste interdicţii şi recomandări au fost preluate de către pythagoreici. Din textele „Cărţii" rezultă că, răposatul nu se putea înfăţişa în faţa zeilor decât „pur şi curat", atât psihic cât şi fizic. Un zeu ca Thot, de o integritate unanim recunoscută, are „mâinile curate". Concluzionăm că, *recompunerea* gândită de preoţii egipteni prin *modelul* osirian privea omul în totalitatea lui; atentei şi minuţioasei conservări a trupului, pe pământ, trebuia să-i corespundă aceeaşi perfecţiune în conservarea postumă a sufletului.

Egiptenii antici erau convinşi că deţin „secretul" prin care moartea poate fi învinsă. Cu atât mai halucinantă este prezenţa la tot pasul a legilor cunoaşterii „dialectice": saltul calitativ, lupta dintre contrarii şi legea negării negaţiei. Astfel „călătoria" lui Ră îi determină acestuia salturi calitative: Khepra, Ră, Turn. „Luptele" dintre Horus şi Seth, dintre Ră şi Apopi, dintre răposat şi demoni devin elemente necesare în menţinerea ordinii cosmice. Aceeaşi „dialectică" determină ca întreaga naraţiune a „Cărţir să se înscrie în ritualul de *repetare* a dramei osiriene pentru a-şi demonstra dreptul şi libertatea de *recompunere* spirituală după modelul propus. Avem impresia că asistăm la un spectacol în care interpretul, mereu acelaşi, se identifică, pe rând, cu personajele propriu-zise. În această transpunere, performantă, răposatul având preferinţe şi antipatii, este cu atât mai convingător cu cât, prin acest procedeu, el irium/a asupra morţii. Unul dintre *personajele* cele mai îndrăgite de sufletul mortului este Horus.

Faraonul egiptean era considerat de esenţă divină şi deci singurul în măsură să regleze raporturile cu divinitatea. S-a emis părerea că, prin aceasta, tot egiptenii antici au inventat şi cultul personalităţii. Conform tradiţiei, faraonul era, de fapt, acela care, la un moment dat, deţinea pe pământ „moştenirea" lui Osiris, a Celor Două Pământuri: Egiptul de Sus şi Egiptul de Jos. A se identifica cu Horus însemna, deci, a se situa şi postum în postură faraonică. Dreptul *la moştenire*, Dincolo, era condiţionat de o viaţă terestră dusă în spiritul lui Maat – Adevăr şi Dreptate. „Calea" nu era uşoară deoarece, „demonii roşii" pândeau, atât pe Pământ cât şi Dincolo. În sensul acesta, ca luptător pentru o cauză dreaptă şi adevărată, Horus pare a fi un precursor al „eroilor" întâlniţi în mitologiile de mai târziu. Deducem că în spatele „moştenirii" de pe Pământ, stă o altă „moştenire* constând din verticalitatea spirituală a Tatălui. În luptele cu Seth, Horus nu iese întotdeauna învingător şi acest lucru îi conferă textului o anumită veridicitate. Într-una din lupte, Seth, transformat în mistreţ negru, feroce, îi atacă pe

Horus în timp ce supraveghea construcţia zidurilor care înconjurau Câmpiile Secht-Ianru şi îi scoate un ochi; în replică, Horus îl castrează (cap. 112).

Considerând zeii egiptenii ca „faţete" ale unei singure divinităţi, labilitatea şi uşurinţa cu care trec dintr-un personaj într-altul este firească. Din acest punct de vedere, Horus este cel mai „diversificat", dintre toţi zeii egipteni. Personalitate bipolară, ca Horus al celor Două Orizonturi, îl întâlnim şi ca Horus cu ochi albaştri, Horus cu ochii roşii, Horus cu trei ochi, Horus copil etc. La fel ca şi Ră, Horus are un apendice în „emanaţia" sa numită Ochiul lui Horus, acţionând ca o divinitate separată, rea şi răzbunătoare.

În opoziţie cu Horus, Seth este un personaj liniar, consecvent în a răspunde provocărilor lui Horus. Tipul său psihologic întruneşte raţiunea lucidă dublată de un cinism cerebral. „Om de acţiune", ocupat tot timpul să-şi dirijeze acţiunile aliaţilor săi, demonii, Seth este un factor necesar

în economia „Cărţii” şi un element de bază în menţinerea „echilibrului lumilor”: când „Horus este tulburat / Seth este purificat / Seth este tulburat / Horus este purificat” (Cap. 17). Reiese că, de fapt, cei doi adversari au un statut de egalitate. De altminteri, anatomic, Seth este localizat în coloana vertebrală contribuind, prin aceasta, la menţinerea verticalităţii. De multe ori, în textele „Cărţii”, Seth apare în postura de duşman convenţional, în virtutea unei anume distribuiri în acest rol. Astfel, la un moment dat, răposat îl întâlneşte şi are cu el o discuţie, pe care am putea-o numi amicală, în care Seth vorbeşte, desigur, „le felul lui” (cap. 125).

Ajuns în Câmpiile Secht-Ianru sau Secht-Hotep, răposatul este, deja, un „spirit sfinţit”. Denumirea se acorda Iniţiatului, Prefectului, Alesului. În această ipostază, de „spirit sfinţit”, răposatul poate să stea în preajma zeilor, fiind purificat şi absolvit, poate *intra* şi *ieşi* din Tărâmul morţilor, după dorinţă; este scutit de cea de a doua moarte.

Supravieţuirea, Dincolo, a sufletului-pasâre Ba era condiţionată de ofrandele în natură. Ele nu sunt oferite numai pentru sufletul răposatului ci şi pentru zeii care, periodic, trebuie revitalizaţi. Uneori, bogăţia ofrandelor care se recomandă depăşeşte orice imaginaţie. Spre exemplu, iată ce ofrande se cereau: pulpă, inimă, cap şi picior de taur roşu, patru vase cu sânge, care să nu provină din inimă, amulete, zece piini albe, opt pâini PSEN, opt pâini SHENS, opt piini KHENFU, opt vase cu bere, opt duble cu grâu, patru vase cu lapte de vacă albă, iarbă verde, măsline verzi, pomadă pentru ochi, pomadă HATET şi tămâie. La acestea se mai adăugau ofrande de veşminte, dulciuri şi păsări, „mii de gâşte fripte şi cincizeci de panere / Cu ofrande... (cap. 144), Ne dăm seama că nu oricui îi dădea mina să aducă asemenea ofrande după cum, nu oricine putea fi înmormântat în „Valea Mormintelor” de la Abydos. Numai cei bogaţi puteau să-şi permită morminte „faraonice” care să le garanteze perfecta conservare a trupului legată direct de păstrarea sufletului nemuritor. Or,

la început „secretul” conservării sufletului după moarte era un apanaj al elitei. Abia mai târziu, spre sfârşitul Vechiului Imperiu, urmare a unor răsturnări de ordin social, politic şi religios, doctrina nemuririi a fost „trădată” devenind un bun la îndemâna tuturor.

Pe nenumărate ori, în capitolele „Cărţii”, se spune că zeii sunt bătrâni. Ei trebuie revitalizaţi cu substanţa proaspătă a fiinţei postume a raposatului. Iată, se consideră că zeii au decăzut, îmbătrânind, uneori par chiar decrepiţi (cap. 32). Cu altă ocazie, răposatul, în calitate de „luntraş” al lui Ră, îl ajută pe acesta să salveze „divinităţile bat rine6 căzute în apă, pe punctul de a se îneca. Căci, zeii au şi ei viaţa lor, de la „naşterea din Adânc” până la coborârea în neant şi „nimicirea prin Foc” (cap. 24). Prin urmare, există un *ritm* chiar şi pentru ceea ce ei numesc *veşnicie*. Întâlnim exprimată, în paginile „Cărţii”, dorinţa ca, după moarte, să trăiască în Ţara Veşnicia. Totuşi, nici această „ţară” nu se încadrează într-un etern absolut. Putem chiar să determinăm un început al acestei „veşnicii”, ca urmare a unor catastrofe cosmice soldate cu „dezastrul lumilor”. În continuare, deducem că, şi eternitatea se supune unui ctelu propriu, în virtutea „ritmurilor timpului”. Rezultă că, la egiptenii antici, totul *devine*, ca efect al legilor de dezvoltare „dialectică, or, *devenirea* este opusă *eternităţii* care este imuabilă. Ră, însuşi, este trecător în această lume, zilnic fiind supus devenirii: Khepra – Ră – Turn; este şi perisabil ca tot ceea ce *devine*. Un argument, în plus îl constituie *ciclul* de vieţi al Sufletului lui Ră personificat în Fenixul divin, Bennu. La un interval de 500 de ani, după alţii 1.000 de ani, Fenixul îşi dă foc singur ca, apoi, să renască din propria cenuşă. Pentru creştini, ieşirea din *ritmuri* este o moarte în avantoremieră; pentru egiptenii antici, iată, moartea însemna tocmai conservarea acestor *ritmuri* Dincolo. Pentru contemporani, patria noastră este viaţa. Pentru egipteni, ţara, portul, oraşul, casă, sălaşul – cele cu adevărat reale – se află Dincolo.

Există multe întrebări pe care le suscită lectura

„Cărţii” şi cărora nu le putem da un răspuns documentat. Astfel, în ce priveşte sufletul postum întâlnim mai multe noţiuni pe care nu le putem defini, în întregime. În texte, Ka-ul este localizat în mumie, într-o statuie a răposatului, etc. Ca energie şi forţă vitală, acesta rămânea pe pământ urmând ca, la o reînviere, să reintre în corpul mumificat. Altă manifestare a sufletului, Dincolo, este Ba – pasărea cu cap de om. Se vorbeşte, însă, ca de o entitate separată, şi de Umbra mortului. După Constantin Daniel (op. cit), Umbra ar fi acelaşi lucru ca şi Ka. Totuşi, spre deosebire de Ka, Umbra, aşa num rezultă din „Carte”, îl însoţeşte pe răposat Dincolo. Ca o altă manifestare a sufletului răposatului este „spiritul sfinţit” sau acele „fiinţe de lumină*, „spirite de foc” etc. Dintre zei, Ră este posesorul unui „corp glorios”, SAHU. Acesta pare a fi sublimarea materiei corpului pe cea mai înaltă treaptă de spiritualizare. Obţinerea stării de SAHU aducea cu sine prelungirea vieţii Dincolo, pe o perioadă cât mai îndelungată. Nu avem indicii dacă aceste componente ale sufletului postum sunt *învelişuri* sau dacă trebuie să le considerăm trepte pe calea devenirii spirituale.

Un aspect deosebit, în cadrul prefilosofiei egiptene, primeşte teoria *reîncarnării* urmare a unui lung şir de *metamorfoze*. Intervalul dintre două reîncarnări era estimat la 3.000 de ani. *Metamorfozele* nu trebuie confundate cu *metempsihoză*. Potrivit concepţiei egiptene, după moarte, sufletul se materializează nu numai în regnul vegetal şi animal ci, chiar şi în cel mineral. Întâlnim, în paginile „Cărţii”, descântece care îl vor ajuta pe răposat să – Cartea egipteană a morţilor se metamorfozeze în uliu, rândunică, Şoim de aur etc. Alteori, devine „lotus inefabil, splendoare de puritate” (cap. 80) sau, mai poetic, „… o plantă crescută în deşert, / O floare a orizontului misterios şi incert” (cap. 71). Aşa cum arătam însă, sufletul se materializează şi în *elementele* universului pământean. În Capitolul 61, răposatul devine însuşi sufletul apelor ţâşnind din adâncuri făcând să se reverse şi apele din cer. Într-o altă metamorfoză, de proporţii colosale, se afirmă:

„Mă răspândesc în pământ şi-l umplu de mine” (cap. 38). S-ar părea că spiritual vorbind, fiinţa eternă din om se totalizează tocmai prin contemplarea „formelor” în care se metamorfozează: „Mă uit la formele mele ce se succed”.

Pentru a preîntâmpina spaima în faţa morţii, Seneca recomanda: „Gândeşte-te mereu la ea, ca să n-ai niciodată a te teme de ea” („Scrisori către Luciliu”, Gh. Guţur Ed. Ştiinţifică, Buc. 1974) sau, tot el, „Trebuie să dobini Ieşti moartea ca să poţi scăpa de ea”. După acest filosof latin, omul înţelept se cunoaşte după felul în care îşi „moare… moartea”. Dacă îl credem pe Seneca, egiptenii antici ştiau, cu adevărat, să moară. La ei nu există niciodată acea nedumerire existenţială concretizată în întrebarea: De ce? Ei primiseră, de multă vreme, revelaţia că viaţa trecătoare nu poate fi *viaţa* însăşi. S-ar părea că, prin *mistere*, experimentau moartea creându-se cadrul prin care omul era transpus în trăirile premergătoare morţii. În urma acestui experiment, dobândeau o altă înţelegere asupra morţii. Totuşi, acest bombardament cu senzaţii „tari” se petrecea numai în străfundurile templelor, pe durata desfăşurării misterelor. Or, la mistere participau numai clerul şi iniţiaţii. Sentimentul plenar, de un optimism debordant cu care egipteanul antic întâmpină moartea se referă la convingerea că, în final, va triumfa asupra morţii cucerind *veşnicia*. Desigur, nu chiar toţi egiptenii antichităţii gândeau în felul acesta. Astfel, autorul „Cântecului harpistului” – text laic – ca un adevărat precursor al lui Epicur, este de părere că nu trebuie să renunţi la niciuna dintre bucuriile pe care ţi le poate oferi un trai îmbelşugat.

În ciuda nerăbdării şi a impetuozităţii pe care le arată egipteanul antic în atingerea planului de Dincolo, pe ici, pe colo, desluşim un sentiment de melancolie. Acesta devine copleşitor când se referă la singurătoteo cosmică ce domneşte în acea împărăţie a „liniştii singulare” care este lumea de Dincolo. Cu altă ocazie, monologul răposatului devine de-a dreptul dureros: „Sunt o fiinţă împrejmuită de ziduri / în mijlocul unui Univers înconjurat de ziduri. Iar, /

în singurătatea mea, rămân un solitar” (cap. 42); mai departe, în acelaşi capitol: „Toţi trec! Şi trec! Şi trec, prin faţa mea!”. În final, în afara infatuării, prezente pe tot parcursul „Cărţii”, răposatul se lamentează convingător, de data aceasta, din cauza superiorităţii pe care i-o conferă singularitatea sa: „Nu mă cunoaşte nimeni, / Eu pe toţi vă pot cunoaşte, vă pot şti, / Pe mine nimeni nu mă poate simţi”. Emoţia autorului este evidentă căci, iată, parcă auzim sfâşiind întunericul nopţii, chemările „Singuraticului de pe Coline” – Anubis care ne îmbie la odihna din „pământul sfânt” al cimitirelor.

Destinaţia „Cărţii Morţilor Egipteni”, sau a textelor reunite sub acest titlu, este una iniţiatică. Din această cauză, nu putem spune că ar exista o preocupare pentru aspectul literar. Cu toate acestea, efectul artistic există, chiar dacă este întâmplător. Credem că, până la un moment dat, textele s-au transmis pe cale orală, fiind, deci, opera unei colectivităţi. Tocmai perioada de dinaintea generalizării scrisului şi-a pus amprenta asupra textelor, prin acele imagini poetice care ne atrag atenţia. Constantin Daniel (op. cit.) crede că textele „Cărţii” sunt în întregime opera unora ce făceau parte din *elita intelectuală* a acelor timpuri. Ca prim-argument, se invocă lipsa proverbelor. Opinăm, totuşi, că această absenţă este firească într-un text solemn şi serios care însoţeşte un *ritual*. În unele zone ale ţării noastre, mai există obiceiul ca, la moartea cuiva, să i se cânte „versul”. Bocetul (sau versul) conţine relatări asupra morţii celui în cauză, aspecte din viaţa pe care tocmai a încheiat-o, supoziţii în legătură cu viaţa de dincolo etc. Deşi creaţia noastră populară abundă de proverbe şi zicători, acestea *nu* apar niciodată în textele consacrate morţilor, tocmai din cauza caracterului solemn al împrejurării.

3*

Textul „Cărţii”, de obicei monoton, cu multe repetiţii, la un moment dat, devine antrenant, chiar frenetic, prin succesiunea rapidă a emoţiilor şi a unor trăiri intense. De cele mai multe ori, aceste *performanţe* se anulează prin

lipsa de trăire, de la cealaltă extremă. Ca o trăsătură generală care şochează, poate, este lipsa de decenţii şi un anume fel, jalnic şi umilitor, în care se cere ajutor zeilor. Alăturate, apar, cu nonşalanţă, imagini de o mare puritate şi inefabilă frumuseţe.

Primele apariţii ale „Cărţii Morţilor Egipteni*, în peisajul cultural european al secolului trecut, au avut un efect dezastruos. Reacţia de nedumerire şi stupoare era un efect al acelei pretenţii de a se fi descoperit, de către egiptenii antici, *puntea* care leagă lumea pământeană de planul existenţei de Dincolo. S-a vorbit, chiar de o *schizofrenie* la scară naţională. Aşa se şi explică faptul că, până la sfârşitul secolului trecut, au apărut abia trei ediţii ale „Cărţii". După anul 1900, intensa şi pasionanta activitate de reevaluare a textelor, întreprinsă de Wallis Budge, a condus la *redescoperirea* lor; lui Wallis Budge îi revine meritul de a fi îmbogăţit cultura universală cu un imens tezaur de gândire esoterică, datând de milenii.

Există puţine dovezi, structurate, asupra conţinutului filosofic şi religios al gândirii egiptenilor antici. *Mostre* ale acestui tip de gândire ni s-au transmis, îndeosebi, prin scrierile filosofice din antichitatea greacă şi prin textele gnostice de la începutul mileniului unu. Dintre greci, cei mai activi colportori ai gândirii egiptene, au fost Pythagora, prin discipolii săi numiţi „pythagorei" şi Platon. Conform tradiţiei, amândoi şi-au petrecut ani îndelungaţi de „iniţiere* în „umbra templelor egiptene". Având prea puţine date, nu putem opera un discernământ eficace între ceea ce au preluat de la egipteni şi ceea ce au gândit ei înşişi. Nedumerirea rezultă din aceea că, grecii care au făcut din filosofie o *ştiinţă* a raţionalului, printr-o încercare de explicare coherentă a realului, omit importanţa *revelaţiei* din esoterismul gândirii egiptene. În felul acesta, conştient sau nu, grecii antici au impus dezvoltării, ulterioare, a filosofiei o bază *ştiinţifică*, decapitând-o, o lipsind-o de *lumina* pe care l-ar fi dat-o considerarea conceputului de Divinitate.

Supravieţuind milenii în cadrul bine delimitat, istoric

şi geografic, al despotismului faraonic, asistăm la un fenomen bizar, petrecut în urmă cu 2000 de ani, tind, inexplicabil, un întreg popor dispare, topindu-se în masa hoardelor barbare, sau mai puţin barbare, care dau năvală de pretutindeni. Astfel că, egiptenii de astăzi nu sunt descendenţii celor care au conceput textele „Cărţii”, iar cei din antichitate nu sunt înaintaşii locuitorilor de azi. De altminteri, harul lor de a profeţi, i-a făcut să prevadă, cu o clarviziune uimitoare fabuloasă prin exactitatea ei, devenirea Egiptului până în viitorul pe care noi îl considerăm prezent. În sensul acesta, reproducem un fragment din „Hermes Trismegistul” (op. cit., cp. IX, pg. 137): „În acelaşi timp, fiindcă înţelepţii trebuie să prevadă totul, există un lucru pe care e bine să-l ştiţi: va veni un timp când, s-ar părea că egiptenii în zadar au ţinut cont, cu pietate, de cultul zeilor şi că toate sfintele rugăciuni au fost zadarnic. Divinitatea va părăsi pământul, se va urca din nou la cer, abandonând Egiptul, vechiul ei sălaş, lăsându-l fără religie şi fără prezenţa zeilor. Străinii ne vor invada ţara şi pământurile; nu numai că lucrurile sfinte vor fi neglijate dar, ceea ce este încă şi mai rău, religia, pioşenia, cultul zeilor vor fi proscrise şi chiar pedepsite prin legi. Atunci, acest pământ sfinţit, prin aţi tea capele şi temple, va fi îngropat în morminte şi în moarte. O, Egipt, Egipt! Din credinţele tale nu vor mai rămâne decât poveştile, pe care, în viitor, nu le va mai crede nimeni; cuvinte rămase scrijelite în piatră, povestind despre pietate. Scitul, indianul, sau alte popoare barbare vor locui Egiptul”.

Ca o replică semnificativă şi tulburătoare, în acelaşi timp, este faptul că, data dispariţiei din istorie a egiptenilor antici se suprapune peste aceea a naşterii lui Iisus Christos. Stranie este această coincidenţă prin care sacrificiul Tatălui (Osiris) este continuat prin sacrificarea Fiului (Iisus), tot în scopul mântuirii, neamului omenesc; prin dobândirea *verticalităţii* spirituale pe care o conferă *credinţa*. Iisus, însuşi, a fost crucificat în poziţie verticală, în conştiinţa omenirii ideea de *drept* se alătură aceleia de

dreptate.

Siguranţa şi optimismul manifestat, de egipteanul din antichitate, în convingerea că are *libertatea* de a dobândi nemurirea, ne dă o senzaţie de confort spiritual, la care, vai, reuşim să ajungem tot mai rar. Viaţa modernă pe care o trăim ne obligă, uneori, să ne întrebăm precum Socrate: „S-ar putea ca viaţa pe care o trăim să fie moartea, iar moartea să fie începutul adevăratei vieţi?" Ca prim apostol al libertăţii individuale şi sociale, despre Socrate se spune că, a pregătit conştiinţa anticilor pentru noua religie creştină. Despre egiptenii antici putem afirma că l-au făcut să apară pe Socrate şi, în plus, au dat posibilitatea, tuturor muritorilor, de a pătrunde sensul profund al *misterului* Divinităţii.

maria genescu capitolul i i
Aici încep descântecele
Care povestesc cum Pleacă Sufletul
Spre Ziua Prealuminată;
Cântece de laudă şi slavă încep aici
Despre Intrarea şi Pătrunderea
Sufletului în gloriosul Neter-Kert
Şi în frumosul tărâm Amenţi.
Renaşterea sa intru Spirit.
Călătoria minunată
Pe Tărâmul de Dincolo2.
Iată cuvintele pe care eu, Osiris Ani, 3
Scribul Osiris Ani le spun în ziua înmormântării.
Când Sufletul de Trup se va despărţi.
Atunci, scribul Osiris Ani astfel va vorbi:
Salut, o, Osiris, tu. Taur din Amenţi! 4
Iată cum Thotă, Domnul Veşniciei.
Grăieşte prin gura mea!
Într-adevăr, eu sunt un mare zeu
Care însoţeşte, în plutirea sa, Barca Cerească, O
Sunt zeu, cu adevărat, unul dintre acei prinţi
Care după Judecata de Apoi a Cuvintelor7
Face ca duşmanii lui Osiris să fie învinşi.
Sunt unul dintre acei zei născuţi de zeiţa Nut8

şi care se luptau cu vrăjmaşii, în numele lui Horus, 9 aducându-l legat de demonul. Se bău. Acum, o, Osiris, iată-mă! Vin printre ai tăi Egal cu ceilalţi zei, născuţi de zeiţa Nut;

Ei îţi vor spulbera duşmanii şi-i vor prinde pe demonii răi.

Căci însumi fac parte din ceata lui Horus; în numele tău, mă lupt şi alerg peste tot. Eu sunt Thot10

În ziua Cântăririi Cuvintelor, de acum, în Marea Casă a Celui Vechi şi Puternic în Iunnu

Eu sunt Djedi, fiul lui Djedi11.

Mama mea Nut m-a născut şi în lume m-a trimis în oraşul Djedu.

Sunt unul dintre aceia care, pe drept.

Jelesc şi-l plâng pe Osiris în cele Două Ţări din Rachet.

Ajutându-l pe Osiris să-şi înfrângă duşmanii.

Pentru ca Osiris să-şi înfrângă duşmanii, de tot.

Ră l-a trimis, să-l ajute, pe Thot.

Şi iată cum Thot, cel trimis de zei.

Pe mine însumi m-a făcut să triumf asupra duşmanilor mei.

În ziua în care Mumia regală a lui Osiris, Teshtesh, este înfăşată

Mă aflu şi eu în a lui Horus ceată;

Deschid pământul făcând să ţâşnească şuvoaie de apă

Pentru purificări nesfârşite

Al „Zeului-Divin-al-Inimii-Oprite”.

Iată, acum, trag zăvoarele Porţii. Zăvoarele deferecate

Mă lasă să pătrund în Taina Tărâmului de după Moarte.

Şi sunt alături de Horus

Atunci când, în oraşul Sekhen, 13

Smulge de la duşmani braţul stâng al lui Osiris.

Sunt cu Horus; intru şi ies fără să mă tem.

În văpăi le sacre din ziua distrugerii demonilor

Acolo, în oraşul Sekhen.

Păşesc mândru şi demn

Printre divinităţile strălucitoare…

În ziua în care, la Sekhen, duşmanul este nimicit îl însoţesc pe Horus la serbările în cinstea lui Osiris.

Aduc ofrande în templul de la Heliopolis14

În cea de a şasea zi a sărbătorii Denit.

În prezent, sunt preot la Djedu şi aduc libaţii.

În ziua când Pământul intră în culminaţii în faţa mea se dezvăluie, pe şleau, Panorama tainelor lui Re-Stau… IS Sunt Sem, preotul lui Ptah.16 La Djedu, în templu, din Cartea sărbătorii

Sufletului citesc

Şi rugăciuni1, pentru Osiris, rostesc

Căci sunt preot pentru morţi şi de ei mă îngrijesc.

Sunt mare Maestru al Operei magice în clipa când este trasă la apă, pe butuci, de pe pajişte.

Corabia mare, Hennu, a zeului Sokari.17

Mai mult, chiar, în timpul ceremoniilor sacre

Primesc o cazma pentru a face pământul să crape

La Herakleopolis.18

O, voi, Spirite sfinte care lăsaţi să intre Sufletele desăvârşite în lăcaşul sacrosanct al lui Osiris, îngăduiţi scribului Anr, o, voi, Desăvârşiţi, Să pătrund alături de voi „în sanctuarul lui Osiris, Să intru şi să ies, în libertate, în Dubla Sală a lui Maat, 19 Adevăr şi Dreptate. Fie, dar, ca el să intre fără grijă! Fie să poată şi pleca, în pace! Fie ca el să audă, ceea ce şi voi auziţi! Fie să vadă, ceea ce şi voi priviţi! Să pot sta, la rândul meu, netulburat, în picioare sau aşezat! Fie ca Sufletul scribului Osiris Ani să nu fie îmbrâncit de la intrare şi obligat să-şi caute de drum, Daţi-i ofrande de pâine şi bere, Să poată intra şi ieşi după a lui plăcere iar Cuvântul său de Putere21 să fie victorios, acum, încât poruncile lui să fie ascultate în Amenţi, 22 Casa lui

Osiris.

O, voi, Spirite divine care deschideţi drumuri şi piedici neteziţi.

Deschideţi cărările şi lăsaţi liberă calea pentru Osiris Anr.

Scribul şi aducătorul ofrandelor divine, O, voi, Spirite sfinte, priviţi!

Iată. Sufletul meu alături de voi a păşit şi vă vorbeşte; La fel ca şi voi, el este sfinţit83 Pentru că Talerul Cin tarului aşa a hotărât.

Rubrică

După răposatul a învăţat acest capitol pe Pământ, în timpul vieţii, şi a scris acest text pe pereţii sicriului său, el va putea să-şi părăsească Sălaşul, sau să se întoarcă în el, după vrerea sa, fără să i se opună nici cea mai mică rezistenţă. Pe de altă parte, pâinea, berea şi carnea vor fi la dispoziţia sa, aşezate pe altarul lui Rz; va locui în Câmpiile din Sekht-Ianru25, ale căror recolte de grâu şi orz îi vor fi date în cea mai mare parte; va fi acolo viguros şi prosper, la fel ca atunci când era pe Pământ…

Capitolul îi

Pentru a trăi după Moarte

O, tu, Unirule, rare străluceşti privind din lună, O, tu, Unicule, Zeul al Discului lunar ce noaptea încununã! 28

Îngăduie ca acest Osiris Ani, să fie printre cei ce te însoţesc

Şi în împărăţia Cerurilor strălucesc!

Iată că eu, mortul Osiris Ani, pătrund peste tot şi sunt

Fie pe Tărimul Morţilor.

Fie printre vii pe Pământ.

Ieşind înspre lumină oricând doresc.

Capitolul iii

Pentru a pleca spre Lumina Zilei şi pentru a trăi după Moarte

Slavă ţie, Turn, 21

Tu, cel care te înalţi deasupra Adâncurilor cosmice! Mare este strălucirea ta, pe bună dreptate!

Apari în faţa mea cu chipul unui Leu cu două capete… Lasă, dar, să se audă Cuvântul tău de Putere, Dă-i forţa ta celui care, în picioare, în faţa ta, o cere! Iată,

ajung şi mă amestec în mulţimea zeilor care te înconjoară, o, Ră!

Am îndeplinit poruncile pe care le-ai dat seara Slugilor tale, o, Ră!

Într-adevăr, la fel ca şi Ră, trăiesc după moarte, zi după? i. Aşa cum toate zilele lui Ră renasc, în fiecare zi, Tot aşa eu, din moarte renăscând.

Toate divinităţile din Cer se bucură văzându-mă trăind, Tot aşa

Cum se bucură că trăieşte Ptah Când, în marele Templu de la Heliopolis, Se arată în întreagă măreţia sa.

Capitolul iv

Trecerea pe *sub Calea Cerească* în *Re-Stau*

Iată, acum trec peste Adâncurile Apelor din ceruri care se află între cei Doi Luptători de-a pururi23 Şi în Câmpiile lui Osiris poposesc… Putea-voi, după a mea plăcere, să le folosesc!

Capitolul v

Pentru *a nu munci Dincolo*

Vin din Hermopolis*9 pentru a sprijini braţele care sunt acum învinse, în neputinţă mare. Eu sunt Sufletul zeilor, nemuritor.

Am învăţat înţelepciunea de la Spiritele-slugi ale lui Thot.

Capitolul vi

Statuetele fermecate

O, tu, Statuetă fermecată, 30 Ascultă-mă, pe dată!
Dacă sunt chemat la sfârşit
Şi să fac tot felul de munci voi fi osândit
O, Statuetă fermecată, să ştii:
Pentru că, acum, uneltele tu le deţii.
Să te supui omului eşti nevoită
Şi află că tu vei fi cea osândită.
În locul meu, de paznicii din Duat, 31
La câmp, la însămânţat.
Să umpli pâraiele
Şi 1 să cari arinele
Din zori până la Apus…

(Statueta răspunde:)

Iată-mă… La porunca ta m-am supus…

Capitolul vii *Trecerea pe spatele groaznicului Apopi32* O, tu, nenorocită de ceară, 33

Trăieşti osândindu-i pe cei slabi, făcându-i să moară!

Află: Eu nu sunt un slab, nu acum!

Nu sunt un suflet sfârşit şi nebuni

Peştii tăi nu vor intra în carnea mea vie!

Căci trupul meu este însuşi trupul lui Turn!

Dacă tu însuţi nu eşti în agonie.

Agonia nu-mi va cuprinde mădularele mele!

Căci însumi sunt Turn în mijlocul Oceanului ceresc!

Într-adevăr, pe veci, toţi zeii mă apără de rele!

O Taină este Numele meu; 34

Sălaşul meu este sfânt şi veşnic, mereu.

De supărări, Judecătorii din iad mă feresc

Căci, cu însuşi Turn mă însoţesc în vremea viitoare.

Şi sunt tare! Sunt tare!

Capitolul viii

Trecerea peste Amenţi

Vorbeşte Osiris Ani, scribul.

El pe care însuşi Thot l-a învăţat Cuvântul:

În templul de la Hermopolis am intrat Căci însuşi Turn m-a însemnat pe cap şi mă păzeşte, puternic, ochiul lui Horus, pe care l-am eliberat mai înainte, şi care străluceşte pe fruntea lui Ră, al zeilor Părinte, într-adevăr, sunt Osiris cel cu sălaşul în Amenţi, mereu; Osiris, el, care ceasul bun îi cunoştea, N-ar exista deloc, dacă n-aş exista eu! Căci eu sunt Ră, în mijlocul celorlalte Spirite sfinte, Nu voi pieri niciodată, căci am Veşnicia înainte. Vino, deci, Horus, tu cel înaripat, Căci zeii înşişi, ca zeu te-au adorat!

Capitolul ix

După trecerea prin Mormânt

O, tu Suflet puternic şi de vlagă plin, iată-mă! Sosesc1. Ţie mă închin! Porţile35 spre Dincolo am putut să le depăşesc Pentru a mă închina lui Osiris, Tatăl meu ceresc! Acum împrăştii Tenebrele care te încătuşează, Căci te iubesc Osiris, şi vin să-ţi admir a ta Faţă. Inima lui

Seth36 o am străpuns şi am făcut riturile funebre pentru Osiris, Tatăl, îndeajuns.

Drumuri în Cer şi pe Pământ construiesc, Căci sunt fiul tău, Osiris, şi te iubesc… iată-mă devenit Spirit sfânt şi curat; De Cuvintele Puterii sunt apărat… Zel din Cerul nemărginit! Spirite divine! Voi, toţi, priviţi-mă bine! într-adevăr! S-a sfârşit al meu Drum şi în faţa voastră mă înfăţişez acum.

Capitolul x *Un de sein tec împotriva Duşmanilor* Spune Osiris Ani:

Trec, cu forţa, prin poarta spre Cer.
Apoi, prin porţile Orizontului mă adâncesc
Şi străbat Pământul întreg
Căci Spirite puternice în puterea mea se găsesc.
Eu sunt născut în depărtări de nemuritori.
De zei măreţi şi strălucitori…
Pentru milioane de oameni spun descântecele mele
Căci sunt bun de gură şi tare în măsele.
Într-adevăr, sunt stăpân în Duat pentru veşnicia toată
Ci căile înălţării lui Osiris Ani n-o să le ştiţi niciodată.
Capitolul xi
Un alt Descântec împotriva Duşmanilor
O, tu, Spirit care propriul braţ şi-l mănâncă.
Pleacă, dispari din al meu Drum!
Thot îmi aduce duşmanii punându-mi-i în pumn
De aici, nu vor mai scăpa niciodată.
Căci braţul meu a întinerit pe dată37
La fel ca cel al Maestrului de Coroană.

În timp ce zeiţele-şerpi se desfăşoară, îmi iuţesc paşii mei…

Într-adevăr, niciodată nu voi fi1 dat duşmanilor răi!
Strânşi ţinuţi, în pumnul meu, ei nu vor scăpa.
În picioare, ca Horus voi sta;
Ca şi Ptah voi şedea;
Ca Thot sunt de tare;
D? neînvins sunt, ca şi Turn.
Picioarele, singure, mă poartă în drumul lor.
Gura mea rosteşte Cuvintele Puterii, pe toate…

Şi iată-mă cutreierând Cerul în căutarea duşmanilor.
Ei îmi vor fi dăruiţi, neputând să mai scape.
Capitolul xii
Pentru a putea Intra şi Ieşi după dorinţă
Fie numele tău binecuvântat.
O, Ră, al tainicelor Porţi Paznic devotat.
De unde se deschide o Cale spre Keb38 şi Cântarul3".
Care cuprinde în el Maat – Dreptatea şi Adevărul!
Priveşte! Drumul mi-l croiesc spre Pământ!
Putea-voi reveni la viaţă, asemeni unui copil, renăscând?
Capitolul xiii
Intrarea în Amenţi
Ca un Şoim în Cer am intrat şi, asemeni păsării Fenix40, Ceruri străbat. Zeii, iubindu-l pe Ră, îi aştern drum; în pace, intru în frumosul Amenţi, acum. Iată-mă lângă al lui Horus Lac sfânt, cu apă lină, Iar lesele câinilor lui le ţin strâns în mână. Calea mea deschisă să-mi fie… De acum voi putea intra
Pe Osiris să-l ador, Domnul Vieţii întru Veşnicie.
Rubrică41
Acest capitol se va recita deasupra unei brăţări din flori1 de Ankham, aşezată pe urechea dreaptă a mortului; de asemenea, peste o altă brăţară, acoperită cu o ţesătură de purpură şi pe care, în ziua funeraliilor, se va scrie numele răposatului.
Capitolul xiv
Pentru a stăvili sentimentele de Ruşine din Inima Zeilor42
Fie ca numele voastre să fie sfinţite, O, zei, rânduitori ai Ritmurilor sfinte.
Voi, care desfăşurarea Misterelor o comandaţi.
Cuvintele mele să le ascultaţi:
Într-adevăr, zeii sunt surprinşi şi plini de ruşine.
Când văd nedreptăţile săvârşite de mine.
Cu grele lovituri va sfârma ale mele păcate
Maat-Zeiţa Adevăr şi Dreptate.

Viciile şi ticăloşiile mele le va face fărâme.
O, zeiţă Adevăr şi Dreptate.
Distruge tot Răul care zace în mine.
Zdrobeşte-mi Răutatea şi ale mele Crime!
Smulge din inima mea tot Răul spurcat
Care ar putea să mă despartă de tine.
Alături de tine vreau să stau, împărat.
Iar ţie, o, Domn al Ofrandelor13 noastre.
Ţi-aduc ceva, să poţi trăi mai departe
Şi din aceasta să-mi rămână şi mic!
Iar dacă, în inimă, încă ascunzi o ruşine
Din cauza mea.
Distruge-o, pentru Veşnicie!
Capitolul xv *Un imn spre Slava lui Ră*
Salut, o, Ră!
Spune scribul Osiris Ani: Slavă ţie, o, Ră!
Ca şi Turn, te înalţi la Orizont peste zări adânci.
Ca şi Horus-Khuti, în vârful bolţii din Cer te ridici.
Trupul meu, pe Pământ, razele tale îl încălzesc.
Pe când tu navighezi în barca Sektet, pe Oceanul ceresc.
Iar pacea se întinde peste vastele ceruri.
Iată, vântul îţi umflă pânzele, de bucurie tremuri.
Când, cu mare iuţeală, pe Cer te avânţi.
Duşmanii tăi sunt răpuşi şi înfrânţi.
Iar Pacea domneşte peste toate din jur.
Geniile planetare, urmându-şi orbitele lor.
Imnuri de slavă îţi cântă în cor.
Iar când cobori la Orizontul pur.
Dincolo de munţii de la Apus.
Geniile Stelelor fixe, supus.
Se închină în faţa ta şi te adoră…
Mare este frumuseţea ta, din zori până în seară.
O, tu, Domn al Vieţii şi al Rânduielii în Lumi!
Slavă ţie, o, Ră, de când te ridici la Orizont, întâia oară.
Până când te duci să te culci, ca şi Turn”.
Într-adevăr, razele tale sunt atât de frumoase, o

minune
Când, din înălţimea Bolţii cereşti.
Te-arâţi în toată splendoarea, cum eşti!
Acolo stă şi Nut, cea care te-a adus pe lume…
Nut, mama ta, cea peste Oceanul ceresc Stăpână.
Se pleacă în faţa ta şi ţi se închină.
Rânduiala şi Cumpătul Lumilor tu le ţii în mână
Din zori şi până în noapte, la ceas de înserare.
Străbaţi întregul Cer cu pasul tău cel Mare.
Inima ta se bucură, căci Calea Laptelui e liniştită.
Demonii sunt răpuşi, într-o clipită.
Cu mădularele tăiate, cu coastele sfărâmate!
Prielnice vânturi împing Barca ta spre limanul departe.
Zeii celor patru Ţinuturi din Spaţiu15
Pe tine, Substanţă divină46, te-ador cu nesaţiu.
Din tine ies toate Fiinţele şi toate Formele mele…
Ci, iată, ai spus un Cuvânt:
Pământul, tăcut, te ascultă…
Tu, Divinitate unică, domneai în Cer încă
De pe vremea când Pământul, cu munţii săi de stâncă.
Nici nu exista…
Tu, Iutele, tu, Unicul, tu, Stăpânitor.
Tu, Creator a tot ce în lume era!
Demult, în Zorii Timpurilor.
Ai format Limba Ierarhiilor Sfinte.
Ai smuls din Oceanul Primar, fiinţele obidite.
Le-ai dus pe o insulă pe Lacul lui Horus şi le-ai salvat.
Aerul nărilor tale se va lăsa de mine respir”.
Ca şi vântul, dinspre Nord abătut.
Şi care-i trimis de mama ta Nut?
O, Ră, ajută-mi Spiritul să se sfinţească!
O, Osiris, redă-i Sufletului meu natura sa dumnezeiască!
O, domn peste zei, slăvit fii neîncetat!
m
Fie numele tău binecuvântat!

4 – Cartea egipteană a morţilor o, Creator al lucrurilor de mirare!

Eu, Osiris Ani, simt cea mai mare bucurie

Când îmi luminezi Trupul cu razele tale.

Trupul meu ce odihneşte în Pământ, pentru Veşnicie…

Capitolul xvi (nu cuprinde decât o vignetă)

Capitolul XVII

Pentru a putea Intra şi Ieşi din Lumea de Dincolo

Aici încep imnele de adoraţie care trebuie rostite în momentul în care răposatul, prin Sufletul său ieşit din trup, intră în glorioasa Lume Inferioară47 şi în frumosul Amenţi sau, mai precis, în momentul în care, ieşit spre Lumina Zilei, el se poate manifesta, la dorinţa sa, sub toate formele existenţei48. Atunci, aşezat într-o sală, va putea face dragoste cu femeile de acolo sau, mai curând, în calitatea sa de Suflet supravieţuitor, va întreprinde lungi călătorii. Atunci, Osiris Ani, scribul, va spune: Sunt zeul Turn.

Solitar pe întinsele Tărâmuri din Cer, Sunt zeul Ră

Ridicându-se, în zori, din Timpurile Vechi.

Şi sunt asemeni zeului Nu49.

Sunt însuşi Marele Dumnezeu

Care se creează pe sine, mereu.

Mărimile cereşti, ierarhice.

Sunt create de puterile mele magice.

La înălţarea mea niciun zeu nu se opune.

Căci eu sunt Ieri

Şi îl cunosc pe Mâine50.

Luptele dintre zei, când se bat şi se rănesc.

Au loc pentru că eu aşa hotărăsc.

Cunosc şi Numele de mister

Al marelui Dumnezeu, care este în Cer;

Sunt marele Fenix al Heliopolisului; Sunt Paznicul Cărţii Destinului, în care stă scris tot ce a fost şi tot ce va fi;

Sunt zeul Amsu, în momentul când va străluda; [1]Cu

1

cele două pene ale zeiţei Maat, capul meu este încununat.

Iată, ajung în patria mea, care este doar una 2

Şi vin să-mi locuiesc sălaşul meu dintotdeauna;

Răul care zăcea în mine.

A fost smuls, cu tot cu rădăcină.

Am fost spălat de păcate

Şi Căile de Dincolo le pot, acum, străbate într-adevăr, toate îmi sunt cunoscute, toate mă aşteaptă.

Iar paşii mei se îndreaptă

Spre Ordinea Lumilor.

Acum sosesc în Ţara de ia Orizont.

Deschid Portalul sacru şi mare…

O, zei! Voi, ce-mi veniţi în întâmpinare.

Întindeţi spre mine braţele moi.

Căci însumi sunt zeu, ca şi voii

Atunci, când Ochiul divin, 53

În timpul luptei dintre Horus şi Seth.

Sta să se stingă, n-am stat să aştept.

Şi i-am redat puterea din plin.

După marea prăbuşire a Lumilor.

Am făcut rânduială în Cercurile din Cer;

Pe Ră l-am văzut născându-se Ieri.

Chiar în clipa în care ieşea din profunzimile Cerului.

Şi a mea este puterea lui.

Căci sunt un Spirit puternic, şi este adevărat.

Printre cele de care Horus este înconjurat…

Salut, o, Paznici ai Ordinii Lumilor.

Voi, Ierarhii divine din jurul lui Osiris.

Prin care Spiritul Răului este distrus.

Şi voi, Slujitori ai zeiţei Hotep-Sekhus! 54

Pe mine, scribul Osiris Ani, lăsaţi-mă să vin să văd a voastră faţă.

Distrugeţi Răul ce de Sufletul meu se agaţă

(Aşa cum, tot voi; pe cele şapte Spirite le-aţi purificat

Şi supuse, Domnului lor Sepa le-aţi redat) 55. Iată-l pe Anubis pregătind locurile în acea zi însemnată, al cărei Nume e „Veniţi aici”.

Sunt cel al cărui Suflet rămâne în de două ori

Divinitatea Djafi56.

Eu sunt acea mare Pisică divină57.

Care a răsturnat Copacul sfânt de la Heliopolis în tină în Noaptea Distrugerii

Demonilor, aceşti duşmani ai lui Neberdjeră.

O, Ră, tu, ce în Oul Cosmic59 vieţuieşti

Şi, ca Aurul cel mai curat, pe Cer, în Discul solar, străluceşti;

Tu, cel ce te înalţi din Orizontul pur

Şi navighezi pe Cerul nemilos şi dur, în vastitatea lui aşezată pe Stâlpii lui Shu.

O, tu, fără asemănare între zei.

O străbaţi în toată întinderea ei…

Tu, cel al cărui Gură răsuflă Foc

Şi al cărui Spirit luminează cele două Fâmânturi60, la un loc…

O, Ră, scapă-mă de acest demon! 61 Este cel

Cu faţa ascunsă de un văl!

(Sprâncenele lui sunt cele două Braţe de Balanţă

Din acea Noapte fatală, blestemată.

Şi când, înainte de a fi absolvite.

Toate păcatele vor fi socotite).

Scapă-mă de aceşti Paznâci-Spirite, înarmaţi cu cuţite lungi, 62

Şi ale căror gheare îmi sfâşie carnea cu dureroase dungi! Ştiu bine: chinuirea slujitorilor lui Osiris e singura lor bucurie…

Dar nu vor putea să mi-o facă mie, Nu mă vor duce în cuptoarele lor! Căci eu cunosc Numele vostru, zeilor, Aşa cum cunosc şi divina fiinţă vie Ascunsă de Osiris, la el pe moşie, Al cărui Ochi nepătruns (Chiar dacă însuşi rămâne nevăzut şi ascuns) Străluceşte pe Cer. Atunci.

Aureolat de aburii de foc Ce de la el din gură, ţâşnesc, Străbate tot Cerul ştiut şi împarte porunci Zeului Nilului ceresc; – În timpul acesta rămânând nevăzut…

Voi putea reveni viguros şi tare pe Pământ, Alături de Ră;

Să pot sosi, în pace, în Portul meu de sfârşit, Alături

de Osiris!

Să pot, o, zei, pe altarele voastre să-mi găsesc, neatinse.

Ofrandele pentru mine trimise.

Căci sunt dintre aceia care-l urmează pe Osiris…

Astfel spune „Cartea Metamorfozelor”;

„Ca un şoim acum pot să zbor.

Să ţip ca o gâscă sălbatică

Şi, precum Neheb-Kau63, nu voi pieri niciodată”.

O, RÂTum, prinţ al zeilor!

Tu, ce rămâi pe veci în singurătatea Spaţiilor.

Eu, Osiris Ani, scribul, te rog scapă-mă pe mine

De acest demon cu faţă de câine

Şi ale cărui sprâncene sunt la fel cu cele de om…

El face de pază pe canalele Lacului de Foc;

El înghite, hulpav, cadavre de morţi.

Le toacă inimile şi spune măscări…

În acelaşi timp, rămâne ascuns, în depărtări…

O, tu, puternic Maestru al celor Două Pământuri.

Domn al Demonilor Roşii! 61

Stăpân eşti, ştiu, peste locurile unde viaţa este terminată şi că maţele morţilor sunt hrana ta preferată Deci, pleacă!

Iată, Coroana Regală este pusă pe cap De către această divinitate din Herakleopolâs, Primul între zei şi cel mai venerat, în ziua Reunirii celor Două Pământuri, în faţa lui Osiris.

O, zeu, cu cap de berbece.

Mare Maestru în Herakleopolâs.

Distruge Răul ce în Sufletul meu se petrece

Şi condu-mă, pe mine Osiris Ani, pe Cărările tainice

Ale Vieţii Veşnice.

Scapă-mă de acest Spirit demonic

Ce mă pândeşte, din Noaptea adâncă;

El se bagă în Suflete, el devoră Inimi.

El hoituri şi scârnă mănâncă…

Sufletele fără vlagă şi slăbite

Sunt îngrozite…

O, Khepra, 65 tu care în Barca cerească pluteşti
Şi, în trucul tău, Ierarhiile zeilor le reuneşti.
Te arăţi în faţa privirilor mele uluite.
O, Khepra! Scapă-mă de aceste Spirite
Care trec peste paza celor Osândiţi!
Pe aceştia din urmă, Osiris, cândva, i-a părăsit
Şi cu paza duşmanilor să-i ia osândit.
Să-i lege, să-i sfâşie în domeniile sale cereşti.
I-adevărat, nu-i uşor să scapi de ei şi să-i ocoleşti!
Putea-voi scăpa de cuţitele lor lungi şi ascuţite tare.
Să nu le fiu dat pradă, lipsit de apărare.
Pentru ca în gropile lor de tortură să fiu chinuit!
Căci este adevărat, rău – n-am făcut nimic
Şi-am fost mântuit de păcate, pe drept.
De când am pătruns în Mesket09.

Spre seară, în Tehenet, cu cina mea m-am ospătat în sălaşul pe care Turn mi l-a durat.

Iar zeul cu două capete de Leu
Cu soarta mea m-a însemnat.
Iată, mi se aduc parfum un de zeu;
Horus este purificat, Seth este tulburat.
Seth este purificat, Horus este tulburat.

Mie, scribului Osiris Ani, mi se îngăduie, pe Pământ, o nouă venire

Şi cu picioarele mele îl iau în stăpânire.

Sunt zeul Turn! Iată acuma Sosesc în Casa mea dintotdeauna… înapoi! înapoi Leule Rehu! Flăcări din gura ta ţâşnese; De foc este înconjurat capul tău; Dar, prin puterea Cuvântului meu Eu te nimicesc! Află că ştiu să mă păzesc!

Eu sunt nevăzut! Isis însă m-a găsit

Şi pe obrazul meu părul ei greu şi l-a răspândit… Acum mă simt cucerit de Isis şi zămislit de Nephtys. Cele două zeiţe îi vor prinde pe duşmanii mei să îi omoare;

Puterea mă urmează, alături de Teroare.
Braţele mele puternice împrăştie spaimă.
Pline de speranţă şi iubire
Milioane de Fiinţe mă-nconjur şi mă cheamă…

Împrăştii şi alung mulţimile de Spirite rele.
Armele lor le iau, şi rămân ale mele.
Isis şi Nephtys îmi fac viaţa fericită.
Lucrurile decurg în ordinea poruncită
De mine, scribul Osiris Ani, dorită.
La Kher-Aha şi la Iunnu, 67 toţi zeii îmi ştiu de frică.
Mare mi-e puterea; eu sunt fără sfârşit!
Rânduiala în lume eu o fac.
Arunc cu săgeţi în cei ce au prigonit
Şi trăiesc după bunul meu pisc.
Căci sunt zeiţa Undjit, stăpână peste Flacără şi Fum, 68 Vai şi amar celor ce mi se opun!
Capitolul XVIII (*Preotul spune*:)
O, voi, Mărimi Stăpânitoare A Cerului, a Pământului şi a Lumii celor plecaţi dintre noi!
Iată, urmându-l pe cel mort, vin şi vă cad la picioare.
Pentru ca el să rămână, pe veci, alături de voi.
(Scribul Osiris Ani, mortul, spune:)
Salut, o, Domn peste Dincolo.
Osiris, Stăpân în Re-Stau.
Zeul-Bun al sanctuarului din Abydos! 69
Iată, mă înfăţişez înaintea ta.
Căii Binelui, credincioassă i-a fost inima mea
Şi Răul niciodată n-a locuit în ea.
În pieptul meu păcatul nu este cu putinţă!
N-am minţit niciodată cu bună ştiinţă, şi nici nu am lucrat cu violenţă. Voi putea cere ofrandele ce îmi sunt aduse mie! Să mă înfăţişez, de se poate, în faţa tronului Domnului şi a zeiţei Adevăr şi Dreptţii te!
Putea-voi pe Târâmul Morţilor intra
Ca, apoi, să şi plec, după plăcerea mea!
Sufletul meu nimic să nu-l poată abate!
Putea-voi preamări, neîncetat, pentru totdeauna.
Spiritele sfinte, Soarele şi Lunal
O, Stăpân al Tărâmului Morţilor70, te salut cu drag!
Pe tine, o. Prinţ în împărăţia celor ce Tac! 71
Iată, eu, Osiris Ani, mă înfăţişez înaintea ta, o, zeu.
Cunosc şi dorinţele şi legile Regatului tău!

Cunosc şi ştiinţa Formelor şi Metamorfozelor
Ce se înfăptuiesc pe Tărâmul Morţilor.
Îngăduie-mi să rămân la tine, cu divinităţile celelalte.
Alături de Maat – Adevăr şi Dreptate.
Să pot sălăşlui pe Tărâmurile Preafericite.
Cu tine de faţă să-mi iau pomenile oferite.

O, Thot, ce-l faci pe Osiris să triumfe asupra duşmanilor săi, Apără-mă şi pe mine, scribul Osiris Ani, de duşmanii cei răi; în această Noapte în care Horus este făcut moştenitor AI cerului, al Pământului şi al Tărâmului Morţilor, în această Noapte în care Isis plânge, neîncetat, Lângă coşciugul în care zace Osiris, Fratele ei, stând nemişcat, Fă-l pe Osiris Ani ca în faţa Judecătorilor din Cer, Să-şi învingă duşmaaii în această Noapte Haker; O, Thot, ce-l faci pe Osiris să triumfe asupra duşmanilor să-i Fă-l şi pe scribul Osiris Ani, să-şi înfrângă duşmanii cei răi. Când demonii lui Seth vin în puhoaie nemărginite, Preschimbaţi în animale cu chipuri îndârjite, Fă ca de sângele lor să fie împroşcaţi în Noaptea dezastrelor, când vor fi spulberaţi. O, Thot, ce-l faci pe Osiris să triumfe asupra duşmanilor să-i

Apără-mă şi pe mine, scribul Osiris Ani, de duşmanii cei răi; în această Noapte de întunecimi cumplite, în această Noapte de lupte îndârjite, Oştile duşmanilor Stăpânului Lumii vor fi nimicite… Ajută-mă în faţa Judecătorilor din Heliopolis, – din Buşiris, – din Sekhen, – din Pe şi Dep. – din Rekhti, – din Re-Stau, – din Djedu, din Nairerf.

Rtibrică

Dacă acest capitol va fi recitat, de către răposat – după sosirea sa în lumea de Dincolo – va putea pleca spre Lumina Zilei; Ia dorinţa sa, va putea lua înfăţişarea oricărei fiinţe. Oricine va recita acest capitol, va deveni puternic pe pământ. Atunci când Dincolo, va străbate ţinuturile Focului, el nu va fi terorizat de faptele sale rele camise pe pământ, în timpul vieţii; aceste locuri nu îl vor ţine în stăpânirea lor pe veci.

Capitolul xdi *Coroana Victoriei*

Turn a pregătit.
Pentru a-ţi aşeza pe frunte.
O Coroană a Victoriei;
Astfel ca tu, supus zeilor.
Să poţi trăi în vecii vecilor!
Căci, Osiris, Domn pentru Tărâmul Morţilor.
Te-a făcut să izbândeşti asupra duşmanilor;
Keb te-a ales pe tine ca singur Moştenitor.
Vino, dar şi cântă pentru a lui Horus glorie.
Horus, fiul lui Isis şi al lui Osiris.
Care te urcă pe tronul lui Ră, Părintele divin.
Căci toată puterea lui Horus, fiul lui Isis şi al lui Osiris.
Este născută din Victorie…
La fel şi eu voi fi victorios pe vecie…
Toate Ţinuturile, toţi zeii, divinităţile toate
Se întrec în a-l slăvi pe Horus, al lui Isis şi Osiris fiu.
Eu trebuie această victorie lui Osiris să i-o descriu.
Pentru ca, mai apoi, şi eu
Să triumf asupra duşmanilor, mereu.
În ziua în care Horus este învingător
Asupra lut Seth şi a demonilor;
Eu, mortul, la fel sunt şi, pe drept.
În noaptea Sărbătorii când zeul Djed
Este ridicat la Djedu, în picioare.
În faţa divinităţilor ce stau în a Morţii Cale…
Acestea se întâmplă în timpul Misterelor de la Letopolis, în faţa Preaputernicilor din Pe şi din Dep.
Noaptea în care Horus îşi ia în stăpânire
Drepturile lui la Moştenire.
Noaptea Cuvântului spus în faţa Marilor Judecători.
Noaptea în care Horus devine stăpânitor
Pe locurile de naştere ale zeilor.
Noaptea în care Isis, neogoit.
Veghează şi-şi jeleşte Fratele, 73 cel preaiubit;
Este Noaptea în care Horus triumfă asupra duşmanilor…
Iată cum: de patru ori

Horus rosteşte ale Puterii Cuvinte
Şi duşmanii săi zac Id pământ, cu oasele frânte!
Eu, mortul, rostesc aceleaşi Cuvinte
De patru ori. Putea-vor, pe dată.

Duşmanii să-mi fie doborâţi şi tăiaţi, bucată cu bucată? Iată că Horus, fiul lui Isis şi al lui Osiris, în milioane de serbări este slăvit, în timp ce pe duşmanii săi i-a aruncat în marea Nimicire din Abis şi Neant... Nicicând ei nu vor mai putea scăpa De puterea lui Keb şi străşnicia sa;

Rubrică

Acest capitol va fi recitat deasupra unei coroane, special consacrate şi care va fi aşezată pe faţa mortului; în acest timp preotul va arde răşini puternic mirositoare, pronunţând numele mortului. Aceasta va asigura victoria răposatului asupra duşmanilor în timpul trecerii „prin moarte”; atunci când va simţi că reînvie, se va afla în anturajul lui Osiris; acolo, în timp ce va contempla imaginea zeului, în faţa lui vor apărea două mâini: una va ţine pâinea, iar, cealaltă, băutura consacrată...

Acest capitol se va recita în zori, de două ori. Textul va fi de o eficacitate infailibilă.

Capitolul xx

O, Thot, tu care-l faci pe Osiris să triumfe asupra duşmanilor săi, Prinde-i în capcanele tale şi pe duşmanii mei! De faţă cu toţi zeii şi toate zeiţele, De faţă cu zeii cei mari din Heliopolis. Aceasta în Noaptea luptelor din Djedu şi a înfrângerii demonilor; în noaptea ridicării în picioare a lui Djed, la Letopolis.

În noaptea catastrofelor din mijlocul beznelor

Ce vor avea loc la Letopolis, în Pe şi în Dep, – Noaptea în care Horus şi-a luat în stăpânire

Drepturile lui de moştenire în Ţinuturile Tatălui său, Osiris, la Rechti.

Noaptea în care Isis74 jeleşte la Abydos, în faţa sicriului Fratelui ei Osiris;

În noaptea ceremoniei Haker numite.

Când vor fi separate sufletele osândite

De aleşii ce vor străbate căile morţii;
În noaptea executării condamnaţilor
La marea ceremonie a facerii pământului
Care va fi în Naarerutf şi în Re-Stau;
Noaptea în care, în sfârşit, Horus triumfă asupra duşmanilor…
Într-adevăr, mare este Horus!
Cele Două Orizonturi şi Cerul simt cea mai mare bucurie;
Inima lui Osiris este plină de mulţumire vie…
O, Thot! îngăduie să-mi înving duşmanii şi eu
În faţa Ierarhiilor de zei şi zeiţe75
Care judecă morţii, în numele lui Osiris.
Adunaţi în spatele capelei mortuare a acestui zeu…
Rubrică
Dacă acest capitol va fi recitat de către un om pur. din punct de vedere ritual, răposatul va putea pleca – după sosirea sa în Portul76 de sfârşit – spre deplina Lumină de Zi; el îşi poate lua, după dorinţă, înfăţişarea tuturor fiinţelor şi va putea pleca, ferit de pericol, pentru a străbate Ţinutul de Foc.77
Capitolul XXI *Pentru a reda Răposatului Puterile Gurii sale78*
Salut, o, Prinţ al Luminii.
Tu care luminezi Sălaşul Beznelor.
Priveşte! Sosesc în faţa ta, sfinţit, cu gânduri curate!
Ce vreau eu? Să-ţi întorci cele două braţe spre spate.
Eliberat de păcatele venite de la strămoşii tăi.
Dă-i gurii mele puterile Cuvântului.
Pentru ca atunci, când noaptea şi ceaţa domneşte.
Inima mea să ştie încotro porneşte!
Capitolul XXII *Pentru a reda Răposatului Puterii Gurii sale*
Iată, mă înalţ pe Cerul Universului ce ne luminează la fel ca Oul Cosmic, înconjurat de raze73… Puterea Gurii mele să-i fie redată Pentru a răspunde Domnului de Dincolo când va fi întrebată.
Cu Cuvintele Puterii!

Braţele mele, împreunate în rugăciune.

Să aibă ascultare la Mărimile divine!

Căci, într-adevăr, sunt Osiris, Domnul din Re-Stau!

Putea-voi avea aceeaşi soartă cu cei ce se găsesc în vârful Scării cereştii

Mă aflu aici, din îndemnul sufletului;

Am trecut peste Lacul Focului, şi prezenţa mea a stins flăcările lui.

Capitolul XXIII

Deschiderea Gurii Răposatului

Eu, mortul, scribul Osiris Ani, mă întreb acuma: Putea-va Ptah să-mi deschidă gura?

Putea-va zeul oraşului meu, să-mi desfacă nodul feşelor M Care-mi acoperă faţa?

Poate numai Thot va putea, înarmat cu Puterea

Cuvintelor.

Să-mi scoată acea moştenire blestemată de la Seth81, a feşelor.

Ca Turn să le arunce în obrazul duşmanilor, şi care, cu ajutorul feşelor, după a lor vrere, Ar vrea să mă facă fără putere!

Poate Seth să-mi deschidă gura cu aceeaşi unealtă de fier

Cu care deschide şi gura zeilor din Cer?

Căci zeiţa Sekhmet82, aşa mă numesc.

Şi în Ţinutul Marilor Vânturi din Cer locuiesc…

Geniul Constelaţiei Sahu83 eu sunt.

Printre Spiritele divine de la Heliopolis petrecând.

Fie ca toate descântecele bune să vină asupra mea.

Lăsându-i indiferenţi şi hotărâţi

Pe zeii şi Spiritele ce le vor asculta.

Capitolul XXIV

Un Descântec pentru Răposat

Sunt zeul Turn.

Sunt Khepra, zeul veşnicului Viitor, Care, ascuns la sânul mamei sale cereşti, Nut, îşi meştereşte propria Formă de zor. Cei care-şi duc viaţa în Oceanul ceresc

Mai tare decât lupii se zbârlesc.

Iar Spiritele şi Măreţii Ie
Turbează, mai rău decât haienele.
Auzind Cuvintele mele de Putere.
Căci aceste Cuvinte de Putere
Le caut şi le găsesc, oriunde ar fi.
Pentru aceasta sunt mai iute decât lumina de zi
Şi mai iute decât poate ogarul preda să-şi adulmece.
O, tu, care faci ca Barca lui Ră să alunece.
Primeşte! Pânzele şi vergile Bărcii sunt
Umflate de o boare de vânt.
În timp ce, pe Lacul de Foc, alunecă uşor înspre Tărâmul Morţilor.
Iată cum, eu toate Cuvintele Puterii le-am adunat.
De prin ţinuturile în care s-au aflat
Astfel încât, orice inimă omenească
Să le poată avea ca oaspeţi şi să le cinstească…
Le-am căutat, pentru a le reuni.
Mai iute decât vine, de se vede, lumina de zi.
Mai iute decât ogarul ce aleargă adulmecând.
Eu sunt acela care a făcut zeii să iasă din Adânc
Şi care, odată Ciclul lor săvârşit, îi văd spre Neant coborând
Şi spre nimicirea prin Foc.
Iată cum, am strâns Cuvintele Puterii la un loc.
Căutându-le mai iute decât se vede lumina de zi şi iar
Mai sprinten decât un ogar.

Capitolul XXV *Pentru a i se restitui Răposatului memoria*

Numele meu, Osiris Ani, să nu fie uitat!
Numele meu în Marele Templu de Dincolo, să-mi fie redat.
Căci îmi păstrez amintirea Nunăelui meu nepătat
Între zidurile care înconjoară întreaga Lume Inferioară, în această Noapte, Anii vor fi socotiţi
Şi lunile se numesc.
Am sălaşul lângă marele zeu al Cerescului Răsărit, Iar, în spatele meu, divinităţile se înşiruiesc; Pe măsură ce mai trece un zeu, Eu, Osiris Ani, pot să-mi rostesc Numele

meu.

Capitolul XXVI *Pentru a i se restitui Răposatului Inima sa*

Va putea Inima mea”, ib” 84 la locul ei să ajungă, cu bine1

Va putea Inima mea „hati”, 85 la locul ei să stea liniştită!

Inima mea trăieşte în pace cu mine!

Căci eu comunic cu Osiris la Răsărit de stepa înflorită!

Fie să pot urca şi coborî, în Barca mea, Nilul Ceresc.

Fie ca Puterile gurii mele să le redobândesc

Şi Cuvintele Puterii să le pot rosti.

Fie ca Puterile celor două picioare ale mele să-mi fie redate, într-o zi.

Pentru ca eu să pot merge!

La fel, şi puterile celor două braţe, duşmanii să-i pot învinge!

Fie să găsesc, în Cer, deschise, pentru mine, Porţile!

Poate, oare, Keb, Prinţul zeilor, să-mi descleşteze fălcile?

Fie să-mi scoată fâşia din pânză murdară

Ce-mi întunecă privirea mea clară!

Să mă poată dezlega, desfăcându-mi picioarele.

Anubis, şi să-mi pătrundă, cu putere, şalele!

Pentru ca eu să mă ridic, apoi, drept!

Fie să mă conducă, în Cer, zeiţa Sekhmet!

În Memfis să fie proclamate hotărârile mele!

Înţelegerea prezicătoare mi-o dă Inima mea „ib”.

Puterea mea magică o am de la Inima mea „hatie, îmi comand celor două mâini şi mă ascultă picioarele.

Într-adevăr, pot spune ceea ce Ka al meu a hotărât!

Sufletul nu va fi în hoitul meu zăvorât

Dincolo, când voi ajunge la Porţi.

Căci voi putea intra şi ieşi, când voi vrea, dintre morţi.

Capitolul XXVII *la Inima Răposatului să nu fie luată cu Forţa*

Salut, o, divinităţi teribile
Care frângeţi şi striviţi Inimile!
Voi, Prinţi ai Veşniciei şi Domni peste Tării.
Nici Inima mea, „ib”, nici Inima mea „hati”.
Nu le veţi strivi;
Căci cuvintele de *învinuire*
Nu sunt rostite spre mine!
O, voi, ce faceţi prin Metamorfoze să treacă.
După faptele din trecut, Inima omenească.
Fie ca şi comportarea mea pământeană
Să mă aşeze lângă voi, fără teamă.
Dincolo!
Căci această Inimă unui zeu aparţine.
Maestru al Numelor magice, divine.
Ale cărui Cuvinte răsună, puternic, în Trup.
El şi-a îndreptat Inima în măruntaiele de dedesubt
Şi în faţa zeilor, o a înnoit.
Dar nu se vorbeşte de acest Preaputernic
Şi nici de ceea ce pe Pământ a săvârşit!
Inima mea, ca şi mădularele mele, fac ce li s-a poruncit.
Inima lui Osiris Ani niciodată nu îl va abandona!
Astfel, Inimă, îţi poruncesc triumfător
Să-mi fii supusă pe Tărâmul Inferior
Şi în Ţara Veşnicia!
Capitolul XXVIII *la Inima Răposatului să nu* fie *răpită*
Salut, o, zeu, cu două capete de leu!
Priveşte-mă! Planta înflorită sunt eu!
Iată de ce masacrul mă rupe şi mă îndoaie!
Să nu mi se smulgă Inima din măruntaie
De către zeii din Heliopolis „ce sunt în luptă dârză.
O, tu, Spirit binefăcător ce-ai împodobit feşele de pânză
Ale mumiei lui Osiris;
El pentru mine, scribul Osiris Ani, se roagă… Iată în Templu e zeul cu faţă de groază. I-am dat tot ce şi-a dorit;
La Khemenu56, pentru el, de pomeni m-am lipsit.
O, Spirite! Nu îmi mai smulgeţi Inima mea.

Căci eu vă las să pătrundeţi în ea
Astfel încât să puteţi, mai apoi.
Să duceţi această Inimă cu voi în Ţarinile Preafericite…
Apăraţi-o, faceţi-o puternică împotriva acelora care ne produc această teamă groaznică!
În puterea voastră fiind, de hrană spirituală să n-o lipsiţi, acum!
Căci Inima mea este credincioasă poruncilor lui Turn;
Ea a tăiat duşmanii cu însemnele lui Seth…
Această Inimă „hati” pe care o vedeţi.
N-a fost înlocuită cu Inima „ib”.
În faţa divinităţilor Lumii Inferioare!
Dacă veţi găsi cumva
Unul dintre cele două picioare ale mele.
Sau fâşii de pânză din Mumia mea.
Să le adunaţi, cu grijă, pentru a le îngropa! 81
Capitolul xXIX la Inima Răposatului să nu fie răpită
Plecaţi! Trimişi ai Domnului peste Dincolo, plecaţi! Aţi venit pentru ca Inima mea cu Viaţă Veşnică să furaţi!
Într-adevăr, nu o veţi avea nicicând!
Căci sunt Stăpânul Inimilor şi Ucigaşul de Inimi!
Pe măsură ce înaintez, în curând.
Zeii vor observa ofrandele şi rugăciunile făcute pentru mine;
Acestea sunt peste tot printre zei.
«5
Deasupra şi dedesubtul lor, fiecare la locul ei…
g – cartea egipteană a morţilor într-adevăr, sunt stăpân peste Inima mea şi e păzită bine!
Ba nu va fi răpită de mina duşmanilor.
Fiindcă sunt, însumi, Regele Inimilor
Şi le dau Inimilor o nouă sănătate.
Care trăieşte în Maat – Adevăr şi Dreptate!
Eu sunt Horus, în inimi locuiesc.
În centrul Trupurilor.
Şi prin Cuvintele Puterii trăiesc
Pentru ca Inima mea”, ib” să nu-mi fie furată!

Inima mea „hati” niciodată schimbată!
Să nu fiu torturat şi chinuit.
Căci locuiesc în Trupul lui Keb, tatăl meu preaiubit, şi în acela al lui Nut, divina mea Mamă! N-am făcut păcate ce zeii le condamnă! Victoria poate să încunune această dovadă!

Capitolul XXX

Ca Inima Răposatului să nu fie respinsă

Aducătorul de ofrande, scribul Osiris Ani. spune:
Inima mea „ib” o am de la cereasca mea Mamă.
Inima „hati” îmi vine din Viaţa pământeană.
Pentru a nu mi se aduce mărturii mincinoase şi vini
Şi să mă respingă, astfel, Judecătorii divini!
Să fie mărturii adevărate
Despre Viaţa mea pe Pământ, după fapte.
În faţa paznicului ce le va cântări
Şi a divinului Domn din Amenţi!
Salut, o, Inima mea „ib”! Salut, o, Inima mea „hati”! Salut, o, Măruntaiele mele88! Salut, o, divinităţi măreţe, cu Sceptre de lumina, Stăpânitori cu pieptănătura divină! 80 Cuvintele voastre de Putere să mă apere în faţa lui Ră! Puternic să mă faceţi în faţa lui Neheb-Kau! într-adevăr, chiar dacă Trupul meu cu Pământul s-a unit.
Nu sunt mort deloc, căci în Amenţi sunt sfinţit... O, tu, Spirit care la Judecată ţii Balanţa, Să ştii: tu eşti al meu Ka! 90
Căci tu te poţi mişca numai în Corpul meu, acum!
Tu, emanaţie a zeului Khnum91.
Tu dai Mădularelor mele Viaţă şi Noroc!
Vino, dar, spre fericire într-un loc
Spre care vom porni împreună!
Numele meu să nu fie întinat şi să nu pută în ochii Domnului zeilor.
Cel care ţese destinele oamenilor!
Ci, iată, la Judecată, vorbeşte Thot:
„Inima lui Osiris Ani a fost cântărită cinstit
În Marea Balanţă; sufletul său a fost martor neclintit;
Ofrandele din temple nu le-a risipit niciodată

Şi nici pe zei, de rău, nu i-a vorbit vreodată”.
Atunci şi pe loc.
Ierarhiile divine îi răspund lui Thot:
„Ceea ce gura ta spune este drept şi cinstit
Şi noi, înşine, am hotărât
Ca Osiris Ani să nu fie dat călăilor pe nedrept;
Să i se dea un sălaş în Sekht-Hotep, 92
Ofrande de carne şi bere îndeajuns
La fel ca celorlalţi zei din suita lui Horus”.
Inima zeilor este mulţumită
Atunci când Cuvintele mele sunt aşezate
Pe Talerul Balanţei, spre a fi Judecate!
O, nimeni să nu încerce a minţi în faţa zeului puternic, Domn din Amenţi!
Într-adevăr voi fi mare în ziua Victoriei!
Rubrică
Formulele se vor rosti deasupra unui scarabeu din piatră împodobit cu aramă şi prevăzut cu un inel de argint, care se va aşeza la gâtul răposatului.
Capitolul de mai sus a fost descoperit în oraşul Khemenu (Hermopolis) sub picioarele unei statui reprezentându-l pe acest zeu sacrosanct, Thot. Inscripţia gravată pe un bloc de fier, cu însăşi scriitura zeului (adică în hieroglife), a fost descoperită în epoca regelui Men-Kau-Ra (Menkera, 2700 î.e.n.) de către prinţul Herutataf, în timpul unei inspecţii a templelor.
Capitolul XXXI
Pentru a respinge Spiritele cu Cap de Crocodil
Pleacă! O, tu, Sui, demon cu cap de crocodil; întoarce-te acasă!
Într-adevăr, mie, de puterea ta nici că-mi pasă! Pentru că, Spirit sfinţit, eu trăiesc în lume Prin puterea magică ce e sădită în mine! Iată, eu rostesc, în faţa ta, Numele unui zeu Pentru ca el să te dea pe mina mesagerilor săi; Unul dintre ei se numeşte: „Domnul celor două Coroane”, Celălalt se cheamă: „Faţa ta este întoarsă spre Adevăr-Dreptate”.
Revoltele ce se întâmplă în Ceruri, toate

Se supun Ritmurilor Timpurilor;
La fel şi Verbul meu de Putere înconjură şi păzeşte întreaga mea avere.
Magia, cea care din gura mea a ieşit.
Este un zid ce nu poate fi depăşit;
Dinţii mei sunt asemeni cuţitelor de cremene.
Tu, demon la pândă, fixând
Cu ochiul tău nemişedt, de şarpe.
Cuvântul meu de Putere.
Să ştii: nicicând
N-ai să mi-l poţi răpi!
O, tu, demon cu cap de crocodil!
Cuvintele de Putere, smulse din mine.
Sunt singura hrană ce în viaţă te ţine.
Să ştii, însă: nu le vei putea răpi!
Capitolul XXXII
Descântec pentru respingerea Spiritelor cu Cap de Crocodil
Este căzută, înfrântă, marea divinitate bătrână… Ea zace pe-o coastă, cu faţa în ţărână; Deodată, Măreţiile cereşti se trezesc, îşi revin, Căci, iată, soseşte Sufletul meu; vorbeşte cu Tatăl divin…
Şi îl scapă din ghearele a opt demoni cu cap de crocodil…
Într-adevăr, cunosc Numele lor şi încă
Ştiu cu ce se hrănesc, ce mănâncă;
Îl scot din prinsoarea acestor demoni pe Tatăl ceresc
Fugi demone cu chip de crocodil, căci te gonesc.
Tu, al cărui sălaş este în Apus.
Ştiu că mănânci Semnele Zodiacului, aşa mi s-a spus!
Află, deci, că în inima mea eu aduc
Tot ceea ce urăşti mai mult!
Tu l-ai lovit în frunte pe Osiris!… Aha!
Să ştii: eu sunt Ră!
Fugi, demone, cu chip de crocodil! Tu ce îţi ai sălaşul în Apus!
Află că Spiritul-şarpe Naau în pieptul meu s-a ascuns!
Am să-l arunc asupra ta

Astfel încât focul tău nu-mi va dauna.
Fugi, demone, cu chip de crocodil!
Tu, al cărui sălaş este la Răsărit.
Tu te hrăneşti cu cei ce mănâncă gunoi împuţit!
Ceea ce în inima mea eu aduc
E tot ce tu urăşti mai mult.
Priveşte: Merg! într-adevăr, sunt Osiris!
Fugi, demone, cu chip de crocodil!
Tu, ce îţi ai sălaşul la Răsărit.
Zeiţa-şarpe Naau la pieptul meu s-a cuibărit!
Iată, o arunc asupra ta!
Focul tău să mă mistuie nu va putea!
Fugi, demone, cu chip de crocodil!
Tu, care în Miazăzi hâlâduieşti!
Tu, cu gunoaie şi scârnăvii te hrăneşti!
În inima mea, eu aduc tot ceea ce urăşti tu!
Ca flacăra roşie în mâna ta să n-o primeşti!
Priveşte: sunt divinitatea solară, Septu!
Fugi, demone, cu chip de crocodil!
Tu, care ai sălaş în Miazăzi!
Priveşte-mă! Sunt sănătos şi voinic!
Păşesc în mijlocul florilor ce se deschid!
Să ştii: nicicând nu-ţi voi fi dăruit! Fugi, demone, cu chip de crocodil! Tu, care ai sălaşul la Miazănoapte! Cu victime nevinovate te hrăneşti Pe care, mai întâi, ceasuri întregi le urmăreşti! Aduc în piept ceea ce tu urăşti mai mult. Cu veninul tău nu poţi să mă otrăveşti, Căci, într-adevăr eu sunt Turn!
Fugi, demone, cu chip de crocodil!
Tu, care vii din Miazănoapte!
Priveşte, zeiţa Serkit93 în pieptul meu arde!
Într-adevăr, sunt zeiţa cu ochi de smaralde!
Toate lucrurile create în puterea braţului meu se găsesc!
Cândva, pentru lumile ce vin, care n-au mai fost.
Posibilităţile lor, care acum încolţesc.
Sunt închise în pieptul meu, la adăpost!
În Verbe magice, de mare putere, sunt înfăşat!

Ele sunt aduse din Cosmosul de deasupra
Şi din Cosmosul dedesubtul meu aflat.
De pe când Sufletul meu era măreţ *şi* sublim!
Gâtlejul meu se odihneşte la sânul Tatălui divin.
Bătrânul zeu, cel plin de mărire.
Tărâmul Morţilor mi-a dat în stăpânire.
Cu frumosul Amenţi.
Cu cei osândiţi şi cu cei care vor trăi…
Pe când, el însuşi, acest zeu aţit de puternic, altă dav.
E tot aici, pentru totdeauna înţepenit, nemişcat…
Priviţi! Faţa mi s-a dezvăluit.
Inima se află la locul ei, cuvenit;
Coroana cu şerpi pe capul meu este aşezată
Căci sunt însuşi Ră; voi şti să mă apăr îndată!
Nu mă va atinge puterea nefastă!

Capitolul XXXIII Pentru respingerea Demonilor – Şerpi

Opreşte-te, Rerek! înapoi, o, demon cu capul de Şarpe! Priveşte! Priveşte! Shu şi Keb îţi stau drept în cale!

Nu mişca! Stai unde eşti, încremenit de frică!

Căci tu mănânci şobolanii pe care Ră îi aruncă în haznale

Şi ronţăi oase de hoit de pisică.

Capitolul XXXIV Pentru a te feri de Muşcăturile Demonilor – Şerpi

O, tu, zeiţă cu capul de Şarpe! Poţi privi!

Sunt Flacăra ce luminează milioanele de ani ce vor veni.

Iată deviza ce pe steagul meu se citeşte:

„La întâlnirea cu mine, viitorul întreg înfloreşte”.

Căci sunt zeiţa cu capul de Lynx.

Capitolul XXXV Pentru a nu fi mâncat de Demonii-şerpi

Priveşte-l pe Shu! Uite-l pe Djedu!
Priveşte-l pe Djedu; Uite-l pe Shu!
Atât unul, cât şi celălalt.
Au cununa lui Hathor94 pe cap.
Ei înconjoară cu dragoste adâncă şi grijulie

A lui Osiris mumie!
Iată că cei doi demoni se apropie;
Ei se pregătesc să mă devore…
Neobservat de demonul Sesek, eu trec printre ei…
Această fiinţă, eu însumi, este Osiris! Acesta se roagă:
„Aveţi grijă de biata lui groapă!”
Prinţul zeilor îşi aruncă Ochiul pe el, purificându-l pe dată;
Şi, după faptele lui Judecate, îi dă partea lui de Maat-Adevăr şi Dreptate.
Capitolul XXXVI
Pentru a respinge Demonii înapoi! Pleacă demone cu gura căscată! Sunt Domnul din Pshene, sunt Khnum. Cuvintele zeilor, lui Râi le spun astă dată, Un mesaj al acelui Mare Maestru.
Capitolul XXXVII Invocaţie către Isis şi Nephtys
Salut, o, zeiţe-surori, Isis şi Nephtys! Vă dau de ştire Cuvintele mele de Putere! Iată cum, înconjurat de raze ce sclipesc în Barca mea Cerească plutesc, într-adevăr, sunt Ho rus, fiul lui Osiris. Eu vin să-l preaslăvesc pe Osiris, Tatăl meu divin.
Capitolul XXXVIII
Pentru a trăi prin Respiraţie (Papirusul Mă)
Sunt zeul Kerti, al lui Ră şi Turn – primul născut.
Spiritele cu sălaş ascuns, nevăzut.
Pentru mine, drumuri construiesc
Peste Abisul ceresc.
Ocolurile prescrise le-am înfăptuit
Drumul Bărcii lui Turn urmărind.
Aşezat în mijlocul Bărcii lui Ră.
Cuvintele, celor ce ştiu, le pot pronunţa.
Mă rog pentru cei care n-au glasul demn
Morţii să-i dea un semn…
Ci, iată, acum este Seară95…
Tatăl ceresc îmi pune faptele pe Taler şi mă judecă, iară…
Buzele gurii mele sunt uscate; într-adevăr, am fost

hrănit pentru Viaţa în Eternitate…

Într-adevăr, trăiesc întru Djedu.

Trăiesc, după moarte, o viaţă plină de har.

La fel ca şi Ră, în fiecare zi renăscându-mă, iar.

CAPITOLUL XXXVIII *Pentru a trăi prin Respiraţie* (*Papirusul Nebseni*)

Sunt zeul Turn, din Oceanul de odinioară, ţâşnind, Peste Abisurile Cerului trecând.

Iată că pe Tărâmul Morţilor mi s-a păstrat locul meu.

Poruncesc Spiritelor sfinte, nepătrunse.

Ale căror sălaşuri sunt ascunse.

Precum şi Slugilor zeului cu două capete de Leu.

Aceştia toţi încep a cânta.

Pe când străbat Cerul în Barca lui Khepra.

Un suflu de viaţă mă face întreg…

Prin ei, aşezat în Barca *lui* Ră.

Puteri magice mi se dăruiesc…

Ră durează drumuri, pentru mine, şi îmi deschide Porţile lui Keb.

Îi duc, după mine, pe toţi cei ce trăiesc în jurul divinităţii puternice. Dacă vor, îi conduc pe cei ce-au rămas în gropile lor

…zeii Horus şi Seth.

Pe conducătorii oamenilor eu îi îndrumez.

Pe Tărâmul Morţilor, când vreau, intru şi ies.

Gâtlejul meu e sănătos şi curat;

Navighez în Barca zeiţei Maat;

Trec, mai apoi, în Barca lui Ră.

Mă aflu în casele cereşti ale acestui zeu.

Printre zeii care-l înconjoară şi-l urmează, mereu…

Iată-mă trăind, după moarte, toate zilele care mai vin

Şi mă simt viguros şi senin.

Asemeni zeului cu două capete de Leu…

Mă răspândesc pe Pământ şi-l umplu de mine.

Strălucesc ca un crin de rubine.

Sunt zeul celor Două Ţări, pe nume Hotep 96

Capitolul xxXIX Pentru a-l respinge pe Demonul Apopi

Pleacă, o, Demon Apopi;
Întoarce-te! Du-te să nu te apropii!
Dacă nu, în Lacul din Cer, adânc, vei fi înecat.
Acolo, unde Tatăl ceresc a poruncit să fii spintecat…
Nu te apropia de locul în care s-a născut Ră!
(Într-adevăr, e mare groaza ta!)
Priveşte: Sunt Ră! Eu seamăn urgia!
Întoarce-te, demone, pleacă de aicea.
Din faţa săgeţilor mele care te biruie!
Iată că zeii pieptul ţi-l sfâşie;
Zeiţa cu capul de Lynx îţi leagă ciolanele!

Zeiţa cu cap de Scorpion revarsă asupra ta cupa distrugerii sale, Zeiţa Maat te azvârle departe de calea ta… Dispari, deci, Apopi, duşman al lui Ră! Ai fi vrut să treci prin Ţinuturile Cerului de la Răsărit, Uragane şi nenorociri semănând… Dar iată că Ră deschide Porţile Orizontului, deodată, Chiar în momentul în care Apopi se arată; Acesta fuge ca gândul… într-adevăr, atacându-l şi masacrindu-l, Dorinţele tale, o, Ră, le-am împlinit; Am făcut ceea ce trebuia săvârşit, la sigură să fie pacea lui Ră! O, Ră, am pregătit bine funia şi cu sârg, Iată, acum, o trag înspre mine şi strâng… Apopi cade! Este legat, înlănţuit şi răpus De zeii din Sud, din Mord, de la Răsărit şi Apus! Toţi, împreună, l-am înlănţuit… Acum Ră este mulţumit… Mişcările sale cereşti le mântuie „în pacea sa. Apopi este învins! Dă înapoi duşmanul lui Ră! Te-a făcut să simţi straşnic durerea, o, demon, Când te-a înţepat zeiţa cu cap de Scorpion! Oh, acum, tu suferi oleacă! într-adevăr, când ea vrea, cu putere înţeapă!

O, Apopi, duşman al lui Ră, vei fi, pentru totdeauna, scopât.

N-ai să ştii niciodată cum e când eşti iubit!
Ră te urăşte! Pleacă; Să nu te apropii!
Iată că te vede… Pleacă! Pleacă Apopi!
El te loveşte în cap, îţi spintecă faţa, toată.

Îţi frânge oasele şi ţi le rupe, bucată cu bucată; într-adevăr, te afli aici pe moşia sa.

Tu, Apopi, duşman al lui Ră;

Eşti Rău şi stingher.
Tu ai fost osândit de zeul Aker97!
O, Ră, cei care te însoţesc, Spirite Sfinte, îţi netezesc drumul, în timp ce tu mergi înainte;
Ele fac să domnească, în jur, pacea ta!
Acum te opreşti, acum îţi continui, din nou, Călătoria…
Iar Ochiul tău vine cu tine, neant ce te îmbie.
Fie ca gura ta nici când să mă facă netrebnic!
Ochiul tău sfânt să-mi fie prielnic.
Căci sunt Seth, care dezlănţuie furtunile în Cer.
Aşa cum face Nedjeb-ib-if., 98
Iată, vorbeşte Turn. El zice aşa:
„Arătaţi-vă curajul oşteni ai lui Ră!
Căci l-am respins pe demonul Nendja!
L-am alungat din preajma zeilor!”
Keb spune: „Păzi ţi siguranţa Tronurilor
Din Barca lui Khepra!
Treceţi prin forţă, cu mina pe lance!”
Hathor zice: „Strângeţi bine în pumni cuţitele voastre!”
Nut zice: „Veniţi cu mine! Să respingem demonul
Nendja.
Care a pătruns în sanctuar, până la altar.
Care e al Domnului, călător solitar…”
Şi voi, Mărimi cereşti, ce vă faceţi rotirile pe cerul înalt, înconjurând Lacul de Smarald.
Veniţi lângă mine să ne rugăm!
Veniţi! Să-l slăvim pe Marele Domn! Să-l apărăm!
Din sanctuarele lor, toate Mărimile cereşti au ieşit;
Să-l preaslăvim să-l iubim!
Iată că Nut, vorbind despre mine celui mai bun dintre zei, zice aşa:
„Priveşte-l! înaintează! Caută şi-şi găseşte Calea sa…”
Atunci, zeii se apropie şi în braţe mă strâng! Iată-l pe Keb, în atotputernicia sa mergând; Ierarhiile cereşti îi ies lui Hathor în întâmpinare, Ea face ca toţi să fie cuprinşi de

Teroare. Într-adevăr, Ră l-a învins pe Apopi!

Capitolul xl Pentru respingerea Demonului Am-aau”.

Înapoi, o, demon Hai, scârba lui Osiris!

Thot a fost acela care trupul de cap ţi l-a ciuntit;

Toate urgiile cu care te-am chinuit

Mi-au fost poruncite de Măreţiile din Cer.

Înapoi, deci, o, demon Hai.

Tu, care lui Osiris greaţă îi făceai!

Pleacă de lângă Barca mea, căci de vânturi puternice sunt împins?

O, zei din Cer! Pe toţi duşmanii lui Osiris i-aţi învins!

Zeii Pământului vast se bucură iară.

Du-l –, demone Am-aau! Pleacă!

Te urăşte zeul, Domnul Tărâmului cu Morţi!

Eu te cunosc! Eu te cunosc! Eu te cunosc!

Pleacă demone! Nu mă ataca şi lasă-mă în pace!

Sunt pur şi mă supun Ritmurilor cosmice!

Nu te apropia, tu, cel ce vii nechemat!

Tu nu mă cunoşti, demone, şi nu m-ai aflat!

Tu nu ştii că ţin în mâna mea

Descântecele care te-ar putea ajuta!

Să ştii: sunt la adăpost de ghearele tale.

O, demon, Ha-aş!

Iată că Horus vine de ţi le taie!

Într-adevăr, ai fost biruit ia Pe şi la Dep! Ol)

Tu, în flanc de bătaie, legiuni de demoni, înşirând!

Ochiul lui Horus te-a învins pe drept!

O, demone, cu cât înaintezi, cu atât te resping!

Tu, care torturezi pescarii şi îi faci mâncare.

Eu te-am învins cu o singură suflare!

Să ştii: în mine Răul nu mai există!

Dă-mi înapoi Tăbliţa mea scrisă

Cu învinuirile ce mi se aduc pe ea însemnate!

Împotriva zeilor, nicicând n-am săvârşit păcate!

Fă bine, dar, şi nu mă ataca!

Ia numai ceea ce, însumi, îţi voi dai

Nu mă târî după tine!

Nu mă devora ca un câine!

Pentru că sunt al Vieţii Domn
Şi Suveran peste Orizont!
Capitolul xii Pentru a respinge Masacrele
O, Turn! Ajuns lângă divinitatea cu două capete de Leu fie să devin sfinţit şi eu!
Aceste zeu mare deschide pentru mine Porţile lui Keb!
Şi iată că eu îngenunchez în faţa marelui zeu al Tărâmului Morţilor.
Sunt îndrumat spre zeii cei mari din Amenţi.
O, tu, Spirite-Paznic al Porţii.
Lasă Suflul dătător de viaţă să vină asupra mea!
Un spirit puternic mă duce spre Barca lui Khepra!
Iată că seara se lasă…
Lasă-mă să vorbesc Spiritelor din această Barcă Pentru a putea intra şi ieşi, de aici, după voia mea deplină!
Să pot contempla Misterele înăuntru, în această Barcă! Să ridic în picioare acea divinitate ce nu mai respiră… 101
Iată că! vorbesc, în sfârşit:
Puternice Zeu! Iată-mă! Am sosit!
Prin Portalul Morţii trecând.
Eu exist şi trăiesc!
Pe când voi, oameni de pe Pământ.
Care pomeni şi ofrande aduceţi
Şi gura cadavrului meu o deschideţi.
Lista pomenilor voastre lăsaţi să se vadă!
Puneţi-o pe zeiţa Maat pe Tronul ei să şadă!
Tăbliţa, cu faptele mele înscrise pe ea, arătaţi-mi-o mie! Aşezaţi-o pe Maat în faţa lui Osiris, Prinţ pentru
Veşnicie.
Cei care socoate anii ce trec, stând nemişcat…
Cuvintele ce vin din insule ascultând.
În aer îşi ridică braţul său stâng!
Porunceşte zeilor bătrâni…
Într-adevăr, El este acela care
Mă trimite la Judecătorii Lumii Inferioare.
CAPITOLUL XLII Pentru respingerea Masacrelor

Iată am atins Tărâmul
În care, cu Alba Coroană pe cap102
Şi sceptrul poruncii în mână.
Stă aşezată Fiinţa divină.
Ajuns în faţa lui, Barca mea o opresc
Şi eu, scribul Osiris Ani, aceste cuvinte rostesc:
„Zeu puternic! AI Setei domn103!
Priveşte-mă! eu mă nasc!
Eu mă nasc! Eu mă nasc!
El răspunde: „Pe acest butuc, de aici, vor fi pedepsite, Scoase la lumina zilei, toate faptele tale urâte şi pe care tu le cunoşti, mai bine ca oricine, dinainte… Iată, eu vreau greşelile tale să ţi le aduc aminte!” Să răspund îndrăznesc:
„Eu sunt Ră, care-i face puternici pe cei ce-l iubesc! Sunt Nodul Destinului Cosmic, Ascuns în Tamariscui sacrosanct *şi gigantic.104* Dacă eu o duc bine şi Ră o duce bine! într-adevăr, uită-te la mine!
Părul capului meu cu al zeului Nu este asemenea.
Faţa mea e Discul solar al lui Ră.
Prin ochii mei, zeiţa Hathor îşi arată puterile.
Sufletul lui Up-Uaut105 murmură în urechile mele.
Prin nasul meu, puterile lui Khenti-Khas s-au deschis.
Cele două buze ale mele sunt gura lui Anubis.
Dinţii mei sunt dinţii zeiţei Serkit, Gâtul meu e gâtul zeiţei Isis.
Braţele mele sunt braţele preaputernicului, în Djedu.
Stăpân;
Neith este, Suveranul din Sais, Acela ce-mi trăieşte în cele două mâini, Coloana mea vertebrală este cea a lui Seth, Mădularul meu este mădularul lui Osiris, Ficatul meu este ficatul Stăpânului din Kher-Aha, Pieptul meu este al Domnului ce împrăştie Spaima, Pântecele şi dosul sunt aceleaşi cu ale zeiţei Sekhmet; Puterile Ochiului lui Horus îmi străbat dosul până la piept;
Şoldurile mele sunt şoldurile lui Nut.
Picioarele mele sunt ale lui Ptah picioare.
Degetele îmi sunt ale de două ori Şoimului sfânt

degete
Care în Veşnicie trăieşte.
Într-adevăr! Nu-i nicio parte a Trupului meu în care să nu existe un zeu!
Thot, trupul întreg mi-l apără, iar eu.
La fel ca şi Ră, în fiecare zi mă nasc, mereu.
Nimeni nu-mi va putea ţine nemişcate
Braţele mele întoarse la spate.
Şi nu-mi vor putea scăpa din mâini:
Nici zeii, nici spiritele sfinte.
Nici Sufletele strămoşilor, bătrâni.
Nici Sufletele osândite.
Nici Cei ce ştiu, nici îngerii din Cer…
Eu sunt asemeni celui ce merge înainte.
Iar Numele lui e un Mister.
Eu sunt Ieri.
„Cel care trăieşte milioane de ani!”
Este Numele meu lăudat.
Am străbătut cărările din Cer
Şi iată că, domn al Veşniciei, am fost înălţat.
AI Viitorului zeu, am fost întronat
Şi Mare Maestru al Coroanei Regale.
În Ochiul lui Horus şi în Oul Cosmic am casă puternică.
Chiar Ochiul lui Horus mi-a dăruit Viaţă Veşnica.
Acesta, când se închide, o face pentru a mă proteja.
Înconjurat de raze, m-avânt pe Calea mea
Şi pătrund peste tot unde în inima mea îmi doresc.
Deci exist şi trăiesc…
Eu sunt Horus care străbate ani-milioane.
Cuvântul şi Tăcerea în gura mea, sunt egale.
Aşezat pe Tron, poruncile mi le fac ascultate…
I-adevărat, în prezent, formele mele sunt răsturnate.106
Eu sunt Unefer, Fiinţa perfectă a împlinirilor
Zeu ce se supune Ritmurilor Timpurilor;
Esenţa îmi este ascunsă în Fiinţa mea, la loc sigur.
Singur eu sunt! Singur… Singur…

Singurătăţile cosmice, singur le-am parcurs;
Este adevărat, locuiesc în Ochiul lui Horus
Şi nu mă poate ajunge nicio putere a Răului.
Iată că deschid Porţile Cerului
Şi trimit naşterile pe Pământ.
Iar copilul ce se naşte.
Pe drumul ce îl duce pe Pământ, nu va fi atacat nicicând…
Eu sunt Ieri.
Eu sunt Astăzi.
De generaţii, nenumărate.
Lucrez ca zilele vieţii voastre să fie apărate.
O, voi, locuitori ai Pământului şi ai Cerului.
Cei din Nord, din Sud, din Răsărit, sau din părţile
Apusului, într-adevăr, Sufletul vostru, în faţa mea, de frică e copleşit
Pentru că eu însumi m-am modelat şi m-am alcătuit.
Eu nu voi muri pentru a doua oară.
Câteva raze ale Fiinţei mele ating piepturile Voastre;
Însă Formele mele le păzesc, ascunse în mine.
Căci sunt acela pe care nu-I cunoaşte nimeni…
O, voi, Demoni Roşii!
Zadarnic vă întoarceţi feţele spre mine:
„Un văl întreit mă ascunde bine.
Ei nu vor putea regăsi acele vremi, de demult.
Când Cerul pentru mine a fost făcut.
Când Pământul a fost separat
Şi când s-au îndepărtat
Fiinţele născute în Cer, de cele pe Pământ născute. Odată despărţite
Cele ce sunt în Cer de cele ce sunt pe Pământ.
Ele nu se vor mai reuni în Izvorul primar, ni cicând.
Numele meu străin e de atingerea Răului, murdărind
Cuvintele magice. Acestea, puteri în ele pot să adune
Pe care gura mea vouă vi le spune;
Din toată Fiinţa mea, se revarsă Lumina în valuri
Sunt o Fiinţă împrejmuită de ziduri
Într-o lume înconjurată de ziduri.

Sunt chiar zidul zidului
Unicul, fiu al Unicului.
În mijlocul Universului.
Contemplându-l cu har…
În Singurătatea mea, rămân un Solitar…
Nu trece nicio zi fără ca eu să nu salvez ceva…
Toţi trec! Şi trec! Şi trec! Toţi trec prin faţa mea!
Este adevărat, sunt o Fiinţa din care sevele ţâşnesc
Şi sunt născut în Oceanul ceresc…
Mama mea este zeiţa Cerului, Nut.
Ea este cea care Forma mea, de-acum, mi-a făcut;
Eu sunt Nemişcatul, 107
Marele Nod al Destinului care zace în Ieri, în mâna mea îşi află destinul Prezentul.
Nu mă cunoaşte nimeni;
Eu pe toţi vă pot cunoaşte, vă pot şti;
Pe mine nimeni nu mă poate simţi în timp ce eu pe toţi vă port în Inimă.
O, tu, Ou Cosmic! Ascultă-mă!
Eu sunt Horus! De milioane de ani vă trimit
Focul din razele mele ţâşnit.
Pentru ca inimile voastre spre mine, să le întorc.
Eu sunt Stăpânul pe Tron.
Liber de orice Rău, străbat Timpurile şi Spaţiile… Sunt chinocefalul de aur, căruia îi lipsesc picioarele şi braţele, în templul din Memfis se află tronul meu… Să ştiţi: dacă eu o duc bine şi el o duce bine, mereu, El, chinocefalul de aur din Memfis!
6 – Carlea egipteană a morţilor capitolul xiii Pentru a împiedica să fie tăiat Capul Răposatului Spune Osiris Ani:
„Sunt fiul unui Prinţ; Prinţ sunt şi eu;
Ţâşnit din Focul divin, sunt al Focului zeu.
Aşa cum capul lui Osiris nu s-a pierdut, când a fost tăiat.
La fel şi capul meu, după masacre, îmi va fi redat.
O, zei, nu lăsaţi, capul lui Osiris Ani, să fie furat!
Singur mi-am adunat oasele, de pe unde au fost împrăştiate.

Sunt din nou tânăr şi plin de sănătate.

Fiinţa multiplă mi-o păstrez, la fel ca Trupul intact.

Căci eu sunt Osiris, peste Veşnicie împărat".

CAPITOLUL XLIV Pentru a nu muri Dincolo, pentru a doua oară Spune Osiris Ani:

„Locul în care eu mă ascund a fost trădat, Locul în care eu mă ascund s-a aflat! Sălaşele mele tainice au fost profanate, Ascunzătorile mele au fost arătate! Spiritele sfinte au fost alungate în Tenebre, grăbit; Pe mine însă Ochiul divin a lui Horus m-a zămislit şi Up-Uaut m-a hrănit cu lapte de la ea din ţâţe. Acum mă ascund printre voi, Stele fixe! într-adevăr, fruntea mea este fruntea lui Ră! Faţa mea se dezvăluie; exact unde trebuie, se află inima mea.

Sunt Stăpânul înţelegerii sfinte şi a Verbului Magic. La fel ca şi Ră, pe mine, eu singur mă păzesc Nimeni nu-mi va putea căşuna Răul sau să nu ştie de mine.

Este adevărat că Tatăl tău ceresc trăieşte pentru tine O, tu, Fiu al zeiţei Nut! Iată că eu lângă tine ajung!

Sunt Fiul tău şi am fost martor la săvârşirea

Misterelor… Eu, scribul Osiris Ani, încoronat ca Rege al zeilor Nu voi mai muri, pentru a doua oară, în Lumea Inferioară".

CAPITOLUL XLV

Pentru a împiedica Descompunerea Corpului în Lumea de Dincolo

Spune Osiris Ani:

„O, tu, cel ca şi Osiris, fără viaţă, cu toate cele nemişcate, Tu, nemişcat ca şi Osiris, ale cărui picioare sunt înfăşate, Ieşi din nemişcare, pentru ca membrele tale să nu putrezească

Şi pentru ca ele să nu se rătăcească. De Trupul tău, să nu te părăsească; Trapul meu nu va putrezi meicând Căci Osiris sunt…

CAPITOLUL XLVI Pentru a reînvia în Lumea de Dincolo

Salut, o, Copii ai lui Shu!

Salut, o, ai lui Shu Copii;

Iată cum în zori, în fiecare zi.

Acest zeu Diadema puterii sale îşi pune;

Aceasta, pentru generaţiile pe care le face să renască în lume…

6*

Într-adevăr, dacă eu renasc, renaşte şi Osiris.

CAPITOLUL XLVII (Repetarea capitolului XLVI)

CAPITOLUL XLVIII (Repetarea Capitolului X)

CAPITOLUL XLIX (Repetarea capitolului IX)

CAPITOLUL L Pentru reîntregirea Trupului, Dincolo Spune Osiris Ani:

„Cele patru vertebre ale gâtului mi le-am potrivit

La loc; să fie în Cer aşa cum erau pe Pământ.

Iată că Ră, după ziua Nedumeririi şi după ziua celor masacraţi.

A hotărât să potrivească, pentru Neajutoraţi, Şira spinării deasupra picioarelor. Iată că Seth, ru ajutorul zeilor.

Redă vertebrelor gâtului meu vigoarea de odinioară, la nimic să nu le poate sfărma şi nici să mă doară! întăriţi-mă zei, să pot rezista şi să mă feresc De cei ce l-au tăiat în bucăţi pe Tatăl meu ceresc; 108 Iată că pun stăpânire pe cele Două Pământuri şi Nut, Ea însăşi, mi-a întărit vertebrele gâtului, mai demult; Acum ele sunt chiar ca la început, Pe vremea când zeiţa Maat încă nu s-a văzut, Pe când zeii ce plutesc pe bolta cerească, adâncă, Nici nu se născuseră încă…

Sunt moştenitorul zeilor, al celor mari şi e adevărat;

CAPITOLUL LI (Variantă a Capitolului LII)

Capitolul la

Un descântec împotriva Scârboşeniilor

Spaimă! Dezgust!

Aşa ceva, eu nu pot să gust!

Este o porcărie care-mi face greaţă, peste poate.

În locul ofrandelor, Spiritului meu, scârboşenii să-i fie date.

Acestui îndemn, niciodată n-am să mă supun. N-am să le ating, pe el mina nu pun! Nici cu tălpile peste ele nu

voi păşi!

— Bine, dar atunci, din ce vei trăi?

— Văd zeii cum vin spre mine, aproape, Aducându-mi cele Şapte Pâini, pentru mine coapte; Aceste pâini mă vor ajuta să trăiesc mai departe.

Sunt acelaşi pâini de care, odinioară, Horus şi Thot au avut parte.

— Unde Vrei să mănânci! – zeii mă întreabă.

Eu le răspund: – Pot mânca sub Tamariscul sfânt
Al lui Hathor, zeiţa mea sau, mai curând.
Printre Spiritele care zboară
Şi peste ofrandele mele coboară!
Fie ca Ogorul din Djedu să-mi fie dăruit
Şi în Heliopolis să fiu fericit!
Ce mâmne? Pâinile din Griul alb frământate.
Ce beau? Berea ce din Griul Roşu se scoate;
Ca Formele tatălui meu şi ale mamei mele să sosească.
Să-mi fie aduse aici, Poarta să-mi păzească…
Iată, cu Verbul Puterii în gură, mă străduiesc
Să forţez trecerea, calea să-mi lărgesc.
Să-mi aflu locul pe care, în inima mea, îl doresc…

CAPITOLUL LIII Un alt Descântec împotriva Scârboşeniilor Eu sunt Taurul Sfânt.

Domnul cerului. Când ies din Flacără, sunt Stăpânul Luminii.

Aranjez Ritmurile în cer şi poruncesc anii. Mulţumită zeului cu două capete de Leu, Printre Spiritele sfinte pot trăi mereu. (Oroare! Greaţă! Scârboşenii nu pot să mănânc, Urina nu o beau nicicând!) Pot păşi cu capul sus, neîntinat.

Căci am pâinile, care, la Heliopolis, pomană mi s-au dat.

Pâinile mele se găsesc aşezate în faţa lui Ră, în cer;
Pe Pământ, pâinile mele se află în faţa lui Keb.
Cele două Bărci mi le aduc, când vreau eu.
La Heliopolis, în templul marelui zeu.
Fericit, străbat Cerul, de Spirite înconjurat.

Mănânc ceea ce şi ele au mâncat.
Trăiesc din ce trăiesc şi ele, fără păcat;
Mănânc piinea anume dospită
Din Templul domnului Pomenilor venită.
CAPITOLUL LIV Pentru *a respira* Aerul *în Lumea* de Dincolo
Spune scribul Osiris Ani:
O, Turn, lasă-mă să respir aerul înviorător
Şi dulce al nărilor tale
Căci sunt Oul Oceanului Cosmic.
Formele mele schimbătoare anunţând
Că stau sub paza bună a zeilor!
Eu sunt un Mediator între Cer şi Pământ…
Dacă el trăieşte, trăieşte şi Inima mea;
Sunt, acum, abia un copil şi pot respira;
Sunt Originea Echilibrului Lumilor.
În cercuri largi, mă rotesc în jurul Oului Cosmic.
Razele mele strălucinând, din Cer.
(În timp ce Horus se luptă cu Seth…
Sunt de faţă, nebănuit.
Norocul lui Seth eu l-am zădărnicit…)
O, voi, Spirite sfinte care bucuraţi cele două părţi ale lumii.
Una cu Nectar şi alta cu lapis-lazuli.
Aşezaţi pază bună în faţa Oului Cosmic Ce se odihneşte în fundul Vidului ceresc! Priviţi! Tânăr, ca nou-născut, în întâmpinarea voastră, sosesc.
Capitolul lv Pentru a respira Aerul în Lumea de Dincolo
Eu sunt Preacuratul între Preacuraţi.
Sunt zeul Shu care, în ţinuturile zeilor străluminaţi.
Atrage spre sine Aerul Oceanului ceresc
Până la hotarele Cerului.
Până la hotarele Pământului.
Până la hotarele Luminii divine.
Căci acest zeu tânăr, pe care Aerul îl reînvie.
Se trezeşte!
CAPITOLUL LVI Pentru a respira Aerul în Lumea de

Dincolo

Fie ca Aerul dulce să-mi intre în nări, să-l respir acum.

Aşa cum intră în nările tale, o, Turn!

Binecuvântat fie sanctuarul tău din Unnu!

Iată că plutesc în mijlocul Oceanului ceresc, fiind pur.

Pun pază bună în faţa Oului Cosmic din Gengen-Ur…

Dacă eu înfloresc, şi Oul, la fel înfloreşte;

Dacă eu trăiesc, la fel şi Oul trăieşte

Căci Aerul pe care 51 respir şi mă reînvie, e la fel

Cu Aerul lui, care îl reînvie pe el.

CAPITOLUL LVII

Pentru a dobândi Puteri asupra Apelor, Dincolo

O, Nil ceresc, tu, mare zeitate din Cer! În Numele tău, îţi cer, Nume care e:

Acela-care-străbate-Ceruldintr-o-parte-in-alta", Dă-mi, peste Apele tale cereşti, putere şi drept. Aidoma celei pe care o are zeiţa Sekhmet! În Noaptea de groază cu Furtuni şi Inundaţii, Ea a fost aceea care a stat de pază în faţa lui Osiris… Putea-voi ajunge la Spiritele divine şi să sper că voi pătrunde în Sălaşul Izvorului Apelor din Cer, La fel cum aceste Spirite tânjesc toate să ajungă la sacrosancta divinitate Al cărei nume e un Mister. Iată că ajung la Djedu şi nările mi se lărgesc; La Heliopolis, mă odihnesc.

Aici, zeiţa Sekheta, pentru mine, sălaş a durat (lbs)

Şi însuşi zeul Khnum ajutorul i-a dat.

Când vântul vine din miazănoapte, mă aşez la Miazăzi.

Când vântul vine din Miazăzi, la Miazănoapte voi fi.

Când vântul suflă de la Răsărit, mă mut la Apus.

Când vântul bate de la Apus, în Răsărit eu m-am dus.

Când vântul se apropie, l-adulmec cu nările mele

Şi pătrund peste tot, după dorinţa inimii mele.

Dar sălaşul meu

Aici va rămâne mereu.

CAPITOLUL LVI II

Un alt descântec pentru a dobândi Puteri asupra

Apelor

— Deschideţi-mi Poarta!

— Cine eşti? Unde mergi? Care e Numele tău?

— Sunt un Spirit sfânt, la fel ca şi voi!

— Cine sunt aceia care te-au adus printre noi?

— M-au însoţit cele două zeiţe-şerpi!

— Desparte-te de ele dacă vrei mai departe să mergi! Pătrund apoi în Ţinutul Mesket.

Până la templul lucrurilor divine navighez „Cel-ce-strânge-Suflete”, Numele Bărcii mele este, „Mergi-numai-prin-mijloc”, cârma mea se numeşte;

Parâma mea se cheamă „Bine”, cum v-am mai spus, Vâslele se cheamă „Cel-ce-ţi-face-părul-să-seridice-în-sus”.

O, zei, daţi-mi mie, scribului Osiris Ani, ulcioare cu vin

Şi multe alte ofrande bogate

De carne, pâine, dulciuri şi lapte

Căci intru în templul lui Anubius, mânat de destin!

CAPITOLUL LIX Puterile asupra Respiraţiei şi asupra Apelor Salut, o, Arbore sfânt al zeiţei Nut

Dă nărilor mele Suflul tău ce mă face să trăiesc mai mult!

Fie binecuvântat sanctuarul tău din Unnu!

Iată, ţi-am pus ca paznic un zbir în faţa Oului Cosmic din Gengen-Ur.

Dacă el respiră şi eu respir;

Dacă el creşte, eu mă măresc;

Dacă el trăieşte, şi eu trăiesc.

CAPITOLUL LX Pentru a deschide Porţile cerului

Fie să se deschidă, în faţa mea, Porţile Cerului, nesfârşit, Fie ca Porţile Pământului înnămolit să se deschidă, căzând lacătele care îl zăvorăsc! Iată-l pe Hapi, acest mare zeu al Nilului ceresc… Ritmurilor lui Ră, el se supune sincer… O, zei, daţi-mi puteri asupra Apelor din Cer! într-adevăr, în ziua în care Pământul de Furtuni a fost bântuit.

Eu, pe duşmanul meu Seth, l-am pedepsit.

Urmându-mi Calea, trec de aceşti puternici zei

Cu braţe robuste, aşezaţi după rangul fiecăruia dintre ei.

În acelaşi timp, se depăşeşte pe sine

Acest zeu luminos, drapat în formule magice, divine

Şi al cărui Nume nu îl cunoaşte nimeni, într-adevăr, eu, deja, am trecut De zeul cu braţe de neabătut.

Capitolul lxi Puterile asupra Apelor din Cer

Priviţi-mă, vă cer.

Mă umflu şi din Adâncuri mă revărs, Făcând să curgă Apele din Cer; Pot, acum, pe spaţiile lichide să plutesc, Fiindcă ele în puterea mea se găsesc, Ele, Apele din Cer.

CAPITOLUL LXII Pentru a putea bea Apă în Lumea de Dincolo

Putea-voi, în sălaşul lui Osiris, din A dineul Apelor, să încerc

Ca acestea, deschizându-se în faţa mea, mai departe să trec!

(O, Stăpân al zeilor ce peste cele două Orizonturi domnesc!)

Se va putea deschide, în faţa mea, de tot Oceanul ceresc al lui Thot şi Apele Nilului ceresc!

„Acela-care-pătrunde-biruitor" îmi este Numele

Şi am primit în stăpânire Apele.

Căci stăpânesc şi puterea membrelor lui Seth.

Iată cum eu peste Cer pot să trec…

Sunt zeul cu cap de Leu şi sunt Ră;

Sunt zeul Smam110; în sinea mea îşi răspândeşte Kepesh111 constelaţiile.

În prezent, străbătând lacurile şi cărările

Spre Sekht-Ianru, în Ţarinile cu iubire, îmi însuşesc cereasca Moştenire.

Veşnicia, cea fără de margini, mi-a fost dăruită. Averea mea este Tăria nesfârşită Din pacea nesfârşită a singurătăţii, într-adevăr, sunt moştenitor ai Eternităţii!

CAPITOLUL LXIII Pentru a nu fi opărit bând Apa

Spune mortul, Osiris Ani: Salut, o, Taur din Amenţi! Iată că, în faţa ta, Vin eu, luntraşul lui Ră.

Acest zeu a reuşit, numai pentru că eu l-am ajutat.

Să scoată din apă vechile divinităţi; le-a salvat.
Slăbite fiind de povara bătrâneţilor.
Le-a trecut, sănătoase, peste Adâncul Apelor;
Chiar Focul ceresc, distrugător.
Neputincios e *în faţa mea* şi abătut; într-adevăr, sunt fiul lui Osiris, primul său născut
Şi am sălaşul în Ochiul divin;
Toate divinităţile din Heliopolis lui i se închin;
Acum, vor trebui să înfrunte privirea ochilor mei.
Căci sunt acela care îi moşteneşte pe zei;
Mare este puterea mea, de neinfruntat.
Pot fi, în acelaşi timp, în somn adânc cufundat
Şi, tot în acelaşi timp, pot fi treaz, debordând de vigoare.
Numele meu este acesta;
„Pri n-mine-de-Rău-te fereşti-şi – tu-prin-mine-trăieşti" în vecii vecilor!
CAPITOLUL LXIV Ieşirea Sufletului spre Lumina Zilei
Eu sunt Ieri, Eu sunt Astăzi, Eu sunt Mâine.
De-a lungul naşterilor mele, numeroase.
Rămân tânăr, cu membre viguroase.
Sunt Sufletul divin şi plin de mister.
Care a creat, odinioară, toţi zeii din Cer
Şi a cărui esenţă divină a întremat
Toate divinităţile din Cer, din Amenţi şi din Duat.
Eu sunt al Apusului Stăpânitor.
Sunt Domnul celor două Feţe divine.
Luminez tot ce este fiinţă vie
Şi care, în timp ce trec prin Tărâmul cu Moarte.
Prin Transformări repetate.
Anevoie îmi aflu linia drumului
Pe Tărâmul întunericului.
O, voi, Spirite, cu capul bine fixat.
Cu ochiul nemişcat.
Voi care staţi în preaînalt.
Cuvintele mele magice, cu atenţie, să fie ascultate
Şi de către cei ce vin după Coşciugul meu să fie scandate.

În timp ce e dus spre sălaşul său, ascuns.

Iar voi, care mergeţi înainte şi voi, care veniţi după Ră.

În mersul lui spre locul de pe Cer, aflat cel mai sus, în timp ce Stăpânul sanctuarului, însuşi Ră, în picioare aşezat, în Barca sa.

Face să devină fructe florile pomilor înfloriţi.

Voi, toţi, să aflaţi!

Într-adevăr, eu însumi sunt Ră.

Şi Ră, la rândul său, se află în mine!

Am făcut, ca de cristal, firmamentul lui Ptah, lustruindu-l bine.

O, Ră! Sufletul meu este mulţumit, ai inima plină de bucurii.

Când contempli frumoasa rânduială din această zi.

Când, în acest oraş sfânt, Khemenu, te-ai ivit.

Pentru ca, apoi, să-l părăseşti prin Poarta de Răsărit…

Primii născuţi ai zeilor, care te-au precedat.

Ies în întâmpinarea ta, imediat.

Şi cu strigăte de bucurie te salută…

O, Ră! Fă, pentru mine, dulce şi plăcută

Calea străbătută de razele tale de soare.

Lărgeşte pentru mine, luminoase, Cărările tale, în ziua în care îmi iau zborul de pe tărâmul pământean înspre Tărâmul ceresc!

Răspândeşte Lumină asupra mea, o, Suflet tainic!…

Iată, mă înfăţişez în faţa ta nevrednic.

O, zeu, a cărui voce se aude asemenea tunetelor

Pe întinsele Tărâmuri ale Morţilor…

Acele păcate, de părinţii mei săvârşite

Să nu-mi fie mie socotite!

De acest Spirit hidos, prefăcut, scapă-mă.

El are cei doi ochi închişi până-n seară; în timpul nopţii şi-i deschide şi pe muritori îi chinuieşte…

Într-adevăr, bogat în Forme ascunse, Sufletul meu ţâşneşte.

Iar Numele meu este „Negrul cel Mare” 112 Cel care

trăieşte în mine îl face să apară Prin multele mele Forme care se schimbă des… O, Prinţ al zeilor, Elishef, Auzi cum urlă demonii păroşi şi şui în ceasul în care braţul lui Osiris este pus la locul lui? Tu vei spune: „Veniţi! înfruntaţi Abisul cu credinţă!” Priveşte! în faţa ta, redus la neputinţă, Zace duşmanul tău. Dosul de gât îi este legat, Iar şoldurile îi sunt răsucite pe cap… O, voi, Prinţi divini de pe Tărâmul Morţilor, în acea zi, Isis şi Nephtyal putea-vor să oprească, în mine, izvorul lacrimilor care îmi curg mereu113

Când, pe celălalt mal, îl voi vedea pe Celălalt Eu al meu? 114

Căile, în cerc, ale Abydosului ceresc, le străbat şi întregul Spaţiu, cu cele patru tărâmuri, pe patru stâlpi aşezat.

Cu Porţile închise, Porţi zăvorâte bine

(Fie în Lumea Interioară sau Exterioară, faţă de mine).

Fie să le pot deschide cu braţele mele!

Sprintene, ca la un câine, îmi sunt picioarele.

Când sanctuarele de Dincolo le străbat, grăbit;

Zeul cu două capete de Leu, Trupul meu l-a hrănit;

Igan115, însuşi, l-a aşezat în sicriu;

Sufletul meu este puternic şi viu.

Intrând prin: Porţile spre Dincolo, trec

Şi pătrund în locurile cele mai îndepărtate din Cer. Mă inundă Lumina, Inima mea străluceşte Căci Numele meu este: „Cel-care-Adincurile-abisale-le-cunoştea”. Pentru ca vouă, Spirite neîncarnate, să vă adus mântuirea;

Ca voi, Dincolo, milioane trăiesc;

Acum, pentru voi lucrez.

Urmărind zilele şi orele prielnice.

Pentru stelele Orion şi cele douăsprezece divinităţi tainice.

Care le conduc; iată.

Ele îţi strâng mâinile, una după cealaltă.

Dar, a şasea dintre ele, iese din rând.

Pe mal stă, gata să lunece în adânc.

La ceasul în care îşi face lucrarea un Demon…

Dar, iată, sosesc eu, triumfător!
În faţa unei pieţe întinse a Lumii Inferioare
Zeului Shu îi aduc ofrande hrănitoare…
În timp ce, după Masacre, sângele celor impuri se va răci
Şi când Pământul, în întregime se va reuni
Şi toate, din nou, vor înflori şi roade bogate vor da, 116
Ca Domn al Vieţii mă voi înfăţişa;
Splendid voi fi atunci şi plin de măriri în mijlocul frumoasei Orânduiri
Din acea Zi a Renaşterii!
Într-adevăr, îi voi zdrobi pe toţi uneltitorii
Care se unesc împotriva mea, pe ascuns
Fac planuri să mă facă răpus!…
Ah, aceşti demoni care se scarpină sub burţile lor!
Atenţie! Sosesc aici ca un preaputernic Domn al Domnilor
Pentru a răzbuna cauza lui Osiris!
Ochiul meu ştie să-şi oprească lacrima, stând închis;
Sunt trimis de cel al cărui braţ este tare
Şi care este Stăpân peste avuţiile sale.
Toate căile lui Sekhem, Ia Heliopolis le-am urmat 17
Şi, acolo, pe Fenixul divin eu l-am învăţat
Asupra problemelor Lumii Inferioare…
Salut, o, împărăţie a liniştii singulare
Cu Misterele tale de omnipotenţă!
O, tu care creezi Formele de existenţă
La fel ca însuşi zeul Khepra.
Ajută-mă să văd Discul lui Ră!
Căci marele zeu Shu, acelaşi
Cu cel căruia Tăria îi este sălaş.
Face ca, în faţa lui, să mă înfăţişez!
Ca, Dincolo, în pace să-mi urmez
Călătoria mea, aşa cum îmi doresc!
Să străbat Cerul, splendorile lui să le privesc.
A căror strălucire mă orbesc!
Fie ca, asemeni unei păsări, în aer să pot zbura

Şi să contemplu, zi după zi, alături de Ră.
Spiritele sfinţite!
Fie ca rugăciunile celor ce ştiu, să mă ajute în acele clipe!
Cu sandalele lor uşoare, pe nisip întipărite.
Să păşească, liniştit înainte…
Iar tu, Fiinţă puternică, mereu în mişcare.
Care stăpâneşti Tărimurile Inferioare
Cu Umbrele118 lor şi Spiritele sfinţite.
Fă-mă să fiu pe placul zeilor
Şi să străbat în pace Tărâmul Morţilor!
Ai pentru mine milă şi îndurare!
Căci sunt, de slăbiciune, aproape răpus
Şi îmi ţin cu greu, la un loc adunate.
Sufletele mele nenumărate…
— Cine eşti tu, demon ce te ascunzi acolo, jos.
Şi devorezi Suflete tăcut şi fioros?
Pleacă! Atingerile tale, asupra mea, putere n-au.
Pentru că sunt însuşi Prinţul din Re-Stau!
Sunt cel al cărui Nume are puterile
Ca în Lumea de Dincolo, să deschidă Porţile!
În clipa în care voi pleca, Numele meu va fi:
„Divinitatea-eare-caută-şi-care-va-deveni-Slăpână-peste-Veşnieia-Pământului-toată”.
La puţin timp, zeiţa însărcinată
A alezat jos fiinţa, atunci zămislită.
Căci Poarta, din mijlocul Zidurilor, a fost zăvorâtă.
(Când o văd încuiată, tare mulţumit sunt în cugetul meu!)
Ochiul Zorilor îi este redat marelui zeu.
Strălucinându-i Faţa lui vie.
(Departe fie de mine orice scirnăvie!)
Acum cu zeul-Leu sunt asemuit
Şi cu flori, consacrate lui Shu, sunt acoperit.
De Apele Abisului nu mai mi-e frică!
În Lumea de Dincolo, preafericiţii sunt
Acei care-şi pot vedea resturile lor, pieritoare, de pe Pământ, în binecuvântata zi când Osiris, „Zeul-cu-

Inima-Oprită”.

Coboară, plutind, deasupra trupului lor, de Suflet despuiat!

Eu sunt acela, este adevărat.

Care se îndreaptă spre deplina Lumină de Zi

Şi devin Stăpânul Vieţii, în prezenţa lui Osiris.

Fiinţa mea este eternă şi nu se alterează!

Iată că braţele mele Sicomorul 119 sfânt îmbrăţişează.

Iar el, la rândul lui, în braţe mă ţine cu iubire…

Ajuns în faţa Ochiului lui Horus, îl iau în stăpânire.

(Pentru ca el, în pace să domnească asupra Lumilor de sus!)

Îl contemplu pe Ră, când e la apus; în timp ce el răsare, în zori.

Mă contopesc cu sufletul lui, înviorător…

Mâinile mele sunt atât de curate când încep a mă ruga!

Se va putea, oare, ca toate părţile din Fiinţa mea

Să le păstrez întregi şi unite?

Ca ele niciodată să nu fie risipite!

Dar iată, la fel ca o pasăre zbor

Şi, plutind înspre Pământ, cobor…

Cu cât înaintez, trebuie să urmăresc, ţinându-le minte.

Toate faptele mele de dinainte;

Căci sunt copilul lui Ieri-trecătorul.

Cele două divinităţi Akeru120 îmi ştiu viitorul…

La ceas de pericol, Pământul puternic îmi împrumută

Propria lui vigoare şi mă ajută;

Căci în spatele meu păşeşte un zeu omnipotent în timp ce, spre Lumea de Dincolo, eu mă îndrept

Şi mă ţine sub buna sa pază!

Ci Carnea să-mi devină tare şi sănătoasă.

Spiritul meu sfinţit să-mi păzească membrele mele.

Sufletul meu să le apere, acoperindu-le cu aripile, 121

Să le vorbească blând şi cu luare aminte…

Vor putea zeii din Cer să audă aceste cuvinte?

Vor putea auzi cuvintele mele?

Rubrică în cazul în care răposatul cunoaşte capitolul de mai sus, el va putea, după moarte, să iasă în deplina Lumină de Zi; el nu va întâlni piedici şi nici obstacole şi nu va fi oprit la porţile Lumii de Dincolo; nici la intrarea şi nici la ieşirea din ea. Va putea să treacă după dorinţă, prin toate metamorfozele. El nu va mai muri pentru a doua oară. Pe de altă parte, cunoscând acest capitol", el va fi învingător atât pe Pământ, cât şi în Lumea de Dincolo şi, în acelaşi timp, va putea săvârşi orice faptă care poate fi săvârşită pe Pământ, de oricare fiinţă vie.

Acest capitol a fost găsit sub domnia regelui Men-Kau-ra122 în oraşul Khemenu, în soclul de sub picioarele statuii zeului Thot. Ea era gravată pe un bloc de fier. iar inscripţia era încrustată cu lapis-Iazuli veritabil. Descoperirea a fost făcută de prinţul regal Ilerutataf, în timpul unei călătorii de inspectare a templelor. Un oarecare Nekbet, care-l însoţea, a reuşit să desluşească sensul lui ascuns. Prinţul, dându-şi seama că textul conţine un mister de cea mai mare însemnătate şi că niciun ochi omenesc nu a reuşit să-l mai vadă, a decis să-l ducă recelui spre a fi văzut.

Acel care recită acest capitol va trebui să fie, din punct de vedere ritual, pur. El nu va mânca din carnea animalelor de câmp, nici peşte şi nici relaţii cu femeile nu ar: 1 voie să întreţină.

Confecţionând un scarabeu de piatră, într-o montură de aur, şi aşezându-l în interiorul inimii răposatului, această amuletă va uşura deschiderea gurii răposatului.

În timp ce răposatul este uns cu pomadă ANTI, se pronunţă formulele magice.

CAPITOLUL LXV *Pentru a menţine Duşmanii în Puterea sa*

Ră pe tronul său stă aşezat, în Palatul Milioanelor de Ani, sanctificat.

În faţa lui, în picioare, nepătrunse.

Stau Mărimile divine şi Spiritele cu feţe ascunse
Şi care lucrează pe Tărâmul-Veşnicei-Deveniri, 1
Ordine făcând în cursul lucrurilor şi în împliniri;
Absorbind ceea ce este inutil şi prea mult;
Bând cu plăcere ofrandele ce curg;
Fac să se rotească spiţele Discului de Foc.
Fiind prinse, în această mişcare şi ele la un loc.
Fie ca de osândiţii lui Osiris să scap
Şi în mâinile demonilor lui Seth, să nu cad!
O, voi, care v-aţi găsit odihna şi tihna
Pe malurile înverzite ale fluviilor, în ceruri curgând.
Venind din Târî mul Celui ce-i stăpân peste Suflete!
Putea-voi fi aşezat în locul lui Ră
În timp ce Trupul meu este dat zeului din Pământ!
Putea-voi pe Seth să-l înving
Şi pe pândarii lui din noapte, cu chip de crocodil.
Ca şi pe cei ce-şi ascund feţele, ce-ţi dau fiori.
Şi care, luând înfăţişarea zeilor.
Se strecoară în cea de a şasea zi de sărbători
În templul zeului din Nord!
Despre capcanele lor se spune, în aşa fel le-au pregătit
Încât funiile cu care te leagă să ţină la nesfârşit
De aici, de unde stau, un demon zăreser
Din umbra lui de groază alte umbre se înmulţesc.
Lucrare ce se întâmplă în Valea Mormintelor…
Eu ştiu: acei care fac ca, după moarte, viaţa să renască
Pot în capcanele acestui demon să nimerească…
Însă eu în lumea de Dincolo sunt născut
Şi ca un Spirit plin de viaţă şi sfânt, mă simt refăcut
Salut, o, magi ce locuiţi pe Pământ!
Distrugeţi şi striviţi Răul ce vine spre mine, atacând!
O, Ră! îngăduie-mi să admir Discul tău de Foc!
Ajută-mă să-mi înving duşmanii, pe loc!
Lasă ca faptele mele să fie apărate în faţa Judecăţii din Cer, condusă de Marea Divinitate!
De mă împiedici, însă, să fac ce năzuiesc.

Adică pe duşmanii mei să-i nimicesc
Şi în faţa Tribunalului divin să mă pot apăra!
Atunci, păzea!…
Căci Ordinea naturală a lumii va fi răsturnată! Pe Cer zeul Nil se va urca de îndată!
Toţi vor trăi cu substanţa Dreptăţii şi Adevărului.
Iar Ră va fi dat hrană peştilor din fundul Nilului!
Însă, dacă pe duşmanii mei îi voi birui.
Atunci, altfel va fi…
Atunci, Ră va putea să se urce pe Cer.
Având ca hrană substanţă din Maat-Dreptate-Adevăr!
Iar peştii numai de Nil vor fi hrăniţi!…
Într-adevăr, când duşmanii mei vor fi nimiciţi.
Va fi o zi mare pentru întregul Pământ!
Iată cum eu îmi întâmpin duşmanii luptând!
Căci acum sunt în puterile mele depline:
Îi nimicesc pe toţi, în faţa Măreţiilor divine!
CAPITOLUL LXVI Plecarea Sufletului spre Lumina Zilei
Ştiinţa cea mai ascunsă am învăţat-o, cu temei! Ştiu că zeiţa Sekhmetru m-a purtat între şoldurile ei, Că zeiţa Neith125 m-a adus pe lume şi că sunt Undjit, cea cu capul de şarpe, în acelaşi timp, Precum şi o emanaţie din Ochiul lui Horus, divin. Iată, zbor ca o pasăre pe Cerul senin… Cobor pe fruntea lui Ră; în pace, plutesc Aşezat la prova, în Barca sa, pe Oceanul ceresc…
CAPITOLUL LXVII Pentru a deschide Porţile spre Dincolo
Iată, piedicile puse de Oceanul ceresc sunt date la o parte, Copiii divinei Lumini se află în libertate, Porţile sanctuarului ascuns al lui Shu se întredeschid… într-adevăr! îl văd pe acest zeu în voia lui plecând; La fel şi eu, pot pleca liber, când îmi face plăcere… Mă îndrept, aşadar, spre moşiile mele; Primesc ofrande şi birul de Prinţul Morţilor dat; înaintez spre tronul meu; în mijlocul Bărcii lui Ră e aşezat.
Pot, acum, apărat ele Forţele Răului, în pace să navighez?… O, tu, Strălucire divină a Lacului ceresc!…

CAPITOLUL LXVIII

Pentru plecarea Sufletului spre Lumina Zilei Iată, pentru mine, în Cer se deschid Porţile, Iar Porţile de pe Pământ se lasă deschise şi ele… Trageţi zăvoarele Porţii lui Keb, la început! Lăsaţi-mă să intru în Primul Ţinut! Este adevărat, braţe nevăzute mă cuprind, Aceleaşi care m-au cuprins şi m-au apărat şi pe Pământ îndrumându-mi paşii în Viaţă şi care, acum de mine se lasă126. Ţinutul Canalelor şi curenţilor se află în faţa mea şi pot să mă preumblu prin el, oricât aş vrea… într-adevăr, sunt Stăpânul Inimii mele „ib”, Stăpânul Inimii mele „hati”.

Sunt Stăpânul braţelor mele, al picioarelor şi al gurii.

Stăpân sunt peste trupul meu, în întregime.

Stăpân peste pomenile aduse în cimitire.

Stăpânul Apei, al Canalelor, al Râurilor şi al Aerului.

Stăpân sunt peste Pământul cu Brazdele lui.

Stăpân peste Fiinţele magice, de natură superioară.

Care vor lucra, pentru mine, în Lumea Inferioară.

Am, aşadar, puterea de a stăpâni

Tot ce pe Pământ mi s-ar fi putut porunci.

O, voi, Spirite divine!

Voi încă nu aţi rostit, de faţă cu mine.

Aceste cuvinte, cu voce puternică:

„Fie ca el să aibă parte de viaţa cea veşnică, împărtăşit cu Pâinea sfinţită de Keb!”

Departe fie de mine faptele urâte, căci le reneg!

Miezul meu de împărtăşanie din grâu alb va fi plămădit.

Băutura de împărtăşanie, din gâu roşu o cer.

Voi locui într-un loc pur şi sfinţit, între crengile de Palmier.

Arborele sfânt al lui Hathor, zeiţa solarului Disc. Iată, mă îndrept spre Heliopolis

Şi cartea cu sfintele Cuvinte ale lui Thot în braţe o ţin.

Într-adevăr, sunt stăpânul Inimii mele „ib”.

Precum şi al Inimii mele „hati”, îmi stăpânesc gura, picioarele şi braţele.

Stăpânesc Apa, Râurile şi Canalele.
Stăpânesc Fiinţele magice de natură superioară.
Care vor lucra pentru mine în Lumea Inferioară.
Am, aşadar, puterea de a stăpâni
Tot ce pe Pământ mi s-ar fi putut porunci.
„Tăpân acum sunt
În Lumea de Dincolo şi pe Pământ. Dacă sunt aşezat la dreapta, spre stânga mă orientez, Dacă sunt pus la stânga, în partea dreaptă eu mă aşez, Gura mea, Suflul de Aer al vieţii stă să-l adulmece… într-adevăr, Gura şi Limba mea, iată cine mă conduce!
Rubrică
Dacă răposatul cunoaşte cuvintele textului de mai sus, el va putea porni spre adevărata Lumină de Zi; el va putea străbate Pământul, amestecându-se printre cei rămaşi în viaţă; de asemenea, însuşirile sale nu vor suferi nicio diminuare, în vecii vecilor.
CAPITOLUL LXIX Plecarea Sufletului spre Lumina Zilei
Eu sunt un spirit de Foc, frate cu toate Spiritele de Foc.
Eu sunt Osiris, frate cu Isis.
Fiul meu Horus şi mama mea, Isis.
Ca să mă răzbune, braţele duşmanilor mei le-au legat.
Căci, nenumărate suferinţe şi dureri mi-au căşunat…
Sunt Osiris, Primul născut al zeilor.
Şi sunt al lui Keb – Tatăl meu divin – moştenitor.
Sunt Osiris, peste Primele Izvoare de Viaţă, stăpân.
Spatele şi Pieptul – puternice îmi sunt;
Puterea mea de procreare pătrunde oriunde oameni trăiesc.
Sunt Orion, trecând prin faţa a nenumărate Armate de
Stele.
Şi străbat cerul cu picioarele mele.
Într-adevăr, Mama mea divină, Cerul, este sânul zeiţei Nut

Care m-a zămislit şi m-a adus pe lume, după cum a vrut;

Sunt Anubis, în Ziua în care el devine Sepa.

Sunt Taurul sfânt, străbătând stepa sa…

Într-adevăr sunt Osiris!

În ziua marii Catastrofe, într-adins.

Tatăl meu şi Mama mea m-au ascuns, cum s-a putut…

Zeul Keb este Tatăl meu; Mama mea este zeiţa Nut…

Sunt Horus, Primul născut al lui Ră în clipa în care se află pe culmi;

Sunt Anubis, în ziua în care el devine Sepa.

Şi sunt Turn, Domn peste Lumi.

Sunt Osiris…

Salut, o, tu, Bătrână Divinitate! Iată că intri, iată cuvintele tale sunt adresate Lui Thot, Scribul divin, Paznicul Porţii Sălaşul lui Osiris…

Lasă-mă să străbat aceste Tărâmuri de vis, Să ajung în pace, să fiu spirit sfânt şi eu, Să fiu judecat şi iertat, să fiu zeu.

Să pot reveni pe Pământ când vreau, să-mi păstrez Trupul meu!

Acum, stând aproape de locul în care Osiris se năştea într-o zi, înlătur Răul, să nu-l poată pe Osiris molipsi…

Într-adevăr, puternic sunt!

Cu Osiris pe lume venind.

Chiar în acelaşi loc născându-mă şi ea.

Iată că devin zeu…

Devin tânăr! Mă fac tot mai tânăr!

Iată, acum, îmi desprind braţul din umăr.

Care cu braţul lui Osiris are deplină asemănare.

Şi cu el gura zeilor o deschid.127

Iată că, apoi, şi zeul Thot apare.

Iar eu mă aşez lângă el, liniştit…

Fie ca Inima să-mi întăresc

Cu ofrandele aduse pe altarul Tatălui ceresc;

Piinea, carnea, păsările fripte şi berea.

Iată că aduc ofrande lui Horus, Thot şi Enheri-Ertista1-” 1…

CAPITOLUL LXX

Iată că sosesc într-un port bun

Prin vrerea lui Enheri-Ertitsa; Inima mea este puternică acum

Ofrandele pentru Tatăl Osiris împodobesc faţa altarelor; Stăpân sunt peste Buşiris; peste toate trec în zbor. Aspir, prin părul lor, Vânturile din Est, Chiar în buclele Vântului din Nord locuiesc, Prin pielea lor, intru în Vânturile de la Apus, Iar sub pleoapa Vânturilor din Sud, stau ascuns. Străbat tot Cerul: cele patru Tărâmuri din Spaţiu mi s-au supus.

Aduc Suflu de viaţă Spiritelor sanctificate, Pentru că aceste ofrande sepulcrale lor le sunt date.

CAPITOLUL LXXI

Salut, o, zeu cu cap de Şoim, Stăpân al zeiţei Mehurt12* Iată că, din Oceanul ceresc, luminezi neîntrerupt Este adevărat, dacă tu eşti de putere plin, La fel sunt şi eu; acum, alături de tine vin! Arată-ţi, deci, spre Pământ faţa cu obrajii rotunzi, O, tu, care, rând pe rând, te arăţi şi iar te ascunzi1 Facă-se voia ta, cum crezi că e bine! Priveşte! „Zeul cu o singură Faţă” e lângă mine! Zeul cu cap de Şoim rămâne în sanctuarul său… Printr-o mişcare, neaşteptată, Las perdeaua, care-l ascunde, să cadă… Ce vreau eu?

Iată că Horus, fiul lui Isis, apare în faţa mea!

O, Horus, redă-le membrelor mele vigoarea şi tăria

Aşa cum fac şi eu, tăria membrelor tale refăcând!

O, tu, care te arăţi şi te ascunzi, rând pe rând.

Facă-se Voia ta, cum crezi că e bine!

Priveşte! Iată că „Zeul cu o Singură Faţă e lângă mine!

Horus se află la Orizontul din Sud;

Thot se află la Orizontul din Nord;

Eu sting Focul din Lumile incendiate.

Conduc pe Moat Adevăr-Dreptate

Spre zeii care o adoră.

O, Thot, Thot, ascultă-mă bine!

Fă-mă puternic cum însuţi te faci pe tine!

Arată-i Pământului Faţa ta cu obrajii rotunzi.
O, tu, care, rând pe rând, te arăţi şi iar te ascunzi!
Facă-se Voia ta, cum e mai bine!
Priveşte! „Zeul cu o Singură Faţă” e după mine!
Într-adevăr! Sunt o plantă crescută în deşert.
O floare a Orizontului misterios şi incert…
O, Osiris… O, Osiris, glasul meu îl ascultă!
Fă-mă puternic, cum şi tu îţi refaci puterea pierdută!
Arată-i Pământului Faţa ta cu obrajii rotunzi!
O, tu, care, rând pe rând, te arăţi şi iar te ascunzi!
Facă-se Voia ta, cum e mai bine!
Priveşte! „Zeul cu o Singură Faţă” e lângă mine!
O, tu! Fiinţă care stai pe picioarele tale puternice
Şi ştii să profiţi de momente prielnice;
Tu, care ai supus cele două spirite Djafi, 130
Fă-mă puternic, cum şi tu, din nou, puternic vei fi!
Arată Pământului Faţa ta cu obrajii rotunzi!
O, tu, care, rând pe rând, te arăţi şi iar te ascunzi!
Facă-se Voia ta, cum e mai bine!
Priveşte! „Zeul cu o Singură Faţă”.
Vine, din nou, lângă mine!
O, tu, zeu Nekhen, care în Oul Cosmic locuieşti demult, Stăpân al zeiţei Mehurt.
Redă-mi vigoarea aşa cum ţie ţi-o redai singur!
Arată-i Pământului Faţa ta cu obrajii rotunzi.
O, tu, care, rând pe rând, te arăţi şi iar te ascunzi!
Facă-se Voia ta, cum e mai bine!
Priveşte! „Zeul cu o Singură Faţă”.
Vine, iar, lângă mine!
Iată-l pe Sebek, zeul cu cap de crocodil.
Străbătându-şi moşiile;
Iat-o pe Neith, stăpână în Sais.
Străbătându-şi canalele şi plantaţiile…
Tu, care, rând pe rând, te arăţi şi iar te ascunzi.
Facă-se Voia ta, cum e mai bine!
Priveşte! „Zeul cu o Singură Faţă” este cu mine!
O, voi, şapte judecători, care, pe umerii voştri, Balanţa purtaţi

În timpul Lungii Nopţi, când toate vor fi Judecate: Ochiul divin, la porunca voastră, taie capete, Retează gâturi, zdrobeşte inimile sfâşiate şi masacrează demnaţii din Lacul de Foc. Într-adevăr, eu vă ştiu şi Numele voastre le cunosc (Dacă le ştiu Numele e pentru că mă cunosc şi ei…) Iată că pornesc spre voi, o, zei, La fel cum şi voi spre mine veniţi, în fel cum eu trăiesc în voi, şi voi în mine trăiţi! Faceţi-mă puternic, prin forţa Sceptrelor magice Pe care voi le ţineţi în braţe!

Daţi-mi, prin Verbul magic, cu gura voastră pronunţat, Un trai îndelungat!

Ca anii vieţii mele să se adauge la alţi ani, mai buni.

Şi lunile vieţii mele să se adauge la alte luni.

Alte nopţi de viaţă să-mi înmulţească nopţile.

Zilelor vieţii mele să li se adauge alte zile

Pentru ca, odată, să pot ajunge în faţa statuii mele funerare

Şi s-o iluminez cu razele mele de soare… Dă nărilor mele, Suflu de viaţă! Ochii mei, mai limpede vor putea să vadă şi să distingă, la Orizont, zeităţile toate în timpul Zilei mult aşteptate, Când vor fi cântărite şi judecate Păcatele făcute pe Pământ!

Rubrică

Dacă acest capitol va fi recitat, răposatul va putea străbate Pământul sub Ochiul binevoitor al lui Ră; rămânerea lui în apropierea lui Osiris va fi plăcută şi, în general, recitarea îi va fi de mare folos în timp ce se află în Lumea de Dincolo. Ofrandele sepulcrale nu îi vor lipsi şi va putea apărea în faţa lui Ră, în fiecare zi, la nesfârşit.

CAPITOLUL LXXII

Pentru *a-ţi croi un Drum în Lumea de Dincolo* Spune scribul, Osiris Ani.

Salut, o, Domn peste ordinea Lumilor poruncite.

Voi care, feriţi de Rău şi Păcat.

Aveţi sălaş în Veşnicie şi în Tăria nesfârşită

Iată că eu, Calea spre voi am apucat.

Eu, Spirit sfinţit, trec prin toate Formele, după vrere.

Iar Verbul meu magic îmi dă putere;

Am fost judecat şi sfinţit.

Scăpaţi-mă de aceşti demoni, cu cap de Crocodil, Care sunt împotriva lui Maat Adevăr-Dreptate şi se ascund în acest Ţinut.

Daţi gurii mele Cuvântul de Putere.

Faceţi ca ofrandele să ajungă în mâinile mele, în faţa voastră, pe loc!

Căci eu vă ştiu, şi Numele voastre le cunosc.

Ştiu chiar pe acest mare zeu cum îl cheamă.

Daţi acestui Spirit pomană.

Căci deschide în Cer Calea spre Orizontul din Răsărit

Şi coboară spre Orizontul din Apus, plutind.

Iată că el se îndreaptă spre mine, puternic mă face.

Pentru ca demonii ce mă atacă să mă lase în pace…

O, zei, din faţa Porţii voastre să nu fiu alungat!

Să nu găsesc Cerul pustiu şi încuiat!

Căci ofrandele mele de plin e se află ia Pe.

Iar cele de bere se află la Dep;

Spre ele, braţele mele întind…

Putea-voi contempla pe Turn, Tatăl meu sfânt.

Aflat pe moşiile lui din Cer şi de pe Pământ?

Într-adevăr, ofrandele, aduse mie, sunt fără sfârşit.

Căci de fiul meu – trup din trupul meu – sunt hrănit…

Daţi-mi, aşadar, prânzuri sepulcrale bogate.

Cu tămâie, ceară şi alte lucruri bune şi curate.

Atât de necesare unui zeu puternic.

Real şi veşnic!

Trecând prin toate Metamorfozele, voi putea 106

Să urc şi să cobor din Barca mea Pe canalele din Sekht-Ianru! Căci sunt zeul cu două capete de Leu.

Rubrică

Dacă răposatul a învăţat acest capitol în timpul şederii sale pe Pământ, sau l-a scris pe pereţii sicriului său, el va putea porni spre adevărata Lumină de Zi şi să treacă, după dorinţa, prin întreaga gamă de metamorfoze; pe de altă parte, el nu va fi izgonit, din locul care îi este destinat. Ofrandele de pe altarul lui Osiris nu-i vor lipsi El va putea pătrunde în Sekht-Ianru şi să afle hotărârea zeului (Osiris)

care îşi are sălaşul în Djedu Aici el va găsi pâine şi bere. El va prospera, la fel cum a prosperat şi pe Pământ. Îşi va împlini toate dorinţele, la fel ca oricare alt zeu din Duat, cu adevărat, fără întrerupere, de mii de ori.

CAPITOLUL LXXIII (Se repetă Capitolul IX)

CAPITOLUL LXXIV Pentru a se putea folosi de Picioare

Ceea ce trebuia înfăptuit în Lumea Inferioară.

Ai făcut, o, zeu Sokari, ridicat pe cele două picioare, în timp ce eu luminez

Deasupra Constelaţiei şoldului.131

Iată că străbat întinsul Cerului

Şi între Spiritele sfinte mă aşez…

Vai! Cât sunt de slăbit! Vai! Cât sunt de slăbit!

Eu, scribul Osiris Ani îmi simt mădularele risipite în mijlocul violenţelor şi forţelor oarbe, dezlănţuite.

Care domnesc în Lumea Inferioară…

Capitolul lxxv

Pentru a te îndrepta spre Heliopolis şi pentru a obţine un loc acolo

S-a făcut! Am străbătut cu picioarele Pământul; colţurile lui cele mai neumblate; Spiritele-slugi ale lui Thot, care, cu mâini împreunate, Salută Soarele13 2.

Mi-a dăruit Ştiinţa misterioasă a Organelor Interne…

Prin această Ştiinţă, pătrund în sălaşul în care sunt purificaţi locuitorii cercurilor…

Iată, acum, forţez un pasaj foarte greu

Şi mă trezesc în sălaşele zeilor Ramrem şi Akhesesef;

Apoi, sunt lăsat să pătrund în Ţinutul Misterelor sacrosancte133

Şi ajung în faţa zeului KemkemlM…

Mâinile îi sunt întinse spre mine, pentru a mă apăra;

Sora sa Khebent şi mama sa, Sekset.

Primesc poruncă de a mă ajuta.

Sunt aşezat la răsărit, de unde Ră se ridică în zorii liecărei zile.

Aşa cum, şi eu, pe cer, voi răsări

Şi voi hălădui prin toate locurile, pe unde mi-am

dorit.

Eu, Spirit cu însuşiri divine.

Iată că ajung în faţa Leului sfânt.

Aflat pe drumul ce Thot îl străbate.

Când, între cei doi Adversari, el vrea să facă pace

Atunci când aceştia Marea Bătălie încep…

Trece apoi peste Pe şi Dep.

CAPITOLUL LXXVI Pentru a-ţi schimba Forma când vrei

Iată că de sălaşul Regelui Zeilor mă apropii… (Un Spirit înaripat m-a adus aici). Salut, o, tu, care peste întinderile din Cer planezi, Iar pe fiii Coroanei Albe îi iluminezi!

Coroana mea Albă va fi păzită bine! 133 Voi putea să trăiesc alături de tine! Pentru că eu le-am adunat şi sunt reunite Toate membrele Marelui Zei risipite… Acum, din bucăţi, îmi fac drumul meu ceresc; Pe acest drum eu păşesc…

CAPITOLUL LXX VII Metamorfoza Răposatului în Şoim de Aur

Spune scribul Osiris Ani:

Ca un Şoim de Aur, la fel

Ca atunci când iese din Ou, îmi iau zborul înspre Cer.

Eu zbor pe Cer, asemeni marelui Şoim;

De patru coţi îmi e spatele lung

Iar aripile îmi strălucesc asemeni smaraldelor din Sud.

Îmi iau zborul din sicriul aşezat în Barca „Sektet” 139

Şi îmi duc Inima spre Munţii de la Răsărit.

Apoi cobor, planând, spre Barca „Mandjit”…

În faţa mea, vin Mărimile divine.

Cu plecăciuni adânci să mi se închine, întâmpinându-mă cu strigăte de bucurie.

Apoi, ca Şaimul de Aur, 137 cu cap de Fenix, îmi iau zborul spre Cer…

Într-adevăr, Ră este cu mine în toate zilele

Şi îmi ascultă Cuvintele…

Voi, zei bătrânî, Primiinăscuţi ai zeiţei Nut!
Priviţi! Ca oricare dintre voi sunt făcut!
Drept şi puternic eu sunt!
Câmpiile din Sekht-Ianru, a Preafericiţilor
Se întind, cât pot cuprinde, în faţa ochilor!
Ele mă vor sătura
Ca spirit sfânt, în mijlocul ogorului cu bogăţia sa; După placul inimii mele trăiesc, Zeul Nepra mi-a redat gâtlejul să-l folosesc, şi stăpânirea peste puterile capului meu o păstrez…

CAPITOLUL LXX VIII *Şoimul de aur*

Salut, o, tu, cel mai puternic zeu! Iată, mă îndrept spre Djedu latã Thot îmi binecuvântează drumul meu… în timp ce eu, Osiris Ani, am străbătut Etapele Călătoriei mei?

Şi îmi vizitez Tronurile, însoţeşte-mă!
Fie ca Fiinţa mea să se înalţe, să se înnoiască
Şi ca Spaima şi Groaza Numele meu să-l însoţească;
Pe Tărâmul Morţilor, putea-vor zeii, la mine să ia seamă.
De mine să se teamă?
Când ei se bat, între ei, din cauza mea!
Cei ce rău să-mi facă ar vrea
Acolo, unde Sufletele slabe caută ascunziş.
În Ţinutul Tenebrelor, de mine să nu se poată apropia.
Iată că zeii cei mari, din jurul lui Osiris.
Ascultă cu luare aminte
Aceste cuvinte…
O, zei, atunci când între voi vorbiţi.
Păstraţi tăcere, să nu pomeniţi
Cuvintele mele; nimănui să nu-i fie spuse.
Căci Maat ar putea să asculte…
Osiris însuşi vorbeşte prin gura mea.
Iată că mi-am terminat Călătoria;
Intru şi ies după puterea din Verb…
Mă uit la Formele mele ce se succed
Şi pe care cu Sufletul meu le creez

Prin faptul că picioarele mi le stăpânesc
Şi că dau putere şi iuţeală mişcărilor lor;
Căci eu sunt Eu, egal cu Osiris şi Domnul Lumilor;
Se tem de mine toţi zeii de pe Tărâmul Morţilor
Şi se bat între ei, în sălaşele lor.
Din cauza mea!

Mă voi roti cu Fiinţele care, acolo sus, se rotesc, şi cu puterea mea de Domn al Vieţii să le stăpânesc. Mă odihnesc, acum, în sălaşul meu obişnuit; Isis mă păzeşte, de ea sprijinit, Marele Tot al Fiinţei mele îl reînnoiesc în timp ce demonii, nevăzuţi, se împotrivesc…

Şi când mă mişc şi când mă opresc
Străbat, până la hotare, întregul Cer
Şi stau de vorbă cu zeul Keb…

Am fost pregătit să străbat Cerul până la marginea depărtării

Căci sunt Şoimul aerului şi Peştele mării… Nectarul divin îmi este dat de Domnul Lumilor, într-adevăr, zeii se tem de mine pe Tărâmul Morţilor şi se bat între ei, pe moşiile lor, Din cauza mea!

Ei hrana de peşte şi păsări fripte mi-o vor împrospăta într-adevăr, sunt un Spirit printre Spiritele sfinte şi printre cele ce se numesc Corpuri Glorioase; 138 Iată, de bunăvoie, am trecut prin ciclul de Metamorfoze. Acest zeu, în acest timp, intră şi pătrunde în Djedu, Punând un Semn Sufletului meu, îl face divin şi nemuritor; Vorbeşte de călătoriile mele, de Dincolo, de planurile mele…

Într-adevăr, prezenţa mea, pe tărâmul Morţilor, Seamănă groază şi confuzie; Zeii se tem şi se bat între ei, în sălaşele lor, Din cauza mea!

Căci sunt un Spirit sfânt, unul dintre acele Eu-ri sfinte, Care, de la începutul Lumilor încă, de însuşi Turn au fost gândite.

Una dintre acele fiinţe care, în Ochiul lui sfânt, Se schimbă în Plantă înflorită, pe Pământ… Turn le-a făcut să treacă prin ciclul de Metamorfoze; Le redă, apoi, perfecte şi puternice în Viaţa lor întru El.

Priviţi! Singur se află pe Oceanul din Cer; în timp ce

trece peste Orizont.

În juru-i, imnuri de slavă umplu aerul tot;
Veneraţia dublată de o teamă nestăpânită
Pe zei şi pe Spiritele sfinte le agită
Şi se strâng unul într-altul, incerţi.
Într-adevăr, sunt unul dintre acei şerpi
Din timpuri străvechi, de Ochiul Mamei Unice făcuţi…
Isis, cea care l-a născut pe Horus
Nici na exista când eu, pe lume, m-am ivit.
De atunci, am crescut, am îmbătrânit
Printre fiinţele de lumină din Cer
Cu care, la sânul lui Turn, împreună trăim;
Dar iată că sunt încoronat în Şoimul divin
Şi sunt Corp Glorios, un Sahu.
Aşa cum, în Sufletul lui, este şi Horus.
Pentru ca să pot intra pe Tărâmul Morţilor.
Pe moşiile lui Osiris şi să devin stă pinul lor…
Iată că zeul cu două capete de Leu în Templul Coroanei Nemmes139 îl vrea pe acest zeu
Şi, rămânând pe loc, ascuns, îmi zise încet:
„Du-te! Străbate cele mai îndepărtate hotare din Cer!
De vreme ce tu, Horus ai devenit
Şi un Corp Glorios, „Sahu”, ai primit.
De vreme ce, Coroana Nemmes ţi-a fost dată ţie!
Căci Cuvântul Puterii ajunge departe, în a Cerului împărăţie”.
Iau atributele divine ale lui Horus, intrând în posesia lor, şi care sunt aceleaşi cu ale lui Osiris, pe Tărâmul
Morţilor…
Iată că Horus repetă, pentru mine, Cuvintele consacrate şi care, în ziua funeraliilor, pentru tatăl lui au fost pronunţate:
„Fie ca zeul cu două capete de Leu
Coroana Nemmes, aflată în paza lui, să ţi-o dau ţie.
Astfel ca tu să poţi umbla, în voie, pe căile Cerului
Şi să vezi tot crea ce e
Până departe, la hotarele Orizontului!

Fie ca zeii din Duat să-l poţi înfricoşa
Şi să se bată, între ei, în sălaşele lor, din cauza ta!”
Toate divinităţile sfinte.
Cele care îi sunt devotate Sanctuarului Zeului Unic.
Auzind aceste cuvinte
Se închină adânc şi smerit…
Salut, o, tu, care atunci când spre mine te îndrepţi.
Foarte sus, deasupra mormântului tău, pluteşti!
Eu ştiu că, din cauza mea.
Zeul-Leu, coroana, ţie dorea să-ţi dea.
Află însă că, la fel, zbor şi eu
Foarte sus, deasupra mormântului meu.
Că zeul Iahd, pentru mine, toate drumurile Le-a pregătit.
Că însuşi zeul-Leu Coroana, pe cap, mi-a potrivit.
Dă-mi, aşadar, veşmântul de pene140
Şi iată că Inima mi-o umple de putere.
Prin şira spinării şi prin tăria lui de nemăsurat.
Cu adevărat, ajuns în faţa lui Shu, n-am să fiu alungat
Şi pace voi face cu Fiinţa-Bună, 141 Fratele meu.
Domn al celor două Uraci, 142 binecuvântat fie el!
Într-adevăr, cunosc toate Căile din Cer!
Suflurile lor trăiesc în Ritmurile pieptului meu, când respir.
Furibund, demonul cu cap de Taur nu mă va putea opri!
Înaintez pe lângă locurile în care, în Spaţiile Veşnice
Se văd, în toate părţile, urmele puternice
Ale Catastrofei Lumilor.
Sunt condus, mai apoi, spre Tărâmul Tenebrelor, Acolo unde domnesc suferinţele lui Amenţi. Salut, o, Osiris!
Străbat, în fiecare zi, Sălaşul zeului-Leu
Şi, de acolo, ajung în Sălaşul lui Isis.
Mă simt demn şi pregătit.
Ca mag, la oficierea Misterelor să particip, în cultul secret voi putea fi primit.
Misterul Naşterii Divinităţii îl voi contempla, cu folos!

Iată, cu Corpul său Glorios.
Horus, membrele mele, le acoperă grăbit
Şi, când Sufletul meu cu Sufletul lui s-a contopit.
Ştiu ce se întâmplă în el, căci le văd pe toate.
În faţa Portalului, ca flăcările Soarelui arzând.
El tremură şi strigă, ecouri stârnind.
Căci sunt sortit lui Osiris să-i fiu moştenitor.
Luând în stăpânire Tărâmul Morţilor.
Cu adevărat, sunt Horus143 între Spiritele sfinţite.
Maestru al Diademei sale, Maestru al Luminii lui strălucite.
Iată că ajung la Hotarele Cerului.
Iată că Horus, în Palat, stă pe Tronul lui.
Într-adevăr, chipul meu este precum al Şoimului divin.
8 – Cartea egipteană a morţilor
Spatele, la fel, este ca al însuşi Şoimului divin. Deţin
Toate însuşirile magice ale zeului care mi-este stăpân.
Iată, mă îndrept spre Djedu; lui Osiris, mă închin.
Mă plec în faţa lui, mă închin şi la dreapta şi la stânga.
Mă închin şi în faţa lui Nut; ea mă fixează cu privirea sa.
Zeii, toţi, mă fixează privindu-mă, de sus.
Al treilea este Ochiul lui Horus.
Nemişcat în mijlocul frunţii: e rândul lui la privit…
În tăcere, zeii braţe spre mine întind…
Plin de vlagă şi putere, îmi iau avânt
Şi îi spulber pe demonii ce îmi pun piedici, atacând.
Atunci zeii poarta spre Calfea sacrosanctă144 mi-o deschid…
Varietatea Formelor mele o contemplă, în tăcere.
Şi, cu bunăvoinţă, ascultă cuvintele gurii mele:
„O, voi, divinităţi ale Tărâmului Morţilor.
Spuneţi să nu se plece spre mine Feţele voastre şi
Frunţilor.
Voi, care îndrumaţi Stelele fixe ale Orizontului,

Creaţi, pentru domnul Groazei, o Cale sfinţită, lată că porunca lui Horus a şi fost primită 5 Ridicaţi-vă feţele! Să mă priviţi, vă poftesc, Pentru ca, la rândul meu, în ochi să vă privesc! Căci ca Şoim divin am fost încoronat, Corpul meu Glorios este acelaşi care şi lui Horus i-a fost dat!

Sosesc aici, pentru a lua în stăpânire

Tărâmul Morţilor de la Osiris, Tatăl meu, Moştenire.

Pe zeii cei cheloşi, care să îmi pună piedici vor, îi spulber şi trec prin rândurile lor!”

Apoi, într-un alt Ţinut sosesc.

În care Spiritele, atente, se păzesc;

Nemişcate, stau la pânda în sălaşele lor.

Aflate de o parte şi de alta a drumurilor.

Trec pe lângă ele fără să-mi pese. Călătoria mea m-a condus

Spre spiritele care, în peşterile lor, s-au ascuns;

La sălaşele lui Osiris, paznici ei sunt.

Le vorbesc cu glas mare, strigând.

Şi-i fac eu să simtă puterea mea, cu toane.

Să afle că eu, duşmanul lui Steh, am două Coarne.

Şi că am fost dăruit cu Nectarul zeilor; le mai spun şi că am luat puterile magice de la Turn… Prin Duat, să mă lase să trec

Ei, zeii, şi nenumăraţii paznici ce moşia lui Osins păzesc

Acolo să ajung, acolo să vin.

Să am puterile magice ale demonilor Ksemiu.

Ca, prin Verbul meu magic, Căile de Dincolo să le sfinţesc

Ca şi pe cei care siguranţa lor o ocrotesc.

Odată ajuns, ogoarele lui Osiris le îngrijesc

Şi, pentru el, căile de Dincolo le sfinţesc.

Astfel, împlinindu-mi menirea, la Djedu sosesc.

11 contemplu pe Osiris şi apoi îi vorbesc:

Îi vorbesc despre Fiul său, Primul născut.

Pe care îl iubeşte mult.

Cel care i-a străpuns inima lui Seth…

Contemplu acest zeu, nemişcat şi inert.

Îi fac şi lui parte din isprăvile ce Horus săvârşea.

Osiris, Tatăl meu divin, în absenţa sa…

Salut, Domn peste Suflete, tu, care semeni Teroarea!

Iată că sosesc în faţa ta!

Privirea ta blândă să-mi dăruieşti!

Să mă preaslăveşti!

Deschide-mi Porţile în Cer, pe Pământ şi în Duat! Oh! … Fie ca să nu fiu alungat! O, Osiris! Măreaţă şi sublimă ţi-e slava Tronului! Noutăţile ce i le-am adus lui Osiris, plăcute sunt urechilor lui!

Imensă îţi este puterea, o, Osiris! Capul ţi-e bine aşezat pe umeri, o, Osiris! Fruntea ta este de neclintit, o, Osiris! Gâtlejul îţi este sănătos şi puternic, o, Osiris! Eşti zămislit de zeii care te înconjoară, o, Osiris! Ţi se spune Taurul din Amenţi, o, Osiris! Fiul tău, Horus, îţi stă pe Tron, o, Osiris! Viaţa Lumilor e în mâinile lui, o, Osiris! Milioanele de ani, acum, pentru el lucrează, în faţa lui, milioane de Suflete tremură de groază. Ierarhiile divine îl urmează şi la poruncile lui se supun Aşa cum, din vechime, a hotărât zeul puternic şi unic, zeul

Turn.

Binecuvântat să îi fie, pe veşnicie, Cuvântul! Horus întreg este Nectarul zeilor şi Sacrificiul divin Părţile din Trupul Tatălui său le-a reunit, Căci Horus este Mântui torul lui, Mântuitorul lui… Peste Oceanul ceresc pridideşte, în timp ce trapul tatălui său putrezeşte… într-adevăr, Horus este Stăpânul şi domnul Egiptului, El hotărăşte întâmplările pentru milioane de ani ce urmează.

Zi şi noapte, toţi zeii pentru el lucrează.

Ochiul divin îi deschide Izvorul de Viaţă al fiinţelor

Şi El este Unicul, Stăpânul Lumilor.

CAPITOLUL LXXIX Pentru a fi transformat în Prinţ ol Zeilor

Eu sunt Turn, creatorul Cerului.

Ce face să renască la Viaţă fiinţele Pământului.

Iată că, înaintez însămânţând fiinţele.

Zămislind zeii, care Fiii mei sunt.

Fecundindu-mă chiar şi pe mine…

Salut, o, Stăpâni ai Vieţii, fiinţe pure.
Forme misterioase ale sanctuarelor obscure!
Salut, o, zei din Tenait.
Şi voi, zei din al Ţinuturilor reci circuit.
Salut, o, zei din Amenţi.
Şi voi, zei din adâncurile îndepărtate ale Cerurilor;
Priviţi! Iată am ajuns
La voi, devenit suflet şi Spirit pur…
Într-adevăr, sunt un zeu având o putere ce te înfioară!
Da, un zeu printre zeii ce mă înconjoară.
Eu vă aduc tămâie şi alese parfumuri;
Spulber cu Suflul meu ce vă iese din gură, mirosul;
Sosesc aici, pentru a stăpâni şi a distruge Răul
De care, inimile voastre se copleşesc
Şi pentru a vă scăpa de păcatele ce se înteţesc.
Priviţi! Vă aduc bunătăţile cele mai apreciate:
Ele sunt Maat-Adevăr şi Dreptate!
Eu vă cunosc şi îmi sunt cunoscute
Numele voastre tainice, Formele voastre, nebănuite,
145
Pe care nu le cunoaşte nimeni altul.
O zei, iată că devin şi eu zeu, cu voi asemeni.
Mai sunt încoronat şi zeu peste oameni:
Pe un piedestal urcat.
Mă fac puternic şi mai înalt;
Zeii, cu strigăte de bucurie, îmi ies în întâmpinare iar zeiţele îmi fac rugăciuni de iertare, încoronat, ca Fiicele voastre146 cele două, vin printre voi, o, zei.
Şi îmi ocup locul meu în Casa celor două Orizonturi.
Spre seară, primesc, pe altarul meu, ofrandele
Şi mă împărtăşesc cu voi, prin sacrificiile turnate, înaintez în strigătele de bucurie ce mă întâmpină, peste tot!
Iată că pot să-i ador şi să-i salut pe zeii de la Orizont.
Căci sunt Domnul Fiinţelor Perfecte…
Zeii mă salută cu strigăte.
Ca pe o divinitate sacră a Marelui Sanctuar.

Când, smulgând Fiinţa mea din Măruntaiele Cerului.
Mă arăt în văzul lor, iar;
În timp ce Nut, Mama mea cerească, mă plămădeşte Pentru o altă existenţă, în Lumile de Dincolo.

CAPITOLUL LXXX

Pentru a fi transformat într-un Zeu care luminează Tenebrele
Ajungând pe Tărâmul Morţilor.
Spune scribul Osiris Ani, triumfător:
Eu sunt Centura de lumina
Cea care pe pieptul lui Nut străluceşte
Şi care Tenebrele Nopţii le goneşte.
Prin invocaţiile gurii mele, ce are putere deplină.
Potolesc cearta celor Doi Luptători147 ce fără hodină
Se bat în Inima mea, neîntrerupt.
Iată că îl ridic pe Tatăl148 meu care a căzut.
Şi pe ceilalţi care au căzut, pe toţi
Din Valea Mormintelor, la Abydof…
E pace… E pace… Sunt liniştit…
Într-adevăr, eu sunt Amintirea Tatălui meu, Osirisi
Iau în stăpânire Nectarul zeilor.
Pe care l-am găsit în Oraşul meu;
Tenebrele în laţul meu le-am făcut să se prindă…
Am mântuit Ochiul Lumilor, atunci când stătea să se stingă;
În timpul Sărbătoririi celei de a cincisprezecea zi a aunii.
L-am despărţit pe Seth de adversarul său.
Pe acel zeu, atât de bătrân;
Am adus arme magice să-l încoronez
Pe Thot în Casa Lunii.
Am luat în stăpânire Coroana Ureret în cea de a cincisprezecea zi a lunii.
Am cucerit coroana Neret
Precum şi Buzele zeiţei Maat.
Care sunt din cristal şi smarald.
Şi care îmi umplu sălaşul Inimii.
Iată Ogoarele mele, care se întind între canalele de

lapis-Iazuli, – într-adevăr, sunt zeiţa Nut, care alungă Tenebrele îngrozitoare!

Înaintez şi iată că Lumina se face orbitoare, Zdrobesc şi spulber demonii cu cap de crocodil… Iubesc divinităţile ascunse în Tenebre, ca într-un «xil! îi ridic şi îi mângâi pe cei care sunt cu feţele ascunse în palme, plângând Deznădăjduiţi… Priviţi!

Într-adevăr, sunt zeiţa Nut şi la voi am venit! Plânsetele voastre le-am auzit! Am deschis căile Luminii: urmaţi-le! Eu sunt Nut cea care alungă Tenebrele!

Capitolul lxxxi

Pentru a se transforma în Lotus Sfânt

Spune scribul Osiris Ani;

Sunt Lotus inefabil, splendoare şi puritate…

Păşesc în mijlocul Spiritelor sanctificate

Spre Nările lui Ră.

Le i aut pentru a afla.

Priviţi!

Sunt pur! Sosesc în Câmpiile celor Preafericiţi! Salut Lotus, tu care te arăţi sub chipul zeului

Nefer-Tum! 1 «Cu adevărat, Numele tău ascuns îl cunosc acum, la şi Numele tale multiple, ştiute numai de zei, Căci sunt şi eu unul din ei! Oh! Deschideţi-mi cale spre zeii-călăuze din al

Morţilor Tărâm! Fie ca, alături de Prinţul din Amenţi, să rămân! Să devin un localnic al Pământului Sfânt! O, zei, primiţi-mă la voi, cu bunătate, în faţa Stăpânului peste Eternitate! Ca Sufletul meu, Dincolo, să poată umbla după vrere, Adică, după buna lui plăcere! Să nu fie respins în vecii vecilor Din faţa Mărimilor zeilor!

CAPITOLUL LXXXI I

Pentru a fi transformat în Ptăh şi pentru a trăi la Innu

Ajuns pe Tărâmul Morţilor Spune Osiris Ani, triumfător:

Asemeni Şoimului lui Horus, aripile pe Cer mă ridică Ţipetele sunt mai ascuţite decât cele de pasăre sălbatică! Cobor în cercuri largi, spre Tărâmul Morţilor şi ajung acolo în ziua Marii Sărbători… (Nenorocire! Nu! Nu! Eu nu

mănânc asemenea orori! Ce lături! Ce scârbavnice scursori!

m

Ka-ul meu se umple de greaţă în faţa lor Nu le voi lăsa să-mi intre în Corp!) într-adevăr, mănânc numai lucruri fine, Ce-mi sunt dăruite de Spirite divine, Primesc putere din ofrandele sepulcrale – un întăritor.

Pe care le mănânc în umbra frunzelor Palmierului zeiţei

Hathor.

Ofrandele mele sunt: pâine, bere, vase şi veşminte;

Apropiindu-mă mă aşez pe locul care mi se cuvine;

Capul meu, capul lui Ră este acum;

Cele patru extremităţi ale Trupului sunt ale lui Turn.

Deodată, sub ochii mei, Pământul se lăţeşte şi creşte.

Creşte şi se măreşte, la nesfârşit…

Iată că îmi iau avânt…

Mai ales că puterile magice ale lui Ptah şi Hathor Pe limba şi în gâtlejul meu se înfior şi fac să-mi vină în minte Cuvintele sfinte Pe care Tatăl meu, zeul Turn, mi le-am pus în ce vin.

Iată că el alungă această drăcovenie, Căreia Keb i-a crestat capul, faţa şi buzele, Pentru ca ea să ştie de frică! În imnuri, glasul meu puternic se ridică. Sunt pus acum, lui Keb, Moştenitor întronat, Peste Pământ-Împărat… Imnuri de laudă sunt intonate în Cer, preaslăvind glorioasele mele fapte… Keb se apropie şi, pe cap, Coroana îmi anină; Zeii din Heliopolis, în faţa mea, se închină! Eu sunt cu mult mai tare decât Stăpânul lor, Puterea mea, bărbătească, se revarsă peste anii Milioane de ani, în Viitor…

CAPITOLUL LXXXIII Pentru a fi transformat în Fenix regal150

gură dinainte;

Iată că în adâncul Materiei Primordiale cobor şi, singur, devin Khepra, zeul Metamorfozelor – Spune scribul Osiris Ani, triumfător:

Eu am crescut pe lume în ierburi şi în plante.

Zămislesc prin forţa universală ce naşte.
Am formă de Ţestoasă şi stau ascuns sub carapace…
Într-adevăr, în mine eu port
Sămânţa şi posibilităţile tuturor zeilor…
Am în mine cele patru Ieri ale zeiţelor-şerpi.
Cele Şapte Etape ale Căii prin Amenţi;
Sunt Horus, strălucitor, în timp ce cu Seth se loveşte.
Sunt Thot care pe cei Doi Luptători îi potoleşte.
Şi care, din profunzimile sanctuarului său.
Cu încuviinţarea zeilor din Heliopolis.
Rosteşte Hotărârea.

La fel ca şi Thot, fac să ţâşnească năvalnic izvor, şi apele vin atunci când le chem; Prin ele, îi despart pe cei Doi Luptători Aşa cum au hotărât locuitorii din Sekhen… Iată că merg spre adevărata Lumină de Zi şi sunt încoronat ca zeu.

Ceia sunt zeui Khonşu>s, J, căruia nu-l rezistă nimic.

Rubrică

Dacă răposatul cunoaşte acest capitol, va fi purificat. El va ajunge – după sosirea sa în portul morţii – la adevărata Lumină de Zi; va trece prin toate metamorfozele pe care le va dori; se va afla printre cei care-l înconjoară pe zeul Un Nefer; va fi hrănit din ofrandele sepulcrale ale lui Osiris; după moarte va vedea Discul Soarelui; pe Pământ, sub razele lui Ră, el va prospera; va fi apărat în faţa judecăţii lui Osiris. Puterile Răului nu îl vor putea birui niciodată.

CAPITOLUL LXXXIV Pentru a fi transformat în Uliu Spune Osiris Ani:

Am biruit şi am subjugat Forţele Animale, Am tăiat capete sclipitoare, de Smarald.

Cu păr lung şi buclat…

Am dobândit puteri asupra animalelor sacrificate Pentru ca eu, scribul Osiris Ani, să-mi urmez Calea în parc

O, voi, bătrâne divinităţi, spirite de altă dat.

Stăpâne pe Ritmurile ce conduc Universul 152.

Să ştiţi: Puterea mea este imensă cât Cerul!

Aşa cum pe Pământ, duşmanii i-am supus, cu braţul

de fier.

Tot aşa am să-i spulber duşmanii din Cer! Am aşezat zeii pe locurile lor

Şi am glorificat templele celor ce trăiesc în coşciugele lor.

Acum, sunt pur; dintr-un pas sunt în Cer;
Merg spre Hermopolis şi spre Aukert.153
Las departe, în urma mea.
Zeii care, fiecare, îşi urmează calea sa…
Ţin trează atenţia divinităţilor
Care veghează în fundul sanctuarelor lor.
Nu-l cunosc eu, cel mai bine. pe zeul Nu?
Nu-l cunosc eu, oare, pe zeul Tatunem? 154
Şi nu-i cunosc eu pe Demonii Roşii.
Aceia care, din semn, ţâşnesc din ascunzişurile lor.
Năpustindu-se, cu violenţă, asupra zeilor?
Nu ştiu eu Cuvintele lor magice.
Pe care le-am auzit, când vorbeau între ei?
Eu sunt acela care pe Taurul sacru l-a gâtuit
Şi despre care în Scrieri e povestit…
Văzându-mă zeii strigă:
„Fie binevenită această Fiinţă puternică!
Fie ca să-şi ia în stăpânire Moşia!
Mari, într-adevăr, îi sunt puterea şi măreţia – Cum am putea să-l stăvilim din mers?”
(Adevărat este că Ritmurile sacre din Univers
Sunt ascunse în Fiinţa mea
Şi să le spun, din nou, zeului Shu, nu voi putea)
Eu glorie veşnică lui Osiris i-am dat
Şi pe cei ce-l urmează i-am împăcat.
Sunt zeul Nu şi sunt aşezat, în pace, pe tronul meu.
Nicicând, de aici, nu voi fi alungat de Cel Rău
Căci nu mă sperii de Spiritele blestemate v.
Sufletul meu este zeu, Sufletul meu este Eternitate!
Sunt cel slăvit în Nebu şi tânăr devin, dintr-odată.
Tânăr în casa mea, tânăr în oraşul meu de acum…
Numele meu este „Nu-greşeseniciodată”.
Numele meu este „Sufletul-creator-al-lui-Nu”.

Atunci când mă mut la casa mea de pe lumea cealaltă.

Faptele mele urâte de pe Pământ sunt uitate

Pe măsură ce merg mai departe.

Adevăr şi Dreptate îmi străluceşte pe frunte.

Iată. se face Noapte…

Acela care era Eroul sărbătorit

E mort şi inert, la Pământ prăbuşit…

Aceasta este cea mai veche dintre toate zilele

Pe care le are Pământul în măruntaiele sale…

Iar mortul, Osiris Ani, scribul.

Pe veci să-şi aibă sălaşul în Iunnu

Iar în Amenţi să fie cunoscut de toţi

Ca Fiu al lui Osiris, Prinţ peste morţi!

CAPITOLUL LXXXV

Pentru a fi transformat în Suflet nemuritor

Ajuns pe Târâmul Morţilor.

Spâne scribul Osiris Ani, triumfător:

Sunt sufletul lui Ră, născut din Oceanul Ceresc.

Sunt zeul Hu155, „Nectarul-zeilor” mă numesc;

Răul mă umple de groază, la fel orice păcate.

Gândesc numai Bine, văd numai prin Adevăr şi Dreptate.

Numele meu sacru, Numele Sufletului divin.

Este pur şi curat, pe deplin;

Pr. n puterea ce mi-a dat-o zeul Khepra, Fiinţa mea o creez

Precum şi Fiinţa lui Nu, Oceanul ceresc.

Sunt acela care Stăpân peste Lumină este.

Moartea mă umple de dezgust, mă îngrozeşte.

În gropile de tortură, din Duat, nu intru nicicând.

Pe Osiris slăvind.

Am împăcat inimile Spiritelor.

Care răspândeşte teroare şi spaimă la trecerea lor, împreună cu acest zeu, în căutările sale m-am dus;

Iată că eu urc mai sus, şi mai sus, şi mai sus…

Aici, unde sunt înălţat.

Este chiar locul meu, care mi s-a dat

Şi devin Nu, Domnul Cerului!
Aici Răii, cei plini de păcate, nu mă mai ajung.
Adevărat este că, printre zei, sunt Primul născut.
Priviţi-mă!
Acest Suflet este Sufletul Zeului Veşnic cunoscut.
Acest Trup este chiar Veşnicia.
Viitorul meu, fără hotare, face din mine
Stăpânul Anilor nesfârşiţi
Şi peste Tăria veşnică, Prinţ…
Sunt chiar acela care Tenebrele le-a făcut.
Pe care le-am aranjat în bariere de neîntrecut
Pe zidurile ce ţin Cerul încuiat!
Tot aşa, fiindcă picioarele mă ascultă, în voia mea Cerul străbat.
Tot aşa, cu Sceptrul pe care în mână îl strâng.
Atacurile Spiritelor-şerpi le resping.
Ca şi pe acelea care mă pândesc din ascunzătorii e Adâncului.
Plutesc pe întinderile Firmamentului
Şi împlinesc Circuitele cereşti.
Acum, spre Domnul celor Două Braţe mă îndrept.
Ştiu că Sufletul meu veşnic este al unui zeu înţelept.
Iar Trupul meu, şi o ştiu, este chiar Veşnicia acum.
Sunt o foarte mare divinitate, Domnul Ţârii Tebu.
Numele meu, iată-l:
„Devin-Copilul-Stepelor”.
…Adolescentul-Oraşelor-devin”.
Într-adevăr, acest Nume al meu nu va pieri niciodată… Sunt Sufletul divin care, odinioară, Oceanul ceresc a creat, învelişul care mă apără, nimic nu-I poate străpunge, în casa mea de pe Tărâmul Morţilor, nimeni nu poate ajunge;
Făptura mea respinge atingerea oricui. Iată că Tatăl divin, Domnul amurgului, AI cărui Trup se odihneşte la Heliopolis, Puterea îşi revarsă asupra tuturor fiinţelor de pe Tărâmul Morţilor…
CAPITOLUL LXXXVI
Pentru a fi transformat în Rândunică

Spune scribul Osiris Ani, triumfător, ajuns pe Tărâmul Morţilor:

Eu sunt o rândunică, o rândunică…

Şi mai sunt zeiţa-Scorpion, a lui Ră fiică…

O, zei! Cât îmi este de dulce şi de plăcut al vostru parfum.

Care arde şi urcă spre Orizont, acum!

Voi, locuitori ai Cetăţii Cereşti, vedeţi!

Aduc cu mine Paznicii circuitelor cereşti!

Întindeţi spre mine *o* mână de ajutor.

Ca, fără pericol, să pot

Să adast în Lacul de Foc!

Să mă pot mişca pe căile, într-adins menite.

Şi înaintările să-mi fie poruncite…

Dar iată că deschid Poarta. Ce văd acum?

Rostesc Cuvintele Puterii. Spun:

„Priviţi-mă bine!

Sunt Horus! în Barca cerească sosesc.

Pe Tron, pe Osiris, Tatăl meu, îl reaşez!

Iată-l şi pe Seth, fiul lui Nut, cetluit, fcegat chiar cu funiile care pentru mine le-a pregătit…

Eu ştiu ce se întâmplă la Misterele din Sekhem;

Ajuns aici, întind braţele spre Osiris şi îl chem…

Mişcările mi s-au împlinit, cum au hotărât Judecătorii.

Vin aici pentru a vă spune: „Lăsaţi-mă să intru

Şi Judecata să se facă în faţa mea!”

Cu aceste cuvinte intru şi, fiind hotărârea luată.

Zdrobesc Portalul divinităţii atotputernice pe dată, într-adevăr, m-am purificat cât a ţinut Călătoria.

Am distrus tot Răul care îmi întina Inima.

M-am lepădat de năravuri şi de păcate m-am curăţit;

Pe acestea, cu Carnea mea, pe Pământ le-am înfăptuit.

Lăsaţi-mă să trec, o, voi, Paznici ai Porţilor!

Într-adevăr, am toate însuşirile zeilor

Şi merg spre lumina Zilei Eterne!

Înaintez, stăpân pe mişcările mele!

Voi, Spirite de Lumină, aflaţi:

Drumurile ascunse de pe Tărâmul Morţilor le cunosc bine, Nici potecile din Sekht-Ianru nu-mi sunt străine; Sosesc spulberind rezistenţa duşmanilor mei… În acelaşi timp, văd pe Pământ: aşezat în sicriul său, Cadavrul meu zace nemişcat.

Rubrică

Dacă răposatul cunoaşte acest capitol, el va putea porni spre adevărata Lumină de Zi; nu va fi alungat niciodată de la Porţile Lumii de Dincolo; se va putea metamorfoza în rândunică cu adevărat, întotdeauna, de nenumărate ori.

Capitolul lxxxvii Pentru a fi transformat în Şarpe

Sunt un Fiu al Pământului.

Spun eu, Osiris Ani, triumfător

Ajuns pe Târâmul Morţilor:

Lungi mi-au fost Anii, lunga Viaţa…

Eu seara mă duc să mă culc;

Renasc apoi Dimineaţa.

După ritmurile milenare ale Timpului.

Sunt un Fiu al Pământului.

Lui îi rămân supus şi fidel.

Când mor şi când renasc, la Viaţă, la fel.

Iată, din nou înfloresc.

Din vechi mă înnoiesc.

După ritmurile milenare ale Timpului.

CAPITOLUL LXXXVIII

Pentru a fi metamorfozat în Crocodil

Sunt zeul Sebek, în toată puterea sa.

Violent şi brutal, nesupus.

La fel, mai sunt Marele Peşte al lui Horus.

Locuind în Kem-Ur.

Sunt Maestrul adoraţiilor din Sanctuarul obscur

Sunt Osiris Ani, cel ferit de blestem

Şi căruia i se aduc omagii în timpul Misterelor din Sekhen.

CAPITOLUL LXXXIX Pentru ca Dincolo să se poată uni Sufletul cu Trupul

Spune scribul Osiris Ani, triumfător.
Ajuns pe Tărâmul Morţilor:
O, tu, Alergătorule care trăieşti în templul tău!
O, tu, care eşti cel mai mare zeu!
O, voi, Spirite care aduceţi ofrande în Templul Marii Divinităţi.
Dăruiţi Sufletului meu puterea de a pătrunde
Peste tot, pe unde ar vrea!
Hrăniţi Suâvetul meu oriunde s-ar afla.
Faceţi ca Sufletul meu la mine să poată veni.
Oriunde s-ar găsi!
Dacă e târziu şi totuşi nu vine.
Ajutaţi-l voi să ajungă la mine
Oriunde s-ar afla!
(Priveşte! Ochiul lui Horus în flăcări se ridică, în faţa ta!)
Într-adevăr, Spiritele din suita lui Osiris, fiecare
Se află mereu în mişcare.
Niciodată nu stau culcaţi în mormânt!
La fel şi eu, să zac în mormânt, nu voi fi silit, nicicând.
Nici să merg la întâlnirea cu aceia care, la Heliopolis, de mii de ani
Stau culcaţi în Pământ
Şi se unesc cu carnea lor putrezind…
O, nu-l lăsaţi pe Osiris Ani, cel triumfător.
Să zacă la lunnu, locul unde Sufletele se unesc cu
Trupurile lor!
Ori încotro, Sufletul meu, ar vrea s-o apuce
Şi Spiritul meu, victorios, cu el se duce… Pentru Sufletul meu, mi-am întărit grija şi paza! Spiritul meu este cu el, oriunde s-ar afla… O, voi, Paznici ai Cerului, păziţi-mi Sufletul; Dacă zăboveşte, faceţi-l să-mi caute Trupul! (Priveşte! Ochiul lui Horus. Se ridică în flăcări, în faţa ta!)
O, voi, care împingeţi Barca L-omnului Milioanelor de Ani.
Spiritelor.
Voi, care apropiaţi Cerul de Târâmul Morţilor, Voi,

care faceţi Sufletele să treacă peste căile lui Nu, neumblate.

Care faceţi ca Sufletele să intre în Corpurile lor glorificate.

Oh, Apropiaţi-mi Sufletul de Corpul meu Glorios!

Braţele să nu vă fie căzute.

Ci, cu degetele încleştate pe arme, gata să lupte!

Nimiciţi Duşmanul, Balaurul!

Priviţi! Sus, în Barca sa, Ră străbate Cerul!

Fără piedici înaintează Marele Zeu, în pacea sa.

Lăsaţi ca Sufletul lui Osiris Ani să treacă în Orizontul de Răsărit.

Din Prezent spre Trecut; 150

Lăsaţi-mă, în pace, să-mi urmez, invers, drumul străbătut, Spre Orizontul de la Apus;

Fie ca Sufletul lui Osiris Ani, în pace, să poată veni

În sălaşul din Amenţi!

Căci eu, Osiris Ani, văd pe Pământ.

Cu corpul său Glorios reunit.

Leşul meu care odihneşte în pace; într-adevăr, el nu va fi stricat şi nici clintit

De întreaga Eternitate.

Rubrică

Aceste cuvinte se vor recita deasupra unei omuleţe din aur, reprezentând Sufletul şi care se va aşeza pe pieptul mortului.

CAPITOLUL XC

Pentru a-H păstra Memoria, Dincolo

O, la, demon care retezi capetele

Şi crestezi frunţile!

O, tu, care întuneci ţinerea de minte

Şi faci ca gurile Spiritelor sfinte

Neputincioase să fie în a rosti Cuvântul de taină

Care trăieşte şi în Inima lor, se îngaimă…

Într-adevăr, tu nu mă vei vedea cu aceiaşi ochi

Cu care, acum, mă vezi!

Iată, mă plimb şi, dintr-odată, întorc capul.

Privind înapoi…

Oh! şi ce văd?

Demoni, care, nemişcaţi, mă urmăresc din ochi… Aceşti duşmani ai zeului Shu se pregătesc, capul să-mi reteze

Şi fruntea să-mi cresteze.

Ca, din porunca Stâpâmiuii Lot.

Să mă batjocorească, cum vor…

Eu, demonului ce mă va ataca, îi voi spune:

„Ah! Ah! Vrei să-mi tai capul şi să mă crestezi în frunte?

Vrei să-mi întuneci ţinerea de minte?

Tu vrei să pui stavilă gurii mele

Lipsind-o de Cuvintele de Putere

Care trăiesc în Inima mea.

Cum le-ai făcut şi altor Spiritele sfinte?

Întoarce-te! Pleacă! Pe aici, să nu mai stai!

Îţi poruncesc prin Puterea magică a Cuvântului

Rostit de Isis, pe când înaintai.

(Poruncile lui Seth, duşmanul, le-ai ascultat

Şi, în gura lui Osiris, Cuvintele de Putere le-ai întunecat).

Poruncile lui Seth, duşmanul, le urmai.

Pentru a atinge Cuvântul de Putere din gura lui Osiris.

Atunci, Isis a zis:

„Înapoi demone! Fie ca faţa să-ţi fie întoarsă înspre părţile tale ruşinoase!”

Priveşte, mai ales, această Faţă de flăcări înconjurată!

9 – Cartea egipteană a morţilor

Priveşte! E Ochiul lui Horus. care se arată în mijlocul Ochiului lui Turn!

Adevărat este, demone, nu vei putea scăpa, nicicum

De această Noapte a Dezastrului cumplit!

Căci, deşi Osiris te-a doborât.

Pentru ca scârba să nu se atingă de sine.

La fel şi eu te dobor, căci, mi-e scârbă de tine!

Aşadar, îţi poruncesc:

„Nu te apropia, căci te nimicesc1”.

Şi încă o dată îţi spun:

„Piei demone, duşman al lui Shu!”

CAPITOLUL XCI Pentru ca Sufletul să nu fie captiv Dincolo

Ajuns pe Tărâmul Morţilor

Scribul Osiris Ani spune, triumfător:

„Salut, o, tu, cel Preaînalt, al cărui Suflet puternic

Este slăvit tot; tu, care groază semeni

Revărsând, o parte din puterea ta.

În Sufletele zeilor, imenşi pe Tronurile lor!…

Protecţii magice, Sufletul meu îl păzesc;

De orice atac, Sufletul şi Umbra157 mea le feresc.

Sunt un spirit perfect, spusa mea este adevărată:

Mă duc spre locul în care Hathor şi Ră mă aşteaptă!”

Rubrică

Dacă răposatul cunoaşte acest capitol, el va putea să devină, în Lumea de Dincolo de Moarte, un Spirit sfinţit; la adăpost de orice atac, nu va fi respins la niciuna din porţile spre Amenţi, nici când va intra, nici când va ieşi, niciodată.

CAPITOLUL XCII

Pentru a deschide Sufletului şi Umbrei ieşirea din Mormânt

Ajuns pe Tărâmul Morţilor.

Spune scribul Osiris Ani, triumfător:

Eu merg spre adevărata Lumină de Zi…

Iată că Vălurile Morţii au fost ridicate

Şi că, la porunca Ochiului lui Horus.

Sufletul meu a spart aceste uşi sigilate.

Acum devin diadema ce străluceşte

Pe fruntea lui Ră şi o împodobeşte.

Picioarele îmi ascultă poruncile; ai mei paşi.

Adevăr vă spun vouă, sunt paşi de uriaş!

Îmi sunt tari şi puternice toate mădularele!

Eu sunt Horus care-l răzbună pe Tatăl său divin.

Cuvintele mele de Putere, ofrande le închin

Mamei mele divine, Tatălui meu divin.

Forţez această trecere prin puterea ce o am în

picioare

Şi contemplu această divinitate mare

Aşezată în Barca lui Ră…

În acest timp, trec, pe sub Barcă.

Sufletele, după numărul Anilor.

Mergând la Judecată…

Tu, Ochi al lui Horus! Lasă-mi Sufletul în pacea sa!

Pune-l, ca pe un diamant, pe fruntea lui Ră!

Pe când voi, demoni, care îl ţineţi pe Osiris închis.

Să fiţi aruncaţi în Tenebre şi în Abis.

Ca Umbra mea să nu fie capturată, prin voi!

Ca Sufletul meu să nu fie încarcerat, prin voi!

Fie-mi deschisă Calea pentru Sufletul şi Umbra mea!

Pentru ca pe toţi zeii să poată contempla, în ziua Judecăţii, pe Marele Zeu în sanctuarul său!

Atunci voi recita Cuvintele magice ale lui Osiris

(Al cărui sălaş rămâne ascuns şi închis).

O, voi, demoni, care ţineţi încuiate membrele lui Osiris.

Care răpiţi Sufletele sfinţite.

Aflaţi!

9*

Este adevărat, Cerul nu mă va ţine oprit, Nici Pământul, în măruntaiele sale dosit!

Fie ca de aceşti demoni, să nu fiu răpus, De aceia care membrele lui Osiris le-au ascuns!

Capitolul xeiii

Pentru a nu putea naviga spre Răsărit, Dincolo

O, puterea bărbătească a lui Ră creator

A fost atinsă în timpul Dezastrului Lumilor

Şi inerţia lumii va dura milioane de ani…

În acest timp, devin cel mai puternic dintre puternici.

Cel mai vajnic între vajnici…

De aceea am fost îmbarcat şi împins, vai mie, spre Răsărit, Spre trecerea cumplită, dintre cele două Coarne ale lui Khepra, sunt târât; Dacă demonii mă vor tortura, deşirându-mi Sufletul, Dacă îi vor înghiţi mădularul lui Ră, creatorul, După care, şi capul lui Osiris… Atunci, voi mai

putea merge de-a lungul ogoarelor Pe care Statuetele magice fac munca zeilor… Fie ca de Coarnele lui Khepra să nu fiu alungat, Să nu fiu asemeni unui puroi spurcat în Ochiul lui Turn!

Eu scribul Osiris Ani, paznic al ofrandelor divine.
Triumfător cu fericită victorie.
Vreau ca demonii să nu mă aibă învins şi sfârşit.
Să nu mă ducă, cu de-a sila, spre Răsărit.
Unde ar vrea ei Sufletul să mi-l deşire!
Rău să nu-mi poată face, nicicând!
Să nu-mi căşuneze tortură, spre pieire!

CAPITOLUL XCIV Pentru a avea, dincolo, o Călimară şi o Tăbliţa

O, tu, Spirit mare, despre care vorbeşte Sfânta Carte a lui Thot
Şi care, în tăcere, îl contempli pe Tatăl tău divin, 132
Iată că, devenit Spirit sfânt, în faţa ta vin!
Sufletul meu viu, având puteri nepământene.
Cărţile sacre ale lui Thot le umple cu semne…
În mâinile mele aceste Cărţi eu le ţin;
Pentru a trece printre Seth şi Aker158, când am fost adus.

Călimara şi Tăbliţa, fiind cu mine, le-am pus în mâinile lui Thot, scribul divin.

Devenind, astfel, scribul lui Thot…
(Luaţi aminte, aceasta este o Taină mare de tot…)

Aduc şi praf din Trupul lui Osiris, resturile lui putrezite, 15
Cu care scriu semnele sfinte…
În fiecare zi, fac o recitare
Din Cuvintele Mării Divinităţi binefăcătoare; 160
Poruncile tale, o, Horus, ce bine îmi fac; 161

Într-adevăr, pe Pământ, am urmat legile Zeului-Soare în toate zilele vieţii mele.

CAPITOLUL XCV Pentru a-l apropia pe Thot

Sunt Domnul preaputernic al Furtunilor
Care apără Coroana divină împotriva duşmanilor!
Cu această sabie, iată, lovesc!

Pe Seth îl nimicesc!
Spiritele bune sunt întărite, prin mine;
Pentru paza Coroanei divine.
Acestei săbii a zeilor îi aranjez ascuţimea tăişului.
Şi iată că braţul lui Thot în mijlocul furtunilor, loveşte în duşmanii lui!

CAPITOLUL XCV ŞI CAPITOLUL XCVII

Pentru a-l apropia pe Thot

Eu sunt acela care în Ochiul lui Horus locuiesc, Iată, sosesc! Pe zeiţa Maat
O redau în mâinile lui Ră.
Pe Seth l-am potolit, prin ofrande aduse lui Aker;
Am domolit Demonii roşii prin adoraţia mea pentru Keb!
(Cuvinte de rostit în Barca cerească:)
O, Sceptru al lui Anubis, ia aminte!
Am domolit cele patru Spirite.
Supuse Stăpânului Universului;
Din porunca lor, eu devin
Stăpânul Ogoarelor, Tatăl Inundaţiilor.
Exterminatorul Setei, domnul Câmpiilor!
Vă contemplu pe voi, o, zei bătrâni.
Ca şi pe voi, Spirite mari din Heliopolis!
Voi, toţi, să ştiţi!
Rangul meu, faţă de al vostru, e mult mai ridicat
Şi sunt un perfect, cu voi comparat!
Priviţi-mă! Nu sunt la fel de preacurat
Ca Sufletul zeului cel mare şi bătrân?
Nu cumva să rostiţi acel Cuvânt
Cu care, pe demoni, îi întărâtaţi.
Pentru ca mersul meu înainte, să îl împiedicaţi!
(fată-l pe Necuratul; bântuie în jurul meu şi vine
Gata să sară pe mine!)
Într-adevăr, mă simt purificat.
În Lacul Balanţei Judecăţii scăldat
Şi în razele Ochiului divin.
Chiar când stau în Palmierul zeiţei Cerului, dormind.
Pot Sufletele morţilor să le întăresc

Şi oriunde mă găsesc;
Adevărul şi Dreptatea apărând.
Eu sunt martorul lor pe Pământ;
Aceste Suflete vorbesc prin gura mea.
Căci am puterea marelui domn, unicul Ră!
Trăiesc la sânul zeiţei Maat!
Nicio scârnă sau necurăţie nu m-au întinat;
În ceea ce fac, în ceea ce voi zice.
Din toate părţile, sunt bine păzit.
De Lumina Zilei Veşnice.
CAPITOLUL XCVIII Pentru a putea conduce o Barcă, Dincolo
Salut, o, voi, Stele ale Ursei Mari.
Voi, ce străluciţi pe Cerul Boreal, în mijlocul Marelui Lac;
Voi, care martori ai morţii mele aţi stat
Priviţi!... Cu Coroana unui zeu aşezată pe cap, în faţa voastră, vin!...
Iată că aripile mele mă duc mai departe...
Un strigăt ascuţit, de pasăre sălbatică.
Din pieptul meu ţâşneşte...
Zbor, asemeni unui şoim, deasupra norilor.
Străbat imensele Spaţii ale Pământului şi ale Cerului;
Căci Shu, când m-a ridicat.
Cu o nouă putere m-a învigorat.
Iată că Spiritele luminoase stau drept.
De o parte şi de alta a Scării spre Cer;
Mi se arată calea; Planetele, în drumul lor.
Mă duc departe de locul masacrelor;
Puterile ce mi le-am drămuit, cu sirg.
Departe de mine atingerea Răului o împing.
Mă îndrept spre tine.
O, zeu, al cărui Nume este „Aceasta este el”!... Pe măsură ce te apropii, venindu-mi în întâmpinare, Chipul tău creşte, îl văd tot mai mare! Iată că ajung în faţa Lacului de Foc, Printre Câmpiile de Foc, în acelaşi loc. Într-adevăr, acest Lac de Foc şi aceste Câmpii de Foc, Cele două Izvoare ale Vieţii tale sunt; Aproape de acest loc

venerabil locuind, Eu simt că trăiesc…

Ah, Uite-l pe zeul Kaa! Soseşte în Barca sa. El aduce lucrurile care trebuie… Pe puntea Bărcii, la cârmă stau, în picioare, şi o conduc pe faţa apelor clare… Chiar dacă.

Din porunca acestui zeu navighez în această Barcă, Cu atât mai mult Cuvintele mele de Putere nu sunt poveşti!

Căci, iată-mă, străbat toate căile cereşti

Şi, cu Barca mea, Porţile Sanctuarelor le deschid.

Este adevărat.

Câmpiile cerescului Hermopolis la Moştenire mie mi s-au dat!

CAPI FOLUL XCIX Pentru a conduce o Barcă în Lumea de Dincolo

O, voi, Spirite care navigaţi

Pe Vertebrele necurate ale spatelui lui A popi!

La fel şi eu, putea-voi face

Ca în Barca mea să navighez în pace! În pace!…

Înfăşurând funiile şi manevrând!

Veniţi! Veniţi cu toţi! îndrăzniţi!

Eu vin aici pentru a-l vedea pe Tatăl meu, Osiris!

O, voi, stăpâni ai veşmântului „Ansi”!

Priviţi! îl iau în stăpânâre cu bucurie mare!

O, voi, Stăpâni ai Furtunilor şi voi, aceia care

Navigaţi, bărbăteşte, pe apele lui Apopi!

Voi, care când aveţi un cuţit

Retezaţi capetele, desprinzându-le de gât.

Voi care Barca, pe ascuns, o însoţiţi, îl prindeţi pe Apopi legat şi îl pedepsiţi.

Priviţi-mă! Singur îmi conduc Barca mea.

Otgoanele ei le pot manevra

Pe măsură ce ajung în preajma zonei blestemate, în care în Abis, Stelele, în grabă, sunt aruncate…

Într-adevăr, fostele lor orbite, nicicând nu le vor mai avea

Căci calea lor e oprită de focul lui Ră…

„Andebu” este numele Călăuzei celor Două Pământurl.

La cârmă stă Keb; forţa lor magică, plină de har.

Deschide calea Discului Solar
Care pluteşte deasupra Demonilor Roşii…
Iată că mă apropii, în Barca mea…
Ka-ul şi Spiritul meu vor putea recunoaşte
Locul pe care numai tu, singur, îl poţi recunoaşte…

— Ghiceşte Numele meu, spune parul pentru ancorat.

— Domnulrelor-două-Pământuri-în-sanctuarul său, iată Numele tău.

— Ghiceşte Numele meu, spune Ciocanul de lemn.

— Piciorul-Taurului-Apis, iată Numele tău.

— Ghiceşte Numele meu, spune funia de halaj.

— Ghemul-de-feşe-de-care-se-foloseşte-Anubisplecat-asupra-mumiilor. iată Numele tău.

— Ghiceşte Numele nostru, spun lăcaşurile vâslelor.

— Stâlpii-Lumii-de-Dincolo, iată Numele vostru.

— Ghiceşte Numele meu, spuse cala.

— Zeul-Aker, iată Numele tău.

— Ghiceşte Numele meu, spune catargul.

— Acel a-car e-îl-face-pe-S u vor a n-să-i e v i nă – după-o-lungă-absenţă, iată Numele tău.

— Ghiceşte Numele meu, spune puntea inferioară.

— Steagul-lui-Up-Uaut, iată Numele tău.

— Ghiceşte Numele meu, spune canceul.

— Zeiţa-Nut, iată Numele tău. Ghiceşte Numele nostru, spun curelele.

— Pielea-Taurului-Mnevis-întoarsă-de-Seth, iată Numele vostru.

— Ghiceşte Numele nostru, spun vâslele.

— Degetele-lui-Horus-primulnăscut-al-zeilor, iată Numele vostru.

— Ghiceşte Numele meu, spuse coca Bărcii.

— Mâna-lui-Isis-strângând-sângele-care-curgedin Ochiul-smuls-al-Lui-Horus, iată Numele tău.

— Ghiceşte Numele noastre, spun coastele Bărcii.

— Mestha, Hapi, Daumutf, Kebhsennuf, Hakau.

Thet-em-aua, Maa-an-tef, Ir-nef-djest, iată Numele voastre.

— Ghiceşte Numele meu, spune prova.

— Stăpânul-Ţinutului, iată Numele tău.

— Ghiceşte Numele nostru, spun flancurile Bărcii.

— Zeiţele-Merti, iată Numele vostru.

— Ghiceşte Numele meu, spune cârma.

— Drept-şi-credincios-vizibil-în-apâla-maginea-flaneurilor, iată Numele tău.

— Ghiceşte Numele meu, spune chila.

— Şoldul-lui-Isis-despicat-de-Ră-cu-cuţitulpentru-a-umple-de-sânge-Barca-sa-Sektet, iată Numele tău.

— Ghiceşte Numele meu, spune prăjina ce sprijină pânzele.

— Proscrisul, iată Numele tău.

— Ghiceşte Numele meu, spune vântul care te împinge.

— Vântul-din-Nord-trimis-de-Tumânspre-nasul-lui-Khenti-Amenti, iată Numele tău.

— Ghiceşte Numele nostru, spun malurile alunecătoare.

— Nimici to rul-divinităţii-cu-braţe-puternice în Casa-Purificării, iată Numele vostru.

— Ghiceşte Numele meu, spune Pământul tare, căci vrei să mă cutreieri.

— Şarpele-Cerului-care-se-îndreaptăspre-Spiritul-Paznic-al-îmbălsămării-adăstând-în-mijlocullui-Sekht-Ianru-şi-de-unde-pleacă-bucuros, iată Numele tău. (Vei recita apoi, în faţa divinităţilor, cuvintele care urmează:) Salut, o zei ai Naturii, care îi daţi lui Ka strălucire, Voi, care existaţi şi trăiţi în nemurire. Voi, care aveţi ca hotare Nesfârşitul! Iată că mi-am croit drumul şi înspre voi, o, zei, acum pornesc! Mese sepulcrale gurii mele pregătiţi să pot, de gură, să mă folosesc şi Cuvintele de Putere să le pot rosti. Daţi-mi pâinea consacrată lui Isis, Pentru clipa în care, pe Marele Zeu, în faţă pot să-l privesc;

Pe acest Mare Zeu îl cunosc, e adevărat.

Este chiar acela în faţa căruia ofrandele le-aţi aşezat!

Numele lui este Tehem, aşa mi s-a spus.

Se îndreaptă de la Răsărit spre Apus;

Fie ca drumul lui să fie şi drumul meu
Peste bolta cerească, mereu.
Ca în Mesket să nu fiu nimicit.

Iar demonii, de mâini şi de picioare, să nu mă lase ciuntit. Fie ca ia Pe să găsesc pâinea sfântă, binecuvântată şi la Dep, băutura consacrată!

Fie ca pomenile voastre, zilnic să-mi fie dăruite! Să primesc griu, ovăz, pomană „Anti" şi veşminte: Aceste ofrande, viaţă, sănătate şi putere îmi vor dărui Pentru a putea porni spre adevărata Lumină de Zi, Pentru a putea trece prin mulţimea Metamorfozelor şi să ajung, în sfârşit, în Câmpiile Preafericiţilor.

flubrică

Dacă răposatul şi-a însuşit acest capitol, va putea ajunge în Câmpiile Preafericiţilor; va găsi pe altarul Marii Divinităţi băutura şi pâinea consacrate; va stăpâni lanuri de grâu şi de orz pe care servitorii lui Horus le vor munci pentru el; se va împlini; îşi va întări mâinile şi picioarele, iar trupul său va deveni la fel ca al zeilor; va putea ajunge în Câmpiile din Sekht-Ianru, după ce va trece prin toate înfăţişările dorite; va putea, în sfârşit, să circule oriunde cu adevărat, veşnic.

Capitolul e Pentru a face perfect Spiritul sfinţit
La fel ca Fenixul divin, navighez la nesfârşit;
Barca mea se îndreaptă spre Răsărit.
La fel ca Osiris, spre Djedu mă îndrept;
Deschid zăgazurile Nilului şi Discul solar îl îndrept.
Ca şi zeul Sokari, înaintez pe o sanie.
Puternic sunt, ca marea zeiţă aflată în culminaţie.

Discul Solar îl preamăresc în slava-i divină; în zori, mă alătur Spiritelor care lui i se închină.

Într-adevăr, sunt egalul acestor Spirite – Ca şi ele.
Din Isis sunt o emanaţie
Şi puterea magică de la Isis mă face mai tare… Iată că am înfăşurat parâmele de îmbarcare, Iar pe Apopi îl „fac să se întoarcă din drum! Ră întinde spre mine braţele, acum… Matrozii lui nu mă vor alunga, Căci sunt puternic prin puterea din Ochiul lui Ră.

Şi Ochiul luiRă este tare prin puterea mea… Adevărat este că, dacă la bordul Bărcii nu sunt primit, AtunciRă, de Oul Cosmic va fi despărţit…

Rubrică

Acest capitol va fi recitat deasupra unui papirus nou, care n-a mai fost folosit niciodată; va fi scris cu cerneală făcută din seminţe de „Abut”, amestecate cu licoarea de „Anti”; acest manuscris se va aşeza pe pieptul răposatului; se va avea grijă să nu-i fie atinse mâinile şi picioarele; după recitarea acestui capitol pentru un decedat, indiferent care ar fi el, acesta se va putea urca în Barca luiRă oricând, în fiecare zi; zeul Thot îl va lua în grija sa de la sosire şi, pe urmă, peste tot pe unde se va duce, cu adevărat, în fiecare zi, veşnic; răposatul va deveni un Spirit sfânt, în deplina sa perfecţiune; se va putea considera ca un simbol al lui Djed, întărindu-l cu cel al şuviţei sacre; va putea naviga în Barca luiRă oriunde şi oricând ar dori.

CAPITOLUL CI Pentru a proteja Barca luiRă

O,Ră, aşezat în Barca ta, spinteci valurile şi treci peste hăurile Abisului, cutreierând Apele… Tu te îndrepţi spre Trecutul tău, făcând, invers, drumul trăit. Acum, te-ai unit cu mine care sunt Osiris, oglindit. Eu, Spirit sfânt, printre slugile tale sunt numărat; Dacă tu o duci bine, o,Ră, eu o duc minuâiat! O,Ră! Prin puterile Numelui tău sfânt: „Ra!” În timp ce Oul Cosmic îl vei traversa, El este larg de şapte ani, având pupila de trei ani lungime, Fă-mă din nou puternic, ca tine!

Într-adevăr, o,Ră! Dacă îţi merge bine, mie mi-e tot aşa. O,Ră! Prin puterile Numelui tău sfânt: „Ră!” Atunci când păşeşti pe deasupra acelora care

După moarte, fiecare, au devenit Propria lor răsturnare.

Fie-ţi milă de mine! Fâmă din nou puternic, Pune-mă iar pe picioare!

Adevărat este, o,Ră! când tu o duci bine, o duc şi eu tot aşa!

O,Ră! Prin puterile Numelui tău sfânt: „Ră!” Când Misterele Lumii de Dincolo le dezvăluieşti, Pentru ca

inimile zeilor, slugile tale, să le instruieşti, Dezvăluie aceste secrete şi Sufletului meu, Căci, dacă tu o duci bine, o duc bine şi eu!

Rubrică

Prin cuvintele de Putere din acest capitol, membrele vor deveni ferme şi inalterabile, ca ale lui Ră însuşi.

Aceste cuvinte se vor rosti în faţa unei fâşii de in din cel fin, regal, pe care vor fi scrise, mai întâi, cu pomadă „Anti”; în ziua funeraliilor, această fâşie va fi aşezată la gâtul mortului. În urina acestei operaţii, gâtul răposatului va deveni puternic şi rezistent; răposatul va putea, la fel ca un zeu, să-şi îndeplinească toate dorinţele inimii. Va putea să se amestece printre servitorii lui Horus. La fel ca o stea el va ocupa, faţă de steaua Sothis, 162 un loc pe cer. Mumia sa va fi adorată la fel ca cea a unei divinităţi, de către cei apropiaţi, în vecii vecilor. Măria-sa, zeul Thot, va revărsa, din abundenţă, Pacea eternă a Luminii necreate peste resturile sale muritoare, aşa cum a făcut, odinioară, pentru Maria sa Osiris, regele Nordului şi al Sudului.

CAPITOLUL CII Pentru a te urca în Barca lui Ră

Salut, o, mare zeu, care în Barca ta navighezi! Ajuns aici, ţie mă înfăţişez! îngăduie, pe puntea de comandă să urc Şi, manevrând Barca ta s-o conduc.

Precum slugile tale, Arhonţii Plantelor… (Nu! Nu! Nu!

Aceste scârnăvii nu le voi mânca!

Nici cu mâinile nu le voi atinge, nici cu sandalele nu le voi călca!

Îmi fac greaţă şi mă îngrozesc!) Căci ofrandele sepulcrale nu îmi lipsesc; Din Grâu Alb mi-e plămădită piinea; Din Grâu Roşu, e făcută berea mea. Ah! Bărcile, aducând pomeni pentru mine, au sosit! Aceste ofrande vor fi aşezate pe altarele de la Heliopolis… Glorie Ochiului divin care merge pe Cer! (Dacă Spiritele-câini mă atacă, voi şti să mă apăr!) Iată că ajung şi îl smulg pe acest zeu Din mâinile duşmanilor, care îl chinuie râu! îi adun pieptul, mâinile şi picioarele, la fel. Acum, mă îndrept spre el;

Braţelei le pun la loc, picioarele le fac să se lege;

Acum merg în Barca lui Ră.

Şi ce spune acest zeu e singura mea lege.153

Capitolul cui Pentru a şi în apropierea zeiţei Hathor

Iată că, purificat, am ajuns! Priveşte, o, zeu, As-Ahi! Priveşte! într-adevăr, în această clipă, am pătruns Printre slugile lui Hathor…

CAPITOLUL CIV Pentru a rămâne printre zeii cei mari

Mă aflu printre zeii cei mari; mă îndrept Spre Ţinutul Bărcii Sektet;

Apoi, la fel ca un fluture ce îşi ia avânt să zboare.

Sosesc lângă marile divinităţi ale Lumii Inferioare;

Le contemplu în tăcere mare…

Am ajuns în faţa voastră. Priviţi!

Sunt unul dintre Sufletele curate ale celor Preafericiţi!

CAPITOLUL CV Pentru a aduce ofrande lui Ka

Salut, o, Ka al meu! Te întâlnesc!

Priveşte, sunt încă puternic! Sosesc!

Vin spre tine plin de vigoare şi magice îmi sunt puterile.

Mă ridic sus, la fel ca Soarele;

Având un Suflet nemuritor şi o voinţă de neînvins.

Pentru a purifica emanaţiile tale, aduc tămâie de aprins; Ceea ce cu vorba sau cu fapta am greşit, Să nu-mi fie reamintit! Căci sunt, cu adevărat, Tăbliţa de Smarald care atârnă la gâtul lui Ră, Aşezată, acolo, de Spiritele

Care locuiesc în Casa celor două Orizonturi din Cer.

Dacă lor le merge bine şi mie îmi merge la fel.

Căci Ka-ul meu este asemeni Ka-ului lor.

Ce aspiră Ka-ul meu şi pentru Ka-ul lor este hrănitor!

O, voi, Spirite divine, care vă ridicaţi foarte sus

Spre nările lui Ră, Balanţa Dreptăţii.

Nu lăsaţi capul meu de pe umeri să cadă!

Oare nu sunt eu Ochiul care poate să vadă…

Urechea, cea care ascultă?

Oare nu sunt, pentru Osiris, un predestinat

Care i-a respins duşmanii şi i-a alungat?

Oare ofrandele n-au fost pentru mine lăsate
De Spiritele preaînalte?
O, zeu puternic, lasă-mă să stau lângă tine.
Căci sunt purificat şi l-am făcut pe Osiris să triumfe
Asupra duşmanilor săi.
CAPITOLUL CU
Pentru a primi ofrandele

O, voi, Spirite mari, stăpâni ai pomenilor funerare, şi voi, mai mari peste Sălaşele din Cerul cel mare, Aşa cum îi duceţi pomeni lui Ptah, în ale sale palate, La fel şi mie, ofrande de mâncare şi băutură să-mi fie date!

Voi putea prin atingerea Toporiştii sacre, să fiu purificat, pe deplin164

Ca şi printr-o pomană de veşminte de in? O, voi, care printre Câmpiile Preafericiţilor navigaţi, Despre aceste ofrande care îmi sunt trimise mie, aflaţi că trebuie să fie aduse de-a lungul acestui canal, în timp ce Barca Tatălui vostru divin se desprinde de mai.

CAPITOLUL CVII (Variantă a capitolului CIX)

CAPITOLUL CVIII Pentru a cunoaşte Sufletele Apusului

Iată muntele Bakhau; 165
Pe el, se reazemă Cerul Oriental.
De treizeci de mii de oni166 este înalt;
De cincizeci de mii de om este lat.
Se găseşte la Orizontul de răsărit al Cerului.
Templul lui Sebek, stăpânul Muntelui
Este aşezat tot în partea de răsărit;
Pe o coastă a muntelui e construit.
Acesta e culcuşul marelui Şarpe;
El este lung de treizeci de om şi lat de vreo şapte;
Pieptul îl are acoperit cu solzi strălucitori, de tăria silexului;
Ori eu cunosc Numele Şarpelui Muntelui…
Iată-l: „Acela-eare-în-flăcări-trâieşte”…
Iată că, după ce am navigat în linişte.
Ră aruncă o privire spre Şarpe
Şi, deodată, plutirea lui încetineşte, brusc:

Căci cel care în Barca lui stă ascuns.
Se ţine de apărători...
Iată că acesta, în apă, sare!...
Înoată şapte coţi pe sub mare...
Îl atacă pe Seth, aruncă lancea de oţel.
Atunci, lovit din plin, în pieptul de fier.
Seth varsă pe gură apa ce-a înghiţit la repezeală.
Apoi, legat şi buşit, iată-l pus la popreală...
(în acest timp se va recita formula magică ce urmează:)
„O, Seth, cu lancea mea te izbesc!
Iat-o în mâna mea; uşor, te urmăresc
Pentru a te prinde mai bine; cu grijă
Manevrez barca, lăsând-o în derivă...
Caut o frânghie şi înnod un laţ;
Cu el, de cap şi de gât te înhaţ...
Iată că eu înaintez; tu eşti respins!
Într-adevăr, sunt un bărbat de neînvins!
Îţi strâng capul, cu laţul, până ţi-s buzele înălbite!
Tare mai sunt de virtute!
Sunt mare în putere şi tărie.
Mare Maestru în Vrăjitorie.
Fiul zeiţei Nut. Eliberez Spiritele sfinte
Din mrejele tale, o, Seth!
Ce se întâmplă? Cine este acest Spirit care
Se laudă cu pieptul, cu burta şi cu coada lui mare?
Iată-mă! Aşteaptă puţin!
Ai răbdare, că vin!
Măsoară-ţi, dacă poţi, puterile cu puterile mele! Află, demone! Nicicând n-am fost mai în putere! Luptând, înaintez împotriva duşmanilor lui Ră! Treaba e făcută! I-am nimicit, pentru totdeauna! Seara coboară. Pot să mă odihnesc! Apoi, străbat Cerul, în timp ce tu, o, Seth, Rămâi legat, neclintit; într-adevăr, poruncile primite le-am împlinit. Ră este la Orizontul său, şi nimic nu-l poate atinge.
10 – cartea egipteană a morţilor
Pe Apopi, oricând, îl pot respinge; La fel, cunosc şi

spiritele din Occident; 11 cunosc pe Turn; apoi, pe Sebek, Domnul muntelui Bakhau; în sfârşit, de fapt, totul a fost înfăptuit de Hathor, Doamna Serilor.

CAPITOLUL CIX Pentru a cunoaşte Sufletele Apusului

Salut, o, Portal al Cerului Septentrional! Eu te cunoşteam.

Ţinutul tău, din sud, în ţara Khar e situat, Iar hotarul ţinutului tău din nord, de canalul Ersa este format.

Acolo pe unde, în Barca ce se întrece cu vânturile.

Ră pătrunde în Cer, Iată că şi eu ridic pânzele.

Stau drept în Barca ce, fără oprire, alunecă pe valuri…

Într-adevăr, eu nasc Spiritele care trăiesc în ramuri.

Şi sicomorii de smarald de pe maluri.

Şi care rămân în urmă, tăcut…

Iată că ei vin să îl ridice în picioare pe Shu, în Portalul Stăpânului de la Răsărit.

Acolo pe unde trece şi Ră, în Barca sa.

Într-adevăr, Câmpiile Preafericiţilor preabine le ştiu.

Această moşie a lui Ră!

Sunt înconjurate cu ziduri de fier; în Lanurile cu griu, Plantele cresc înalte de cinci om; două pentru spic, Trei pentru pai.

Orzul creşte înalt de şapte om; trei pentru spic, Patru pentru pai.

Spiritele care, aceste ogoare le muncesc, Sunt înalte de nouă om. Aici trudesc, Cot la cot, cu Spiritele divine de la Răsărit. Eu le Cunosc bine: tu, tu eşti Heru-Khnit, Tu, tu eşti Heskheri, al Văduvei fiu;

Tu, în sfârşit, eşti Neterduai, Domnul Luceafărului de Zi.

CAPITOLUL EX

Aici începe capitolul care povesteşte despre CÂMPIILE PĂCII (Sekht-Hotep). Cum se pătrunde în adevărata Lumină de Zi, sosirea în CÂMPIILE PREAFERICIŢILOR (Sekht-Ianru), stabilirea în Câmpiile Păcii, mare Ţinut al Vânturilor; cum ar fi luat în stăpânire, cum va deveni Spirit Sfânt; va lucra pământul, va culege

grâul, va mânca, va bea, va coabita, pe scurt, va face tot ceea ce făcea în viaţa pământeană, 167 Ajuns pe târâmul Morţilor, Spune scribul Osiris Ani, triumfător! Salut, o, stăpâni ai ofrandelor! Iată că, în pace, spre voi acum vin, Să gust hrana pe care Marea Divinitate Mi-o dăruie în fiecare zi… Seth l-a făcut pe Horus prizonier, în timp ce acestea supraveghea construcţia zidurilor în Sekht-Hotep.

Eu, însă, l-am eliberat pe Horus din prinsoarea lui Seth şi am deschis Calea celor doi ochi de pe Cer.168 Iată-l pe Seth! Am pus vânturile să împrăştie emanaţiile lui puturoase, Care cad peste Horus; Pe Sufletul şi pe Ochiul lui se aştern, în oraşul Merţ.

Ceea ce era ascuns în Ochiul lui Horus, stingher.

L-am eliberat de zeul Aker.

Acum, în picioare în prova Bărcii îmi fac călătoria pe Lacul Păcii.

Intrând în sălaşul lui Shu, îl duc pe Horus la încoronare;

Atunci, stelele încep să strălucească mai tare…

Străbat apoi Lacul şi în Cetatea Păcii intru cu bucurie;

O pace adâncă aici domneşte, datorită mie, în ritmurile anotimpurilor, în tot ce sunt avuţi.

Şi printre zeii primiinăscuţi.

Potolesc dorinţa de luptă a lui Horus şi Seth.

Prin Spiritele-Paznici ai Vieţii.

Fac Binele pentru domnia Păcii.

10*

Pe Horus şi pe Seth îi oblig de judecători să asculte;

Împrăştii neguri peste cei ce vor să mă insulte; Pe cei care îi asupresc pe cei slabi, îi pedepsesc, Iar pe demonii care atacă Spiritele preafericite, îi zdrobesc.

Într-adevăr, aceste ţinuturi ale Păcii, eu le cunosc demult;

Pe Lac navighez, în Oraşe pătrund… Puternice sunt descântecele pe care le-am rostit, într-adevăr, sunt un Spirit sfinţit, Armele mele vor putea face faţă demonilor, gata să atace… O, zei, Fie să pot locui în câmpiile voastre

de Pace, Pe care le iubiţi atât! Fie să pot deveni, stăpânindu-mi suflarea, Un Spirit preafericit, care bea şi-şi înghite mâncarea; Să strâng grâul, să muncesc; Puterea Verbului meu magic s-o folosesc; Să nu fiu tratat ca un sclav prăpădit; Să am o putere fără sfârşit! Iată pe zeul Păcii l-ai învârtoşat, Sub Coloanele luminoase ale lui Shu, I-ai ridicat, în lumina Soarelui şi în strălucirea razelor, Acel orânduitor al Anilor. Dedesubt, gura mea pecetluită va păstra tăcerea sorocită; Cuvintele pe care va vrea să le asculte Grele vor fi, de taine oculte… Iau în stăpânire Tăria fără hotare, Căci sunt stăpânul Statorniciei neschimbătoare. Sufletul meu la sânul Păcii îl adorm. Iată-l pe Horus! Vine cu înfăţişare de Şoim; Aripile lui sunt largi de mii de om, Trăieşte două mii de ani; Cu armele în mâini îmi iese în cale; Soseşte la Lacul preaiubit din faţa Cetăţii sale. Zămislit în templul zeului acestei Cetăţi, Primeşte ofrandele acestui zeu, ca şi în alte dăţi; în centrul strălucitor al Vieţii adastă; Aici face lucrurile, obişnuit să le împlinească în Lacul Dublului Foc; Aici, bucuria nu se cunoaşte deloc.

Căci acest loc este un loc de suferinţe atroce… O, tu, zeu de Pace!

Fie ca, aici, să pot sosi şi pleca, în mai multe dăţi.

Să mă unesc cu ce se află în templul acestei Cetăţi, în centrul strălucitor al Vieţii să mă odihnesc.

Să fac ceea ce, de obicei, săvârşesc în Dublul Lac de Foc.

Aici, unde bucuria nu se cunoaşte deloc.

Căci acest loc este un loc de suferinţă haină…

Iată că eu văd, de la sânul Păcii divine.

Că stăpânirea Sufletului

Nu mi-a fost răpită de Stăpânii Ofrandelor!

Că zeii îmi aduc multe ofrande divine

Pe care le pot păstra pentru mine!

Iată că Pacea divină intră în Eul meu, adânc;

Cu marile Cuvinte de Putere în gând

Şi care, în Inima mea, vieţuiesc.

Căci, într-adevăr, acum îmi amintesc;

Ţinerea mea de minte, prin formule magice şi clare.
Este scutită de uitare.
Merg, muncesc, trăiesc în Pace în Oraşul ceresc;
Toate locurile, ţinuturile şi apele le cunosc în Câmpiile Păcii!
Fiind aici, descopăr că
Puterea mea devine mai trainică
Şi că devin un Spirit preafericit.
Că semăn, culeg şi sunt hrănit.
Că trudesc şi iubesc.
Cu Pacea divină, în pace trăiesc.
Că zămislesc fii şi pe Lac navighez.
Iată, în faţa Oraşului sosesc, în care pacea supremă domneşte;
Capul mi-e împodobit cu două coarne răsucite.
Şi, astfel, aduc ofrande Spiritelor preafericite…
Într-adevăr, în oraşul lui Shu când sosesc.
Cunosc numerele sacre care îl cârmuiesc.
Pe Lac navighez.
Pe Ră, spre Câmpiile Păcii, îl împing şi pe el… Priviţi! Ce Pace divină domneşte în Cer! Pe măsură ce mă apropii de Pământ, de-odată îmi simt Inima apăsată.
Pentru voi, spirite, fac ce şi voi faceţi pentru mine;
Am cucerit puterea mea cât o minune; în timp ce trăiesc în pace şi în pace e drumul meu.
Sufletul meu merge şi el, în spatele meu.
În cele două braţe, Nectar aduc pentru zei şi daruri…
O, Stăpân peste cele Două Pământuri!
Putere dă descântecelor mele, cum le-ai mai dat!
Fă-mi ţinerea de minte imensă, de nezdruncinat!
Să fiu plin de Viaţă şi să pot învinge!
Duşmanii să nu mă poată atinge!
Dă-mi bucurie şi inimă şi pace în minte!
Ca arterele şi articulaţiile încheieturilor
Să se afle, aşa cum se cuvine, la locurile lor.
Când Suflul de Aer înviorător voi respira!
Fie ca pacea să stea deasupra mea!
Să fiu stăpân pe respiraţiile mele!

Ca toată Fiinţa mea, toate mişcările mele.
Eu întreg să fiu, prin pace, sfinţit!
Iată, capul mi-l întredeschid…
Adormit în Ră, mă trezesc. Ce văd în el?
O noapte groasă umple deschizătura din Cer;
Dar, prin puterile mele, în zbor trec peste obstacole…
Sosesc în faţa Oraşului meu, marele.
Mi-am socotit bine puterile; îl străbat
Şi mă îndrept spre Ţinutul Ouakh.
Într-adevăr, sunt puternicul Taur cu dungi albastre.
Stăpân peste Câmpiile Preafericiţilor.
Domn al magiei şi al descântecelor.
Sunt zeiţa Septet169, în clipa culminaţiei.
Ah! Iată Ţara Ouakh! Pătrund pe întinderea ei.
Şi mă reped să-mi sorb ofrandele; îmi iau fripturile *ce* sunt de fiul meu pregătite; acum
Mi se oferă păsările consacrate lui Shu.
Ei merg în spatele zeilor.
Dar în faţa Ka-ului lor.
Ah! Iată Ţinutul Djeft! în el am ajuns.
Aici, ascund hainele consacrate lui Horus.
Înaintez în suita lui Ră, ca şi ceilalţi zei ai Cerului;
Acum mă aflu în mijlocul domeniilor
Zeului Păcii, Domnul celor Două Pământuri;
Aici, mă arunc în apele Lacului Sfânt.
Departe sunt de mine orice murdării!
Iată-l pe marele Stăpân. În faţa lui.
Răsucesc gâturile păsărilor şi le mănânc…
Intru, apoi, în Ţinutul Kenkent.
Acolo se află Osiris, să mă judece drept;
Mă unesc cu Mama mea şi sugrum demonii-şerpi.
Sunt mântuit; cunosc Numele zeului
Ce se află în faţa zeiţei Djesert.
El are părul lins; pe cap are cele două coarne;
Timpul şi-l foloseşte lucrându-şi pământurile;
Eu le muncesc pe ale mele, cu sirg.
Intru apoi în Ţinutul Hast şi pe demoni îi resping.
Respir odată cu respiraţia zeilor.

Marea divinitate îmi restituie capul, la loc.
Şi un Spirit, cu ochii albaştri, mi-l potriveşte pe corp.
Pătrund, apoi, în Ţinutul Ustr.
Unde, în vârful unui templu, ofer Spiritelor, în dar.
Un prânz funerar.
Iată ţinutul Smam; în el am intrat;
O Coroană Albă îmi este aşezată pe cap;
Dar inima mea este cu luare aminte
Căci conduc în Cer Spiritele sfinte
Şi îi întăresc pe cei care sunt pe Pământ.
Aduc bucurie în inima zeilor; le sunt Stăpân!
Eu sunt acela care ordonează mişcările lor de astre
Din spaţiile albastre.
Iată ţinutul griului şi al orzului; pătrund;
Slugile mele, ofrande pentru zei îmi aduc.
Leg Barca mea de un buştean de lângă Lacul ceresc;
Apoi, mergând de-a lungul apei, pe mal o târăsc.
În acest timp, rostesc formule de magie
Slăvind zeii Câmpiilor de Pace şi de bucurie…
CAPITOLUL EXI (variantă a Capitolului CVIII)
CAPITOLUL EXII Pentru a cunoaşte Misterele din Ţinutul Buto170
O, tu, leş, între leşurile din ţinutul Mendes!
O, tu, zeiţă a vânătorilor din ţinutul Buto!
Şi tu, zeiţă a Stelelor Fixe – Shutet!
În sfârşit, voi, toate divinităţile care sosiţi.
Ofrande de pâine şi bere să dăruiţi!
Ştiţi voi, oare, pentru *ce* ţinutul Buto
Lui Horus i-a fost dăruit?
Eu ştiu, pe când voi n-aţi ştiut niciodată!
IatăRă, acest Ţinut lui Horus i l-a oferit.
Pentru a-l despăgubi de ochiul rănit;
AtunciRă, lui Horus i-a zis:
„Ca să-ţi pot vedea ochiul, ţine-l deschis! «171
S-a uitat… ApoiRă, lui Horus i-a spus:
„Priveşte, acolo! Păzeşte acest Mistreţ negru, nesupus!”
Şi Horus a vegheat fără odihnă. Mistreţul.

Plin de mânie, îşi asalta paznicul.

Apoi, Horus, i-a zis lui Ră:

„Vino să vezi cu ce lovitură Seth în ochi m-a lovit!

Şi de durere, Horus s-a pus pe răcnit.

Atunci Ră, vorbind divinităţilor care-l înconjoară, a rostit:

„Găsiţi pentru el un loc foarte liniştit, Unde să-şi îngrijească rana de la ochi făcută de Seth, Căci acesta, luând chip negru de Mistreţ, O lovitură periculoasă Ochiului lui Horus i-a dat" şi, adresându-se zeilor care-l înconjoară, Ră a adăugat: „Acest Mistreţ tare l-a scârbit pe Horus; dar el va renaşte, Vă jur, în deplină putere şi sănătate! Ah! Ce scârbă poate să-i facă lui Horus acest Mistreţ oribil!"

Mai târziu, când Horus va deveni propriul său copil.

Zeii care îl înconjoară pe Ră, cu ardoare.

Vor aduce sacrificii de iertare.

De tauri, berbeci şi de porci…

Iată copiii pe care Horus îi avea atunci:

Duamutf, Hapi, Mestha, Kebhsennuf;

Isis le este mama.

Apoi Horus îi spune lui Ră;

„Dă-mi cei doi gemeni divini din Buto.

Precum şi pe cei doi gemeni din Nekhen!"

Într-adevăr, ei sunt născuţi din Corpurile voastre, zeilor.

Şi vor rămâne cu mine

Până la sfârşitul Timpurilor;

Atunci, Uraganul de Foc se va retrage din împărăţie. Pământul va reapare în întreaga lui măreţie; Numele său va fi celălalt: „Horus-cel-cu-Tăbliţa-de-Smarald"… Acum, Spiritele divine din Buto le puteţi şti; Numele lor sunt Horus, Mestha şi Hapi.

CAPITOLUL EXIII Pentru a cunoaşte Misterele din Nekhen

Iată-l pe Horus, născut din Mama sa, în mijlocul Oceanului ceresc

Prin Cuvintele de Putere.

Îl rog pe Ră să-mi dea o desluşire:

„Fă-mă să înţeleg care era acea hotărâre

Prin care, în ce mă priveşte, aţi pus stăpânire

Şi pe care eu, mergând în spatele vostru, o voi urmări.

Şi, căutând-o, o voi găsi”.

Atunci Ră a zis:

„El a sosit spre nenorocirea fiului lui Isis, Pentru a se folosi de mama sa împotriva lui”. Isis striga:

„Mi l-a adus aici Sebek, Domn peste mlaştinii”.

Apoi, Sebek s-a dus la pescuit; peştii îi prindea.

Peşti cu care era hrănit Horus, crescut de Isis, mama sa.

Într-un loc anume pregătit.

Sebek, Domnul Trandafirilor, a zis:

„Iată, am venit şi am găsit

Sub degetele mele, pe malul apelor.

Urmele trecerii lor…

I-am prins, apoi, într-un năvod de sfoară tare”. Ră a spus, ca urmare: „Este timpul ca Sebek să ia în stăpânirea lui Lumea peştilor.

Căci el a fost acela care a găsit braţele lui Homs în Ţara peştilor”.

Ră a mai adăugat: „Un ţinut de lacuri, pe drept, Va fi aşezat în apropierea năvodului lui Sebek”. Apoi, în timp ce faţa lui Horus era descoperită la lumină, Pentru sărbătorile din prima şi din a cincisprezecea zi din lună.

În Ţara peştilor braţele lui s-au adus. Atunci, Ră a strigat:

„Ca reşedinţă, acestor două braţe, îi voi da lui Horus Nekhenul – cetate!

Acolo, în cetatea Nekhen, cu solemnitate, Faţa îi va fi dezvăluită, în faţa celor două braţe ale lui. În timpul acestor sărbători, va scăpa de capcanele duşmanului”.

Apoi, Horus a spus:

„Lăsaţi-mă, pe Duamuft şi Kebhsennuf să-i aduc, la ei să păzească al meu Trup! Zeului tutelar din Nekhen, să-i devină slugi!” Ră a răspuns:

„Îţi dau tot ceea ce îmi ceri pe drept! La fel cum ai fost primit în Senkhet, La fel şi în Nekhen vei fi acceptat.

Iar hoiturile duşmanilor tăi vor fi la bunul tău plac”. Horus a spus:

„Priveşte! Ei sunt când aproape de mine, când aproape de tine;

Poruncile lui Seth le ascultă cu luare aminte, Când glasul lui cheamă Spiritele divine din Nekhen! Acestea sunt: Horus, Duamuft şi Kebhsennuf!” Fie ca, după moarte, să intru, la fel, Printre Spiritele divine din Nekhen!

Voi putea piedicile de la picioarele lui Horus să le dezleg Căci eu cunosc bine Spiritele divine din Nekhen!

CAPITOLUL EXIV Pentru a cunoaşte Misterele din Khemenu

Iată că, purtată pe braţe, porneşte în timpul sărbătorilor de înălţare a lui Neith, la Mathit, Statuia lui Maat, înaintând liniştit, Iar Ochiul divin străluceşte… Văd, în faţa mea, Cântarul de Judecată; Sunt iniţiat în aceste Mistere şi ştiu Ce a adus Maat din oraşul Kesi! Oamenilor, însă, n-o să le spun niciodată şi nici măcar în faţa zeilor n-o voi repeta… Căci sosesc aici din însăşi porunca lui Ră, Pentru ca la trecerea procesiunilor, să aşez la Statuia lui Maat, de sărbătoarea înălţării

Când Ochiul divin va fi judecat. Iată că, fiind eu în Misterele din Khemenu, Cu întreaga şi deplina mea putere vin, Căci, la fel ca şi voi, îndrăgesc ceea ce ştiu… O cunvso pe Maat în întreaga ei putere neiertătoare, vie, şi îi primesc hotărârea, în ce mă priveşte, cu bucurie. Salut, o voi, Suflete divine din Khemenu! Eu, care vă vorbesc, cunosc acele lucruri ascunse şi obscure care vă sunt spuse la slujbele de o dată sau de două ori pe lună.

Misterele Nopţii pe care Ră le păzeşte cu străşnicie, şi pe care Thot, însuşi, mi le-a dezvăluit mie; Precum şi alte lucruri pe care le-aţi învăţat… Vă cunosc bine Suflete Perfecte din Khemenu, cu adevărat!

CAPITOLUL EXV Pentru a cunoaşte Misterele din Heliopolis loc potrivit lui Neith, la Mathit, un învăţat, într-adevăr, lungi au fost zilele şederii mele Printre Umbrele

din Trecut… Printre Spiritele Vârstelor bătrâne…

Încă din Zorii Timpurilor, fără oprire.

La sânul zeului Viitorului, Khepra.

Am străbătut ciclul de Metamorfoze…

Iată că pe Ţârimul Tenebrelor pătrund

Şi că, de-odată, faţa mi se dezvăluie şi nu o ascund

În faţa Ochiului înflăcărat, ce o contemplă făţiş…

O, voi, Suflete Perfecte, aflaţi! Unul de al vostru eu sunt!

Căci cunosc Spiritele divine din Heliopolis!

Într-adevăr, însăşi înţelepciunii Marelui Văzător, 172

Prin înţelepciunea mea ascunsă, îi sunt superior!

N-am trecut, oare, prin puterea mea, pe deasupra obstacolelor?

Oare, nu le-am vorbit eu însumi zeilor?

Ei bine, nul Demonii nu mă vor distruge şi nu mă las învins.

Eu, Moştenitorul zeilor din Heliopolis! într-adevăr, chiar şi Misterul Buclei îl ştiu, Care se află pe fruntea Copilului divin! 173 Iată că, acum Ră, zeului Amihaf i s-a adresat, Cel a cărui gură a fost rănit grav, odinioară, fiind atacat…

Ră, deci, îi spuse acestei divinităţi: „Primeşte, de la mine, această lance, moştenire a întregii umanităţi!”

Amihaf lancea a luat…

Şi, astfel, cei doi fraţi divini s-au întruchipat

Şi, pe orbitele lor, Cerul în jurul lui Ră îl străbat…

Mai târziu, Amihaf a devenit femeie, împodobită cu Bucla sacră, acest paladium din

Heliopolis… Moştenitor al Moştenitorului său, Marele Văzător, Devine Preot-Văzător în Heliopolis… O, voi, Spirite divine din Heliopolis! într-adevăr eu v-am cunoscut: Voi sunteţi Ră, Shu, Tefnut…

t» 6

CAPITOLUL CXVI Pentru a cunoaşte Misterele din Khemenu

Iată că Neith peste oraşul Mahit s-a ridicat

Şi că, alături de ea, păşeşte zeiţa Maat.

Cea care devoră păcatele oamenilor fără de lege;
Judecătorul, tot ea îl alege.
Apoi, de către preotul meu sunt introdus;
Pătrund în sanctuar şi contemplu Misterele, transpus…
Într-adevăr, niciunui muritor nu le voi explica.
Şi nici unui zeu nu le voi repeta…
Salut, o, zei din Khemenu.
Voi mă cunoaşteţi, la fel cum eu o cunosc pe zeiţa Neith!
(Iată că, dintre Tenebre, Ochiul divin a strălucit!…)
Bucuraţi-vă de hotărârea care mă mântuie!
Într-adevăr, cunosc Sufletele divine din Heliopolis!
Şi le cunosc de pe când erau răspândite în sărbătorile o dată pe lună.
Din timpul eclipselor.
Şi în sărbătorile de două ori pe lună.
Priviţi-l pe Thot, misteriosul.
Mai departe, este să zeul înţelepciunii…
Şi, în sfârşit, aceasta este Turn, zeul cel mare.
CAPITOLUL CXVII Pentru a pătrunde în Re-Stau
Drumuri pe deasupra mea treceau…
Eu mă duc spre Lumea din Re-Stau;
Port, în acest drum al meu.
Centură şi coroană de zeu;
Merg şi fac ca, în Abydos, legea să fie stăpână.
Deschid noi drumuri ducând spre Re-Stau;
Osiris suferinţele-mi alină…
Iată fac să se retragă apele şi Tronul mi l-am aşezat; Străbat, apoi, Valea Marelui Lac.
Căci l-am făcut, pe Osiris, să triumfe asupra duşmanilor.
Şi sunt un zeu în mijlocul zeilor! Aflaţi, Spirite divine!
De însuşi Stăpânul Eternităţii sunt îndrăgit! Într-adevăr, eu păşesc aşa cum şi voi păşiţi; Ca şi voi, rămân în picioare, sau aşezat, după vrere; Stăpânirea asupra Verbului magic, o am în putere Aşa cum şi voi aveţi şi o ştiţi stăpâni în faţa marelui zeu, Domnul din Amenţi.

CAPITOLUL CXVIII *Pentru a pătrunde* în fle-Stau Iată, mă nasc acum

Şi vin pe lume în Lumea lui Re-Stau… Datorită libaţiilor, pe care preoţii mei lui Osiris le aduc, Sunt fericit printre Corpurile Glorioase „Sahu”, Printre spiritele din Re-Stau sunt primit cu măreţie cerească.

Şi, apoi, cu Osiris în frunte, ne îndreptăm spre Dubla lui

Casă.

Eu merg în urma lor, eu, divinitate unică, în Dubla Casă a lui Osiris.

CAPITOLUL EXIX Pentru a străbate *Re-Stau*

Iată o mare divinitate, puternic strălucind, Care vine spre tine, Osiris!

Acesta sunt eu! Ajuns înaintea ta, mă închin ţie… Priveşte! Sunt spălat de orice murdărie! Numele tău a fost închis în Re-Stau! Glorie ţie, o, Osiris!

Cu adevărat, aici, în faţa ta, Corpul Glorios mi l-am pus, Putea-voi auzi aceste cuvinte, ca răspuns: „Acest zeu, pe care îl vedeţi, niciodată nu va fi respins Din faţa prezenţei tale, Osiris”.

CAPITOLUL EX ŞI CAPITOLUL EXXI (Repetarea capitolelor XI ŞI XIII)

CAPITOLUL EXXII Pentru a pătrunde în Amenţi „Deschideţi-mi Porţile!”

— Răspunde, mai întâi, o, Suflete! Cine eşti tu? Unde mergi? Eşti în stare să treci prin Metamorfoze? Şi dacă DA, care sunt ele?

— La fel ca şi voi, sunt un Spirit divin, o, zei! Numele Bărcii mele este următorul: „Coeziunea-Sufletelor-multiple”; „Groaza-care-face-să-ţi-se-ridice-părul”.

Se numesc vâslele mele. „Cea-care-veghează” se cheamă prova mea; „Acesta-este-Răul” este Numele ce-l poartă cârma; „Navighează-drept-înainte” pupa este numită. Cu adevărat, această Barcă, pentru călătoria spre Dincolo e pregătită.

(Adu-mi în templul lui Anubis pomenile, pregătite bine.

Carne, lapte şi dulciuri, în întregime).
Căci pătrund în Dincolo în Şoim transformat.
Şi trec peste Spaţiile cereşti ca Fenix înstelat!
Intru, străbătând toate drumurile în pace.
În frumosul regat Amenţi.
În faţa Lacului lui Osiris.
Pentru a-l adora pe Osiris, Stăpânul Vieţii Veşnice.
CAPITOLUL EXXIII Pentru a pătrunde în Marele Templu Salut, o, Turn!
Priveşte-mă! într-adevăr, eu sunt Thot, Judecătorul luptei dintre Horus şi Seth!
Prin mine, lupta lor va lua sfârşit;
Voi potoli furia şi voi pune capăt acestui dezastru.
Pe care eu, lor, nicicând nu l-am dorit;
Iată că l-am legat şi l-am respins pe peştele Andu.
Şi, prin aceasta, poruncile tale Împlinind…
Dar, mai întâi, mă culc în mormânt împreună cu faptele din viaţa mea trecută;
De aici încolo, piedicile, în faţa mea, nu mai abundă.
Iată că sosesc în templul zeului Uhem-Hra
Ca tu, în tăcere, să mă poţi contempla.
Acestui zeu, despre poruncile zeilor bătrâni îi vorbesc;
Căci, pe zeii mai mici pot să-i învăţ şi să-i instruiesc…
CAPITOLUL EXXIV Pentru a deveni supus al lui Osiris
Ajuns pe Tărâmul Morţilor, Spune scribul Osiris Ani, triumfător: Sufletul meu pentru mine a zidit, La Djedu sălaş neclintit.
În timp ce, în ţinutul Buto, o duc tot mai bine; Slugi magice lucrează moşia pentru mine. Palmierul meu este la fel de frumos ca faţa zeului Amsu! (Nul Nu! Nu mănânc aşa ceva! Nici nu-mi apropii mâinile de ele!
Nu le ating nici măcar cu tălpile de la sandale!) Având frumoasele mele ofrande, nu voi piferi şi o ştiu! Căci am pâini făcute din grâu, Am berea făcută din orz.
Acestea, zilnic, cu Bărcile Sektet şi Mandjit îmi sosesc. Aşezat sub frumosul frunziş al copacilor pe care îi

iubesc, îmi savurez pacea, contemplând ofrandele ce mi s-au dăruit... 175

Acum, voi deveni un Spirit sfinţit! Zeiţa-şarpe putere să aibă

Să mă ridice, punându-mi pe cap Coroana cea Albă! O, voi, Spiritele-Paznici ai Porţilor Pacificatorul celor Două Ţări!

Eu, scribul Osiris Ani, în Fiinţa mea, aduc o substanţă care poate fi dată zeilor, ca ofrandă! 176 O, zei, ajutaţi-l pe Osiris Ani! Ajutaţi-mă să ridic această ceaţă deasă.

Care mă împresoară, din toate părţile, şi mă apasă!

Pe Osiris Ani, zeii să-l primească, cu braţe care se deschid!

Eu, scribul Osiris Ani să apar triumfător

În faţa mulţimii zeilor!

Aceştia, însă, trebuie să păstreze tăcere.

Nedezvăluind, nimănui, cuvintele pe care le schimb

Cu Sufletele din Generaţiile viitoare! 177

Puternic, printre cei care în aer se rotesc.

Conduc inimile zeilor care mă părtinesc.

Orice zeu, sau zeiţă, care-mi redau puterile pierdute

Spirite-Dascăli ai Anului vor fi făcute.

Sub frunzişul verde mă voi desfăta

Gustând din ofrandele aşezate în faţa mea.

La fel ca Osiris, când în Abydos apare.

Voi fi recunoscut ca strămoş al lui Ră şi al Fiinţelor luminoase; înfăşurat în vasta mantie a Cerului înstelat.

Faţă în faţă cu zeii bătrâni m-au aşezat.

Pâinea de comuniune în gură o ţin.

Când apar în faţa zeului Ahiu.

Ca ele să îmi vorbească, să le răspund lor, iar.

Voi vorbi cu Fiinţele de Lumină şi cu Discul solar;

Marc este puterea mea în al Tenebrelor tumult.

Acelea ce domnesc în lumile din Mehurt;

Aproape de Fiinţa adorată mă aşez...

Adevărat este, acum, eu cu Osiris, o singură Fiinţă formez!

Priviţi! Fiinţa mea la fel de perfectă devine

Ca a lui Osiris, cel mai perfect dintre divinităţile bătrâne;
Lui Osiris îi voi vorbi în limba oamenilor.
Iar el îmi va răspunde în cea a zeilor!…
Iată că, spirit sfânt devenit.
Ajung aici, prin forţele magice care mă păzesc;
Sunt condus, de zeiţa Maat, spre cei care o iubesc
Căci eu, scribul Osiris Ani, sunt un Spirit sfinţit.
Strălucitor în strălucirea Spiritelor sfinte. Acum
Mă manifest sub forma glorioasă „Sahu”, l’il în oraşele Heliopolis, Buşiris, Herakleopolis.
11 – Cartea egipteană a morţilor
Ahydos şi Panoplis, în faţa tuturor zeilor, Eu, Osiris Ani, triumfător!
CAPITOLUL CXXV
Cuvinte de rostit ia Intrarea în Dubla Sală a lui Maat
Un imn de slavă scribului Osiris Ani să-i înălţaţi.
Lui Osiris Ani, locuitor din Amenţi, să-i cântaţi!
Ajuns pe Tărâmul Morţilor.
Spune Osiris Ani, triumfător:
O, Maat! Iată că, în faţa ta, eu sosesc;
Lasă-mă, frumuseţea ta strălucitoare să o slăvesc!
Priveşte! Braţele mi se ridică în adoraţie mută
Pentru Numele tău preaslăvit! O, Adevăr-Dreptate, au!
Sosesc din locuri în care salamul nu poate încolţi.
În care ierburile Pământului nu pot înverzi…
Spre locurile ascunse, ale Misterelor, mă îndrept
Şi vorbesc cu stăpânul acestor locuri, cu Seth…
Osiris scribul Ani, cu Seth a intrat în templu şt, pe ind „\tv!
A văzut lucruri ascunse şi secrete…
Seth, călăuza mea protectoare, stă aproape de mine;
Faţa îi e un văl gros ascunsă de lume…
În faţa locului Misterelor se închină adânc;
În sanctuarul lui Osiris pătrunzând.
Contempla Misterele care se desfăşoară aici.
Iată-i pe Spiritele-Paznici ai Pilonilor; forma lor

Are aparenţa spiritelor sfinte ale morţilor/

Ascultaţi discursul lui Anubis, care începe:

Adresându-se la stânga şi la dreapta, vorbeşte în limba unui om venit din ţara Egiptului

Şi care cunoaşte drumurile ţări noastre şi omşe e.

El spune: „Inspiraţi mirosul acestui om!

Vi se pare că-i unul dintre voi?

Eu îi răspund: „Sunt Osiris, scribul Ani!

Vin în pace şi triumfător

S” i mă înfăţişez înaintea zeilor.

Să-i contemplu pe zeii cei mari am venit!

Pentru a-mi lua în stăpânire eterna mea viaţa, iâipârtâşindu-mă din pâinea cerească;

Fină la cele mai îndepărtate hotare ale Cerului mi-am făcut drum.

Unde locuieşte Osiris, Domn peste Djedu…

Puterea mişcărilor mi-o dă Osiris

Când apare ca Bennu, cel cu capul de Fenix…

Ştiind Verbul Puteriii în ape curgătoare m-am azvârlit;

Ofrande de tămâie am oferit;

Ca un copil, acum, mă îndrept

Înspre copacul Sendet… lata că în Elefantina am sosit, înaintea Templului zeiţei Satit;

Barca plină de duşmani, o am răsturnat

Şi, în pace deplină, navighez pe Lac

Şi contemplu Corpul Glorios al lui Ram-Ur; KB

Am vizitat Cetatea Sfântă, la Djedu;

Mai departe, tac! Nu vreau să mai vorbesc…”

Divinităţii, stăpânirea picioarelor mi-o dăruiesc…

Ajungând la un templu, contemplu pe Domnul locului.

pe Anubis.

Pătrund, apoi, în templul lui Osiris; Veşmintele acestui zeu, pe mine, le-am încercat, Trecând prin Re-Stau, Misterele de aici le-am contemplat; Am stat ascuns şi acoperit, Pnul când cale spre ieşire am găsit… Am străbătut ţinuturi pustii, în care nu creşte nimic, Mi-am acoperit goliciunea cu veşmintele pe care le-am găsit.

Am primit, pentru a mă unge, pomada femeilor, 179

Am fost învăţat Cuvintele de Putere ale Iniţiaţilor.

Iată că Seth, în felul lui, îmi vorbeşte…

Îi răspund: „Aşa e, Cântarul tău în inima mea se găseşte.

Însă, trebuie să îl cauţi, de poţi!”

Mâria-sa, Anubis, a zis:

„Cunoşti Numele acestei Porţi în aşa fel încât să-l poţi spune acum?”

Eu. Îi răspund:

„Zeu l-Shu-distrugătorul, iată Numele acestei Porţi!” M-lria-sa, Anubis, a zis:

Cunoşti tu Numele Balamalei de sus a acestei Porţi.

Precum şi Numele Balamalei de jos?”

Îi răspund: „Doamna-Adevăr-Dreptate-pe-pâcioarele-sale”.

Este numele Balamalei de sus.

„Domnul-îndoitei-puteri-îmblânzitor-de-Fiare”.

Este Numele Balamalei de jos.

Atunci, Măria-sa, Anubis, zice:

„Treci, fiindcă tu cunoşti aceste Nume magice!”

(Intrând în Dubla Sală a Adevărului-Dreptate, Maat, defunctul va pronunţa ceea ce urmează, pentru a se putea debasara de păcatele sale şi pentru a-i putea contempla pe zei.)

Confesiunea Negativă I

Închinare, mare zeu, Domn al Adevărului şi Dreptăţii, Stăpân preaputernic! Iată, mă înfăţişez în faţa ta! îngăduie, frumuseţea ta strălucitoare să o pot contempla! Cunosc Numele tău magic, ca şi al celor patruzeci şi două de divinităţi, Care, în Vasta Sală a lui Maat Adevăr-Dreptate, te înconjoară în ziua în care, înaintea lui Osiris, păcatele se măsoară:

Cu sângele păcătoşilor, aceste divinităţi se hrănesc. i se>

Numele tău este: „Domnul-Ordinii-din-Umvers-Ai-cărui-doi-oehi-sânt-cele-două-zeiţe-surori”.

Iată că pe Maat Adevăr-Dreptate aduc în Inima mea.

Căci am smuls tot Răul din ea…
Niciodată contra omului n-am păcătuit.
Nici părinţii sau rudele nu mi-am batjocorit.
N-am înlocuit Adevărul prin Strâmbătate.
Cu oameni răi nu am avut de a face; în viaţa mea, n-am făcut crime;
N-am silit pe alţii să muncească pentru mine.
N-am viclenit, la măriri să ajung;
Pe slugi niciodată nu le-am bătut.
Dispreţ pentru zei nu am nutrit.
Pe nevoiaşi nu i-am lipsit de bunul lor
N-am făcut păcate care-i supără pe zei.
N-am lăsat ca un sclav să fie bătut de stăpânii săi.
Altuia, suferinţă n-am căşunat.
Pe nimeni, să moară de foame, n-am lăsat.
Pe oameni, semenii mei, să plângă cu lacrimi nu i-am silit.
N-am omorât pe nimeni şi nici moarte n-am poruncit.
Suferinţă oamenilor nu am pricinuit
Nici pomeni din temple nu am furat.
N-am mâncat piinile, pentru zei plămădite.
N-am şterpelit ofrande, aduse Spiritelor sfinte.
Fapte de care să-mi fie ruşine în faţa oamenilor
N-am săvârşit în incinta templelor.
N-am micşorat ofrandele.
N-am încercat să-mi măresc averile
Pe căi necinstite.
N-am râvnit la ogoarele de alţii stăpânite.
N-am trişat greutăţile cântarelor.
N-am luat laptele de la gura copiilor.
Nu mi-am însuşit turme ce pasc singure în pustietatea păşunilor.
N-am pus capcane pentru păsările destinate zeilor.
N-am pescuit cu momeală de peşte mort.
N-am oprit izvoarele ce trebuie să ţâşnească.
Nu am surpat barajele care ţin apa în loc.
Nici n-am stins flacăra unui foc.
Atunci când e nevoie de el şi când arde.

N-am călcat rânduielile, în privinţa ofrandelor de carne.

Animale, aparţinând zeilor şi templelor, nu mi-am însuşit.

Nici n-am împiedicat vreun zeu să se manifeste pe deplin.

Sunt pur! Sunt pur! Sunt pur! Sunt pur!

Am fost purificat, precum Fenixul din Herakleopolis.

Căci sunt Domnul Respiraţiilor.

Care dă viaţă tuturor iniţiaţilor

În ziua în care Ochiul lui Horus, în prezenţa domnului divin al acestui pământ.

Culminează la Heliopolis.

Pentru că am văzut culminând, la Heliopolis, Ochiul lui

Horus.

Fie ca niciun rău să nu mi se întâmple *pe* acest Tărâm, o, zei.

Nici în marea voastră Sală Adevăr-Dreptate.

Căci eu cunosc Numele acestor zei

Care o înconjoară pe Maat, marea divinitate

Adevăr-Dreptate.

CONFESIUNEA NEGATIVA 11

1, O, tu, Spirit mergând cu pasul mare

Şi care te arăţi la Heliopolis, ascultă-mă, N-am trăit niciodată în desfrânare.

2. O, tu, Spirit care te manifeşti la Ker-Aha.

Pe ale cărui braţe se încolăceşte focul şi flacăra, Nicicând n-am maltratat pe cineva.

J. O, tu, Spirit care te manifeşti la Heliopolis şi care respiri Suflul divin, Inima mea detestă orice brutalitate.

4. O, tu, Spirit care te manifeşti la izvoarele Nilului, Care te hrăneşti cu Umbrele Morţilor; Eu nu am furat.

5 O, tu, Spirit care te manifeşti în Re-Stau şi ale cărui membre putrezesc duhnind; Semenii mei nu i-am ucis nicicând.

6. O, tu, Spirit care te manifeşti în Cer Sub dubla înfăţişare de Leu;

N-am împuţinat apa din lanurile de grâu.

7. O, tu, Spirit care te manifeşti la Letopolis şi ai cărui ochi înţeapă ca două pumnale! Eu n-am înşelat.

8. O, tu, Spirit cu mască de flăcări care mergi încet, spre înapoi!

Nu mi-am însuşit ceea ce aparţinea zeilor.

9. O, tu, Spirit care te manifeşti la Herakleopolis, Care spargi şi dărâmi casele!

Eu nu am minţit.

10. O, tu, Spirit care te manifeşti la Mentis.

Care faci să izbucnească şi să se înteţească flăcările! Pe semenii mei nu i-am lipsit de hrană.

11. O, tu, Spirit care te manifeşti în Amenţi, Divinitate a celor două izvoare ale Nilului, Pe nimeni n-am făcut să moară de foame.

12. O, tu, Spirit care te manifeşti în ţinutul Lacurilor şi ai cărui dinţi sclipesc în lumina Soarelui! N-am sărit niciodată la bătaie.

13. O, tu, Spirit care te arăţi aproape de eşafod

Şi care, lacom, te arunci asupra victimelor tale! Animalele din temple eu nu le-am ucis.

14. O, tu, Spirit care te manifeşti în marea Sală a celor treizeci de judecători, Care te hrăneşti cu măruntaiele păcătoşilor, Eu nu am înşelat.

15. O, tu, Domn al Ordinii Universale.

Care te manifeşti în Sala lui Adevăr-Dreptate, N-am luat cu forţa pământurile altora.

16. O, tu, Spirit care te manifeşti la Bubastia şi care mergi înapoi.

Eu n-am ascultat pe la uşi.

17. O, tu, Spirit Asti care te arăţi la Heliopolis. N-am păcătuit prin limbuţie.

r

18. O, tu, Spirit Tutuf care te arăţi în Aţi!

N-am aruncat blesteme pentru un necaz care mi s-a făcut.

19. O, tu, Spirit Uamenti, care te arăţi în gropile de tortură, N-am păcătuit prin adulter.

20. O, tu, Spirit care te manifeşti în templul din Amsu şi care urmăreşti, cu grijă, ofrandele ce ţi se aduc! în singurătate am fost întotdeauna cast.

21. O, tu, Spirit care te arăţi în Nebatu, Niciodată n-am terorizat oamenii.

22. O, tu, Spirit-distrugător care te manifeşti în Kaui! N-am schimbat orânduiala timpului.

23. O, tu, Spirit care te arăţi la Urit, A cărui voce o aud psalmodiind! Niciodată nu m-am lăsat copleşit de mânie

24. O, tu. Spirit care te arăţi copil în Ţinutul Lacului Hekat N-am fost surd la glasul Dreptăţii.

25. O, tu, Spirit care te manifeşti la Unes, N-am căutat niciodată cearta.

26. O, tu, Spirit Basti, care te arăţi la Mistere! Niciodată nu mi-am făcut semenii să plângă.

27. O, tu, Spirit a cărui faţă se află la ceafă şi care ieşi din sălaşul tău ascuns!

N-am păcătuit niciodată împotriva firii, cu bărbaţii.

28. O, tu. Spirit cu piciorul înfăşurat în foc şi care ieşi din Akhekhu!

Eu n-am păcătuit prin nerăbdare.

29. O, tu, Spirit, care ieşi din Kenemet şi al cărui nume este Kementi!

Pe nimeni n-am vorbit de rău!

30. O, tu, Spirit care vii din Saïs

Şi care îţi aduci, în mâini, ofrandele tale! N-am fost niciodată certăreţ.

31. O, tu, Spirit care te arăţi în Djefet şi ale cărui feţe sunt numeroase! N-am făcut nimic în pripă.

32. O, tu, Spirit care te arăţi la Unth; care eşti atât de deschis!

N-am fost niciodată lipsit de respect pentru zei.

33… O, tu, Spirit împodobit cu coarne şi care vii din Saţiu! în cuvântările mele către oameni, n-am vorbit în plus.

34. O, tu, Nefer-Tum, care vii din Memfis! N-am furat şi nici n-am viclenit.

37). O, tu, Tum-Sep, care vii din Djedu Pe Rege niciodată nu l-am bârfit.

3 ti. O, tu, Spirit a cărui inimă este vie şi care vii din Debti! Eu nu am murdărit apele.

37. O, tu, Hi, care te arăţi pe Cer!

Află: niciodată n-am rostit cuvinte pline de mândrie deşartă.

38. O, Tu, Spirit care dai porunci Iniţiaţilor, N-am spus blesteme împotriva zeilor.

39. O, Tu, Neheb-Nefert, cel care din foc vine! N-am fost fără obraz sau fără ruşine.

40. O, tu, Neheb-Kau, care din oraş vii, N-am viclenit niciodată pentru măriri.

41. O, tu Spirit al cărui cap este sfinţit

Şi care, deodată, din ascunzătoare ţâşneşti! Să ştii: numai pe căi cinstite m-am îmbogăţit.

42. O, tu, Spirit care din Lumea Inferioară te iveşti şi-ţi duci înainte braţul tăiat.

Niciodată pe zeul Cetăţii mele nu l-am neglijat.

CAPITOLUL CXXV în faţa Zeilor Lumii Inferioare

O, voi, divinităţi care şedeţi în marea Sală de Adevăr-Dreptate.

Eu vă salut!

Într-adevăr, eu vă cunosc şi Numele voastre le cunosc pe toate!

Nu mă daţi cuţitului de călău

Şi nu stăruiţi asupra păcatelor mele pe lângă

Domnul şi Stăpânul care vă e zeu.

Ca Nenorocul să nu mă ajungă.

Ca urmare a cuvintelor voastre!

Faceţi să se audă Adevărul la Domnul Universului!

Căci, în timpul pe care, pe Pământ l-am trăit.

Numai lucruri bune şi adevărate am înfăptuit;

Niciodată pe zei nu i-am blestemat.

Vor putea, oare, Geniile tutelare ale Zilelor şi Orelor

Să facă în aşa fel ca de nenoroc să fiu ocolit!

O, voi, care şedeţi în marea Sală de Adevăr şi Dreptate.

Bine v-am găsit!
Inima voastră nu cunoaşte minciuna şi nici nedreptatea.
Trăiţi întru Adevăr, iar cu Dreptate vii hrăniţi;
Voi rămânetz sub privirea fixă a Lui Horus.
EI, care veghează din al său Disc!
În ziua Marii Judecăţi, scăpaţi-mă de Babai, 181
Cel care înghite măruntaiele Puternicilor;
Lăsaţi-mă sa pătrund până la voi!
Căci n-am furat, n-am făcut niciun fel de păcat
Şi nici, pe iruârturii mincinoase, nu m-am jurat.
Să nu fiu pedepsit căci n-am săvârşit asemenea fapte;
Hrana mea a fost Adevăr şi Dreptate.
M-am purtat aşa cum buna-cuviinţă o cere
Şi care, zeilor le face plăcere.
Cu adevărat mereu am făcut ceea ce zeilor Le-a plăcut, înfometatului i-am dat pâine, însetatului i-am dat de băut: Pe cel gol l-am îmbrăcat, o barcă am dat celui naufragiat, Ofrande zeilor am adus Precum şi Spiritelor sfinţite, de sus…
Spirite divine!
Mântuiţi-mă! Apăraţi-mă!
În faţa marii divinităţi, să nu-mi faceţi vină!
Curate îmi sunt mâinile, curată e gura mea!
Faceţi să aud, venind de la voi, aceste cuvinte:
Oh! Vino în pace, Suflete care soseşti aici!
Vino în pace!
Într-adevăr, am auzit eu bine
Cuvintele, grele de însemnătate, ce şi le-au întors, între ei, Motanul divin182 şi Corpul Glorios, în templul de la Hapăre.
Am răspuns întrebărilor spiritului, care spune şi ce s-a hotărât
Şi a cărui faţă se află la ceafă.
Acum, în Re-Stau, contemplu slujbele;
Deasupra lor, Arborele binecuvântat îşi întinde ramurile…
Cunoscând cele mai tainice gânduri ale zeilor.

Le-am cerut, lor, ajutor
Căci, pentru a aduce mărturii despre Adevăr am venit, Pentru ca Balanţa să se oprească la Aukert. O, tu, Domn al Coroanei Atefu.
Al cărui Nume este „Domnul Vânturilor”!
Tu, care stai pe înalte piedestale.
Apără-mă de acele slugi ale tale.
Ale căror hotărâri aduc nenorociri cumplite
Şi ale căror feţe sunt acoperite…
Pieptul meu e pur, fiindcă l-am spălat.
Iar dosul şi măruntaiele mi le-am purificat în Lacul lui Maat.
În întreaga mea fiinţă, n-ai să găseşti nicio parte
Care să nu fie din Maat-Adevăr şi Dreptate.
În Iazul din Sud, m-am curăţit, în Cetatea din Nord, m-am odihnit.
Aproape de Câmpul cu Potârnichi.
Acolo unde, în al doilea ceas din Noapte
Şi în al treilea ceas din zi.
Se scaldă servitorii lui R5…
Inimile zeilor, când trec pe aici.
Fie noapte, fie zi.
Spun, vorbind cu mine: „Poţi să te apropii! Cine eşti tu? Care este Numele tău?”
— Floare-de-Măslin” este Numele meu… O voce se aude din spaţii
Şi-mi răspunde cineva, nevăzut: „Treci!” Iată un crâng şi apoi un oraş… O voce întreabă:
— „Ce ai găsit în drumul tău?”
— Un picior şi un şold am găsit.
— Şi ce le-ai spus lor?
— Bucurie şi seninătate.
— Ce ţi-au dat ele?
— O torţă aprinsă şi o tăbliţă de cristal.
— Cu aceste daruri, ce s-a întâmplat?
— În zori, aproape de lac, în mijlocul canalelor, le-am îngropat.
— Acolo, ce ai găsit?

— Un sceptru de piatră am găsit.

— Care este Numele acestui sceptru?

— Numele lui este „Liber-ca-Vântul”.

Pe când torţa aprinsă şi tăbliţa de cristal îngropai, Ce mai făceai?

— Am rostit Cuvintele de Putere, am dezgropat tăbliţa.

Am stins torţa.

Am sfărâmat, apoi, tăbliţa de cristal şi lacul l-am spart…

— Poţi trece prin uşa Sălii Maat.

Căci tu cunoşti faţa dublă a lui Adevăr-Dreptate. Însă Zăvorul Uşii îmi spune:

— Nu te las să treci dincolo de mine.

Dacă Numele meu ascuns nu mi-l vei spune.

— „Centrul-de-greutate-al-Balanţei-pentru-Adevăr-Dreptate”, iată Numele tău.

— Să treci mai departe, nu te voi lăsa îmi spune Tocul uşii din dreapta.

Până nu-mi vei fi spus Numele meu ascuns.

— „Talerul-Balanţei-pe-care-se-află-Adevăr-Dreptate”, iată Numele tău.

— Pe aici nu vei putea să treci, încă, îmi spune Tocul uşii din partea stângă, Până nu-mi vei fi spus Numele meu ascuns.

— „Ofranda-de-vin”, acesta a Numele tău. Pragul Uşii îmi spune:

— Nu te voi lăsa să treci peste mine.

Până ce nu-mi vei fi spus Numele meu ascuns. – „Taurul-zeului-Keb”, iată Numele tău.

— Eu nu te voi lăsa să treci, îmi spune Clanţa Uşii, până nu-mi vei fi spus Numele meu ascuns.

— Degetele-mari-de-la-picioarele-mamei-tale”, iată Numele tău.

— Eu nu te voi lăsa să intri în Sală, îmi spune Minerul de la Clanţă.

Până nu-mi vei fi spus Numele meu cel ascuns. –, Ochiul-izvor-de-Viaţă-al-zeului-Sebek-Domnul-din-Bakhau”,

iată Numele tău.

— Eu nu te voi lăsa să pătrunzi, îmi spuse Paznicul Foilor de Uşi.

Până nu-mi vei fi spus Numele meu ascuns.

— Cotul-proteetorului-lui-Osiris-al-zeului-Shu”, iată Numele tău.

— Nu te vom lăsa să treci printre noi, îmi spun stâlpii Uşii, până nu vei fi spus Numele nostru ascuns.

Numele voastre sunt: „Copiii-zei tei-incoronate-a-şerpilor”.

Ne-ai recunoscut. Poţi, aşadar, să treci! Eu nu te voi lăsa să mă calci, îmi spune Podeaua Sălii Maat, Căci sunt sfântă şi liniştesc călcătura prea tare şi, de altminteri, nu cunosc Numele celor două picioare ale tale.

Care sunt gata să mă calce… Răspuns cu aştept! „Alergătorul-zeului-Khas” este Numele piciorului drept;

„Sceptrul-lui-Hathor” este Numele piciorului meu stâng

Poţi să treci. Într-adevăr, mă cunoşti! Pe aici n-ai să treci, căci n-am să te anunţ. Spune Paznicul Uşii de la Sala lui Adevăr-Dreptat-o, Până nu-mi vei fi spus Numele meu ascuns. „Acela-care-cunoaşte-Inimiâe-şi-care-umblă-prinmăruntaiele-omului”, Iată Numele tău. Te voi anunţa zeului… O singură întrebare a rămas: Care este zeul care guvernează acum, în acest ceas? Care este Numele său?

„Cel-care-apără-cele-Două-Pământuri”, iată Numele său.

Bine, dar cine este acest zeu care Apără cele Două Pământuri? Thot este acest zeu.

Treci atunci pragul şi apropie-te, după ce l-ai trecut.

Spune vocea lui Thot, el însuşi rămânând nevăzut.

Pentru ce ai venit aici? Spune imediat!

Am venit aici pentru a fi anunţat.

Ce fel de om eşti tu? Care-ţi sunt motivele?

Sunt curăţat de toate păcatele.

Imperfecţiunile oamenilor îmi sunt străine.

Ei, care ascultă, fără să se gândească, de mânie;

Dintre aceşti oameni, eu nu mai fac parte.

Am să te anunţ la divinitate.

Dacă-mi vei răspunde, pe loc:

Care este Numele acelei divinităţi

Care este apărată de un Car de Foc.

Care este împrejmuită de un Zid din zeiţele – Şerpilor

Şi care se odihneşte pe suprafaţa curgătoare a Apelor? Ce ai de zis?

— Acesta e Osiris!

— Treci pragul! într-adevăr, te voi anunţa! Poţi afla:

Piinea ta de împărtăşanie.

Vinul tău de împărtăşanie.

Şi toate ofrandele sepulcrale ce-ţi sunt aduse ţie

Sunt emanaţii din Ochiul lui Ră!

Rubrică

Vă veţi imagina ce se întâmplă în marea Sală a lui Maat-Adevăr-Dreptate.

Acest capitol, va fi recitat în timp ce trupul mortului va fi spălat, purificat şi înfăşurat în feşele mumiei; apoi, i se vor pune sandalele, ochii i se vor umple cu antimoniu, iar restul corpului, cu pomadă „anti”, iar apoi, i se vor aduce ofrande sepulcrale de tămâie, carne, păsări, berc, precum şi legume. Pe urmă, se vor desena imagini colorate pe capacul sicriului, un capac care a fost făcut ca o carapace, dintr-un pământ care n-a fost călcat de animale domestice. Dacă pe acest capac se vor scrie şi cuvintele capitolului de mai sus, atunci atât defunctul, cât şi copiii săi vor prospera; numele său nu va fi uitat şi se va bucura de simpatia regelui şi a prinţeselor. El va găsi pe Altarul Marii Divinităţi „pline, vin şi carne; nu va fi alungat de la Porţile lui Amenţi; va fi introdus aici în tovărăşia regilor Egiptului şi se va afla în anturajul lui Osiris în mod real, continuu, veşnic.

CAPITOLUL CXXVI

Salut, o, voi, patru Spirite puternice cu măşti de maimuţe, la:

Voi, care, aşezaţi la prova Bărcii lui Ră, Anunţaţi poruncile Stăpânului Lumilor! Voi, sunteţi Judecătorii mei, neabătuţi. Separa şi-mi, deci, mizeriile de virtuţi!

Potoliţi mânia zeilor prin focul devorator
Care vă ţâşneşte prin guri!
Voi duceţi ofrandele zeilor.
Mcsrle sepulcrale Spiritelor sfinte.
Voi, care trăiţi şi vă hrăniţi cu Maat-Adevăr-Dreptate.
Voi, nu cunoaşteţi Râul şi minciunile sfruntate…
Din inima mea, Răul smulgând, îmi ace ţi neştiute păcatele pentru care, pe Pământ.
Atâtea pedepse ar merita…
Scoateţi murdăriile care mă ating
Astfel încât nimic să nu mă oprească la voi să ajung.
Lăsaţi-mă să intru în Ammehet, să intru în Re-Stau.
Să trec prin misteriosul Portal din Amenţi.
Ca mesele sepulcrale să-mi fie oferite.
La fel cum le sunt date Spiritelor sfinţite
Şi a căror existenţă este; ei intră în Re-Stau;
Ei pleacă din Re-Stau…
Cele patru spirite puternice, cu măşti ca maimuţele.
Răspund: „Vino! Noi ţi-am nimicit toate păcatele
Şi toate viciile pentru care, pe Pământ, ai fi fost pedepsit.
Ţi-am scos toate murdăriile care te întinau.
Intră, deci, în Re-Stau!
Treci prin Portalul misterios din Amenţi!
Aici vei primi mese sepulcrale
Şi vei putea intra şi ieşi, după plac, ca oricare.
Aşa cum le este permis şi Spiritelor
Sfinte care au trăit după poruncile zeilor;
Numele tău va fi spus, zi de zi, în interior.
În lemplul Orizonturilor…
CAPITOLUL CXXVII imn închinat zeilor din /vrii1 i
Salut, o, voi, divinităţi din Kerti.
Şi voi, locuitori din Amenţi!
Salut, Paznici ai Pragurilor din Duat!
Voi, care pe zei îi păziţi neîncetat.
Care anunţaţi Numele noilor sosiţi lui Osiris.
Şi care, pentru a-l apăra, o magică Barieră construiţi, Care slăviţi zeii şi-i nimiciţi pe duşmanii lui Ră, Care

alungaţi Tenebrele şi răspândiţi Lumina, Care contemplaţi marea şi sfânta divinitate şi trăiţi în comuniune cu Viaţa sa… Voi, de se poate, invocaţi-l pe Cel ce sălăşluieşte în Orbita solară! Pentru ca Sufletul meu să poată asista la Misterele voastre;

Căci sunt o fiinţă puternică, asemeni vouă, Piedicile care mi s-au pus, în calea spre Amenţi, le-am spulberat

Şi, asupra duşmanilor voştri, am triumfat. O, tu, mare zeu, care în Orbul solar sălăşluieşti, De neînfrmt, în faţa duşmanilor, eşti. La fel ca tine, o, Osiris, domn în Amenţi, Am izbândit asupra duşmanilor tăi din cer şi de pe

Pâmmt.

Domn peste toţi zeii şi peste zeiţele toate! Tu însuţi puternic, alături de Cel niciodată cunoscut şi niciodată celorlalte divinităţi dezvăluit… Salut, Paznici ai Pragurilor! Salut! Voi, care înhăţaţi Suflete şi cadavre mâneşti, Voi, care pe Adevăr-Dreptate spre Sufletul divin o purtaţi

Şi care, eliberaţi de orice Rău, sălăşluiţi în Akert.

Nu mă lăsaţi singur, neajutorat.

Pentru a nu fi, pe veci, spulberat!

Voi, care faceţi ca Maat-Adevăr-Dreptate să ajungă

Spre acea fiinţă perfectă şi tainică

Ce-şi are sălaşul în J urnea Inferioară.

Acest Eu, al cărui Suflet, la fel ca Ră, Osiris se proclama!

Arătaţi-mi calea, deschideţi-mi Porţile.

Precum şi sălaşul din Kerti, 184

Căci prin voi, asupra duşmanilor mei, am putut să triumf!

T, în Paznicul Porţii să-mi aducă pomeni

Şi să-mi aşeze pe cap Coroana Nemmes, însemn al Celui care sălăşluieşte în sanctuarele tainice!

Iată-l pe Horus al celor două Orizonturi, Formă nemişcată.

Suflet divin, Spirit perfect, mare Maestru al lui Adevăr-Dreptate;

Mâinile sale sunt puternice.

Cei doi zei mari mă salută, de bucurie, radiază…

„Slăvindu-mă, mă înconjoară şi mă îmbrăţişează, Îmi asigură părtinire şi pază.

Înălţarea mea la Cer este asemănată cu aceea a unui zeu.

Supus poruncilor, am trecut prin ciclul Metamorfozelor.

Sunt victorios în faţa Judecătorilor;

Porţile Cerului, în faţa mea, se deschid.

La fel cu cele din Lumea Inferioară şi de pe Pământ.

La fel cum se deschid în faţa lui însuşi Ră.

Cu glas mare, eu am strigat:

„Deschideţi-mi Porţile din Cer, de pe Pământ şi din Duati

Sufletul, veşnic trăitor, al lui Osiris – sunt cu!

Trăiesc chiar în fiinţa acestui zeu!

Lăsaţi-mă să trec fără piedici, căci sunt pur, fără vină.

Prin toate Ţinuturile, după cum e scris în Legea divină!”

Văzându-mă, toţi zeii mă slăvesc!

Putea-voi iubirea să le-o cuceresc!

Putea-voi merge şi umbla, după plac!

Niciun viciu şi niciun păcat

Să nu-mi fie bănuit ci, uitat!…

CAPITOLUL CXXVIII /mi» spre Gloria lui Osiris

Salut, o, Osiris, Fiinţă-Bună, fiu al lui Nut.

Prim-născut al lui Keb, zeu bătrân, Maestrul Suflului Vieţii.

Mare Prinţ peste Apus şi Răsărit, Domn al Misterelor care seamănă groază, încoronat la Hneni-nesu cu coroana Atef, î85 Maestru al Puterii Suflării, Domnul Sălii riturilor teurgice.

Maestru al ofrandelor multiple şi al sărbătorilor din Djedu! Iată că Horus îl adună pe Tatăl său, Osiris, De prin toate colţurile din Univers; Isis şi Nephtys vin şi-l ajută;

12 – Cartea egipteană a morţilor

Verbul Magic al lui Thot sfinţeşte Fiinţa-Bună, Cuvintele sale îl zidesc, îndelung, în pieptul său; Ele îi ies

apoi din gură şi îl redau pe Horus Mai viguros decât oricare alt zeu. Ridică-te, Horus! Tu, fiu al lui Isis, Repune-ţi Tatăl pe tron, pe Osiris! Salut, o, Osiris! Priveşte! Vin spre tine! Sunt fiul tău, Horus, care te reaşază în întreaga Putere divină! într-adevăr, de acum

Din ofrandele sepulcrale, aduse lui Osiris, mă înfrupt, Deci, ridică-te, Osiris! Asupra duşmanilor tăi, am triumfat!

Te-am răzbunat!

Într-adevăr, sunt Horus cel al zilei de azi! în timp ce mă ridic, având trăsăturile Sufletului tău, Acest Suflet te slăveşte în faţa zeilor care te înconjoară. Salut, O, Osiris! Iată-l pe Ka-ul tău, care soseşte în faţa ta!

Tu, rămâi în pace, cu Numele de Ka-Hotep.

Sunt Horus, care te slăveşte sub Numele tău de Spirit sfinţit:

Te ador, sub Numele tău Pehu.

Şi îţi deschid calea în Numele tău Up-Uaut.

Salut, o, Osiris! Iată că în faţa ta eu sosesc!

Duşmanii tăi, adunaţi de peste tot, în mâini ţi-i aşez.

Iată că îţi primeşti Sceptrul şi un Piedestal.

Pe ale cărui trepte, tălpile tale pornesc spre înalt.

Tu faci să ajungă la zei hrană pentru spirite

Şi ofrande sepulcrale, celor ce zac în morminte.

O, zeu preaputernic! Ai pus în mâinile zeilor.

Care sunt creaţi de tine, imensa ta putere!

Sălăşluieşti în Corpurile glorioase

Şi readuni însuşirile, risipite în toate divinităţile.

Tu faci să se audă Vocea Adevăr-Dreptate în ziua ofrandelor, în timpul sărbătorilor din Uga…

CAPITOLUL EXXIX (Repetarea capitolului C)

CAPITOLUL EXXX Pentru a face perfecte Spiritele sfinţite

Priviţi! Cerul este deschis, Pământu’) este deschis.

Apusul este deschis, Răsăritul este deschis.

Jumătatea de Sud a Cerului este deschisă.

Jumătatea de Nord a Cerului este deschisă.

Porţile sunt larg deschise, Portalele au zăvoarele trase.

Şi iată că, la Orizont, Ră se arată încet…
Poarta dublă îi este deschisă de Barca Sektet;
Portarul îi este deschis de Barca Mandjit;
El respiră Orânduiala divină a Lumilor…
Iată că apare şi zeul Shu; îl crează pe Tefnut;
Supuşii lui Osiris alcătuiesc suita lui Ră, de pe Cer;
Pe când eu strâng în mâini lancea de fier
Şi, egalul lui Horus, pătrund, cu forţa în sanctuare.
Şi merg spre locurile în care se oficiază Mistere
Trimisul zeilor, care mă iubeşte.
Prin libaţii capela mi-o primeneşte.
Iar Maat-Adevăr-Dreptate mă însoţeşte.
Pentru a-mi întări sanctuarul, funii am primit
Şi furtunile, pentru a îngrizo!
Ci inundaţiile să nu vină în casa mea!
Să nu fiu alungat din faţa lui Ră!
Să nu fiu silit drumul să mă schimb!
Priviţi! Iată faptele mele din viaţa petrecută pe Pământ!
Priviţi-le! Le am la mine şi le ţin cu mâinile!
Nu mă faceţi să mă rătăcesc în Valea cu Tenebre!
Nu mă duceţi la Lacul în care Răii sunt azvârliţi, 156
Printre cei demnaţi să nu mă osândiţi!
Sufletul meu să nu fie supus chinurilor.
Nici dus şi închis, la cheremul demonilor!
Să-mi fie îngăduit obrazul să-mi întorc
12*
m
De la Sepdu-eşafod! 187
Fiţi lăudaţi, o, voi, Spirite planetare, Ale constelaţiei Ursa Mare! Pe când voi, o, cuţite divine ale Misterelor, şi voi, cele două Braţe care luminaţi şi bucuraţi Universul
Şi conduceţi, după ritmurile Epocilor, Fiinţele bătrâne şi tinere, Priviţi-l: Iată-l pe Thot, domn peste Mistere! Aduce libaţii în faţa marelui
Maestru-al-Milioanelor-de-Ani Care-i deschide drumul spre firmament; Aceasta este Thot care uraganele le prinde şi, apoi, în fortăreţele lui le închide.

Iată că, eu, Osiris, sosesc în faţa sălaşului meu etern… O, voi, Spirite divine!

Trimiteţi, departe de mine, mizeriile şi suferinţa!

Pentru ca persoana mea să-i fie plăcută lui Ră.

Lăsaţi-mă să pătrund până la el!

Cu o barcă, anume pentru mine pregătită.

Să mă ducă, fără necazuri, pe apa liniştită!

Thot să-mi umple Inima de bucurii nebănuite!

Apoi îl voi slăvi pe Ră, şi Ră va asculta aceste cuvinte.

Iar piedicile puse de duşmani, în faţa mea, le va înlătura…

Putea-voi să navighez fără a naufragia!

Să nu mă facă nimeni drumul să-mi schimb!

Căci, într-adevăr, acesta sunt eu, eu RÂO siris!

De aceea Barca mea nu se teme de o scufundare.

Iată că unul dintre Spiritele planetare.

A cărui faţă luminează în Ursa Mare.

Cu un ochi nemişcat na priveşte.

Căci numele lui Ră în inima mea trăieşte.

Forma mea spirituală, prin gura mea, se înfiripă.

Într-adevăr, când vorbesc, Cuvântul meu de Putere.

Ră îl ascultă… Fii slăvit, o, Ră, tu, a cărui putere Orizontul domină, Tu purificii, prin flăcările tale, acele Fiinţe de Lumină; Tu ai în Cer cea mai mare putere. Când duşmanul dezlănţuie atacul, iată-mă sosesc, Ordinea cosmică să o restabilesc!

Căci acel firmament, de oţei, care ţine

Ţinutul Amintei ascuns.

Demonul Apopi l-a străpuns; înconjurat de furtuni şi uragane, Până aici a pătruns;

Cu toate că a fost atacat de un zeu puternic, cu capul de Leu.

Cel de care depinde refacerea Ordinii Luminilor sunt eu!

Ascultaţi-mă dar, o zei!

Voi, care pe Tronurile voastre măreţe şedeţi!

Iată că mă înfăţişez Ierarhiilor cereşti!

L-am scăpat pe Ră de demonul Apopi, pentru

totdeauna!

Veghez! Veghez! Voi veghea

Ca, într-adevăr, Dragonul să nu mai poată ataca. Semnele magice pe care demonul în drumul meu le-a aşezat

Voi şti să le văd, de ele să scap! Mesele sepulcrale îmi vor fi prielnice! Thot mă va înzestra cu puterile magice Scoase din viaţa mea pământeană.

Mă voi plimba cu Adevăr-dreptate în Barca cerească; Ierarhiile cereşti, pentru încă milioane de ani, le voi stabili

Şi, în mijlocul lor, eu voi străluci.

Zeii mă conduc; primindu-mă, mare bucurie îi încearcă.

Mă primesc, fericiţi, în cereasca lor Barcă.

Prinţii divini, din jurul lui Ră.

Stau la distanţă, mai în urma mea.

Într-adevăr, sunt tare fericit!

Ordinea divină domneşte; Stăpânul Universului este slăvit!

Zeiţa Maat, în faţa domnului şi Stăpânului ei se prezintă.

Iată că primesc, în mâinile mele, arma cea sfântă; Cerul întreg îl traversez. Fiinţele de Lumină mă slăvesc;

Căci fac multe treburi şi niciodată nu mă odihnesc, Ră însuşi mă preţuieşte, aducându-mi laude sublime; Am făcut cum am crezut că e bine Pentru a împuţina şirul de dezastre, de Odinioară.

Acum privesc în jurul meu şi mă simt mulţumit…

Jată că las din mâini vâslele;

Barca mea, irezistibilă ca Soarele în zori.

Alunecă pe vastele întinderi ale Cerurilor

Thot, zeul cel mare, mă conduce pe Orbita sa;

Mă aşez în Barca lui Khepra.

Unde trec prin ciclul de Metamorfoze dorit.

Vorbesc şi, imediat, Verbul meu magic e fapt împlinit!

Străbătând Cerul, înaintez

Şi iată că în faţa lui Amenţi sosesc.

Văzându-mă, Shu se bucură tare.

Spiritele de Foc îmi vin în întâmpinare.

Îmi trag Barca pe apă; m-au ancorat

Aproape de locul în care Ră, cu însoţitorii lui, s-a aşezat.

Apoi, Ră face câţiva paşi înainte şi se opreşte;

Privirea lui cade pe mine, Osiris; porunceşte:

„Pacea fie cu el! Pacea fie cu el!

Să nu fie alungat, ca un mişel!

Flacăra ce îl susţine, în această clipă.

Să nu-i fie răpită!

Ca furtuna, ce ţâşneşte din gâtlejul demonului.

Să nu se dezlănţuie împotriva lui!

Să poată ocoli căile pe care pândesc Spiritele Râului

Cu cap de crocodil (acesta îi face groază)!

Să nu mai vină în apropierea sa! u lată, mu urc în Barca lui Ră…

ei i îmi dăruiesc Tronul tău, o, Ră.

La fel şi Corpul tău Glorios. Le primesc!

Drumul tău făcându-l, în zori, mă odihnesc.

Iată, o perdea de flăcări. Ascuns după ea, la spate.

Demonul Nebt! într-o strâmtoare lunga şi îngustă, mă atacă, pe neaşteptate Bineînţeles, am fost prevenit, altă dată. Despre toate pericolele care mă aşteaptă. Iată că, o, Ră în Barcă, din nou mă aşez, şi-mi iau în stăpânire ofrandele ce mi se dăruiesc.

Rubrică

Acest capitol va fi recitat deasupra unei bărci pictată în diferite culori, într-un loc pur, din punct de vedere ritual. Se va aşeza figurina reprezentând răposatul la prova corăbiei şi se va picta Barca Scktet la tribord şi Barat Mândjit la babord. De ziua de naştere a lui Osiris, se vor aduce ofrande lichide şi solide… Aceste ceremonii vor face să trăiască sufletul răposatului şi-l vor face să existe veşnic. El nu va cunoaşte cea de a doua moarte.188

(în redactarea saită, întâlnim, în continuare, rândurile următoare:)

…Defunctul va participa la misterele din Duat; el \\i fi iniţiat în misterele Lumii Inferioare…

Acest capitol s-a găsit în marea sală a Templului, sub domnia regelui Hestepi; el a mai fost găsit, mai înainte, şi într-o peşteră din munţi

Cuvintele de Putere, din acest capitol, au fost create de Horus în folosul Tatălui său, Osiris, Fiinţa-Bună…

Căci, atunci când Ră aruncă o privire asupra corpului şi a membrelor (mumificate) ale defunctului, iată ce are în faţă, ochilor acestea: îşi vede corpul sub aspectul unei imense panorame189 de Ierarhii divine: mare este spaima şi groaza pe care această viziune o inspiră oamenilor, zeilor, spiritelor sfinte şi damnaţilor…

Răposatul va fi unit cu sufletul său. pentru veşnicele; el nu va muri, pentru a daua oară, în Lumea Inferioară; niciun contratimp nu va surveni în timpul rostirii Cuvintelor de Putere. El va triumfa asupra duşmanilor să-i şi va putea găsi, pe altarul lui Ră, ofrande sepulcrale în toate zilele, în vecii vecilor.

CAPITOLUL EXXI

Pentru a rămâne alături de Ră

Eu sunt Ră, a cărui strălucire îmbrăţişează Noaptea, Orice om care îl urmează

Îl urmează pe Thot şi ia parte la Viaţa veşnică…

El va fi asemenea lui Horus.

Care, împodobit cu o diademă, străbate Noaptea. Inima mea se bucură, căci sunt în rândul Fiinţelor Ai căror duşmani au fost nimiciţi de Prinţul zeilor. Primind arma lui de fier, fac drumul alături de Ră. Iată că vin spre tine, o, Ră, tatăl meu divin! Vin sub înfăţişarea lui Shu şi invoc puternica zeiţă, Dau din substanţa mea zeului Hu. Fiind de faţă, îl azvârl pe Nebt din calea lui Ră. Sunt un spirit sfinţit. Păşesc îndreptându-mă spre

Prinţul zeilor. Ce-şi are sălaşul la cele mai îndepărtate hotare ale

Cerului:

Cu zeiţa cea puternică m-am întâlnit

Şi curajul tău, i-am dovedit

Pentru ca Sufletul meu să trăiască

Prin puterea şi prin teroarea Numelui tău.

Căci, atunci când Ră îşi face auzit glasul în Cer.
Aceia care porunceşte aici, sunt eu!…
Salut, o, mare divinitate din cer, de la Răsărit!
Lasă-mă să fiu în Barca ta primit!
Lasă-mă să cobor, în zbor planând.
Sub înfăţişarea unui Şoim divin!
Lesă-mă să rostesc acele cuvinte de conducere!
Iată-mă lovind înverşunat
Şi scăpând de Funiile care mă ţin legat!
Lasă-mă, dar, să urc în pace în Barca ta, o, Ră!
Şi să navighez în pace spre frumosul Amenţi!
Iată că Turn îmi adresează cuvântul, spunând:
„Vrei să intri? Să ştii, viaţa, cât trăia, a zeiţei Mehen, w>

Este de un milion de ani, da, de un milion de ori un milion de ani

Ea îşi are sălaşul în Urt, aproape de Lacul-Milioanelor de ani.

Iată că, armatele Cerului se pun în mişcare; Alături de zeii şi zeiţele ce-l înconjoară, Zeul împărţirii Universului. Se află şi el, alături de ai lui". Eu spun: „Orice drum ar lua, în că milioane de ani care vor veni

Nu vor descoperi altceva decât că Ra, Domnul şi

Stăpânul nostru, Urmează un singur drum şi că acest drum e de Foc şi că toate Oştirile Cerului merg în spatele lui, la un loc.

CAPITOL. UL EXXXII Pentru a reveni pe Pământ şi a-ţi revedea Casa

Spune Osiris Ani: Eu sunt zeul Leu.
Cu paşi mari străbat întregul Cer.
Iată că încordez arcul şi prada mi-o dobor.
Acum sosesc în preajma canalelor
Şi merg, trecând prin Ochiul lui Horus, la fel ca un zeu.
Într-adevăr, Ochiul lui Horus sunt eu.191
O, zei! Lăsaţi pe scribul Osiris Ani să meargă în pace

CAPITOLUL EXXXIII Pentru a /ace perfect Spiritul sfânt al Răposatului

Ajuns pe Tărâmul Morţilor Spune scribul Osiris Ani, triumfător! Iată că Ră apare la Orizont, E, care de pe târâmuri tainice sosit.

Urmat de zei, potoleşte foamea Cerului de la Răsărit, Verbul de Putere al zeiţei Nut.

Acestui prinţ al Zeilor îi deschide drum de început…

Şi iată că Ră se ridică în sanctuar.

Tu, aerul proaspăt pe nări îl respiri.

Vânturile din Nord le aspiri.

Hrană plămânilor tăi le oferi

În ziua în care mulţimea care îl înconjoară pe Ră se dă la o parte

În faţa ta, în timp ce tu pluteşti în Barca lui Nut, mai departe.

Prinţii zeilor se supun şi-ţi ascultă porunciie.

În timp ce te aduni, os după os. Şi-ţi cauţi membrele împrăştiate, 192 Te îndrepţi spre frumosul Amenţi, Acolo apari, iar Forma ta devine mai tânără, zi după 7.

Scăldată în strălucirea discului solar;

Ea străluceşte, acum, ca o statuie de aur…

Într-adevăr, în fiecare zi ce se duce.

Imaginea ta se face mai frumoasă, mai tânără, mai

Orizontul e plin de strigăte de bucurie, osanale;

Se aud, vibrând, până şi în parâmele Bărcii tale;

Zeii din Cer mă contemplă, căzuţi în admiraţie şi inc – e.

Ca şi cum aş fi însuşi Ră, aştept Stăpânul să meargă să-mi caute Coroana Ureret… Mă simt singur printre zeii ce-l înconjoară pe Ră, din orişicare p ne.

Dar puternic, în acelaşi timp, tocmai prin singură vite.

Asemeni lui Ră sunt de tare

Pe Pământ şi pe Tărâmul Lumii Inferioare.

Nu voi rămâne nemişcat, nici suferinţei supus!

lata ca ochii mei au aceeaşi putere de odinioară.

Şi cele două urechi ale mele aud bine armoniile divine.

Ca şi Ră, navighez pe Oceanul ceresc!

Într-adevăr, nu voi repeta niciodată ce am auzit;

Nu voi povesti nimănui ce am văzut în locurile unde se ţin Misterele…

Iată că sunt salutat cu strigăte de bucurie, când mă ivesc.

Şi că străbat victorios Oceanul ceresc! Eu sunt Şoimul divin.

Spiritele care mă înconjoară aduc, spre mulţumirea zeului puternic.

Pacea Ka-ului meu veşnic…

Într-adevăr, numeroase şi diferite sunt Metamorfozai n-le în faţa Şoimului de Aur…

R u b r i că

Acest capitol se va recita deasupra unei corăbii, iut. gd de patru coti, făcută din porţelan şi decorată cu imagini pictate ale Spiritelor Paznici ai cetăţilor; pe cealaltă parte, se va picta un cer înstelat; totul va fi purificat, după ritual, cu tămâie şi sare.

Apoi se va sculpta, în piatra „Ment”, nouă, o imagine Ră şi se va aşeza la prova bărcii. Tot aici, vei aşeza nagine a mortului pe care îl iubeşti, pentru ca el să îi atinge perfecţiunea, să poată străbate o tul în >. a lui Ră şi să-l poată contempla în persoană. Niciun ochi omenesc să nu poată descoperi aceste obiecte sacre, în afară de tine însuţi, de tatăl tău şi de fiul tău. Fii foarte atent!

Prin acest procedeu, defunctul va ajunge la o mare perfecţiune la sânul lui Ră; puterea lui, printre zeii din anturajul acestuia, va fi imensă; aceştia îl vor considera egalul lor; în cazul în care se va întâlni cu oameni care trăiesc pe Pământ sau cu morţii de Dincolo, aceştia se vor prosterna în faţa lui. Căci, în Lumea Inferioară, va a pl» rea cu o strălucire egală cu a lui Ră.

CAPITOLUL EXXIV Imn de laudă lui Ră când navighează cu Barca

Salut, o, zeu! Plin de strălucire, luminezi în picioare, în sanctuarul tău. Celor care te iubesc

Le dai o bucurie de milioane de ani.

Pe Fiinţele de Lumină le ocroteşti, le faci plăcerea

A nenumărate Metamorfoze în Barca lui Khepro.

L-ai spulberat pe demonul Apopi.

La iei şi voi, o, fii ai lui Keb, îi veţi spulbera pe duşmanii voştri

Aşevaţi în Barca lui Ră, îi veţi nimici!

11 or as le va reteza capetele! Ei vor deveni

În Cer, precum odinioară, păsări zburând…

Pirţile lor inferioare sunt ca ale animalelor de pe pământ.

Şi ca ale peştilor din Lacuri…

Într-adevăr, pe toţi demonii, fie bărbaţi, fie femei.

Îi voi nimici; pe cei care umblă în Cer

Ca şi pe cei care trăiesc pe Pământ.

Ba chiar şi pe aceia care ajung la Stele…

Iată că Thot, fiul lui Aner, din Amenţi a plecat în timp ce, mut, fără grai, îi privesc siderat!

Va putea acest zeu puternic, mare spintecător şi spaima demonilor, Să-i nimicească, să-i spulbere pe demoni; să nu mai existe!

Ca el să se purifice în al lor sânge! Să se scalde în sângele Demonilor Roşii! într-adevăr, vă va distruge, o, demonilor, Vă va zdrobi stând pe locul lui din Barca lui Ră.

Tatăl său.

Aflaţi că sunt Horus, cel de Isis născut.

Şi de la sânul lui Nephtys laptele l-am supt.

(Aşa cum aceste zeiţe l-au adus pe lume pe Horus şi i-au dat piept, Aceluia care spulberă demonii, aliaţii lui Seth!) Ah, atunci, când cu Coroana Ureret, pe cap, mă vor vedea.

Vor cădea cu toţii pe burtă şi mă vor adora!

Iată că, bărbaţi şi femei, morţi şi zei.

Spiritele sfinţite, toţi, aşteaptă; ei s-au adunat

Să mă vadă pe mine, Horus, cu Coroana Ureret pe cap!

Toţi cad la pământ; cu faţa în ţarină, mi se închină!

Într-adevăr, pe duşmani i-am învins.

Atât în Cerul Superior cât şi în Cerul Inferior, în faţa Ierarhiilor divine, în faţa zeilor şi a zeiţelor!

Rubrica

Acest capitol se va recita deasupra imaginii unui şoim împodobit cu coroană albă, la fel cu cea a zeilor Nephtys;

Turn, Shu, Tefnut, Keb, Nut, Osiris, Isis, Seth şi Nephtys; pictată în culoarea galbenă, pe piatră „Ment", brută; această imagine se va aşeza în interiorul unei „Bărci a Soarelui" şi, în acelaşi loc, se va aşeza şi o figurină a defunctului care se doreşte sfinţit. Aceste obiecte se vor unge cu ulei de cedru, se va arde tămâie şi se vor frige păsări. Acesta este un act de veneraţie faţă de Ră, în timpul navigaţiei sale.

Aceste lucruri odată făcute, defunctul va rămâne cu Ră în toate zilele, peste tot unde merge zeul; îi va nimici pe duşmanii lui Ră cu adevărat, continuu, veşnic.

CAPITOLUL EXXXV Cuvintele de rostit când e Lună Nouă

Eu, Osiris, Furtunile din Cer le strunesc;
11 strâng în feşe şi-l întăresc
Pe Horus, Zeu l-Bun, mereu; 194
Cel ale cărui forme sunt diferite şi numeroase; eu
Primesc acolo ofrande care îmi sunt de Destin Fixate;
Furtunile, în faţa mea, stau nemişcate.
Iată că vine Ră, însoţit de patru divinităţi superioare;
Ei străbat Cerul, la bordul Bărcii solare.
Eu, Osiris, pornesc în călătoria mea
La ceasul stabilit de Destin.
Urcat pe cordajul Bărcii solare.
O nouă existenţă întâmpin…

Rubrică

Dacă răposatul cunoaşte acest capitol, el va deveni un Spirit sfinţit în Lumea Inferioară; el nu va muri pentru a doua oară, aşezat la picioarele lui Osiris, el îşi va primi hrana aici.

Dacă răposatul cunoaşte acest capitol, în timpul peregrinărilor sale pe Pământ va deveni asemeni lui Thot; va fi venerat de cei rămaşi în viaţă; la momentul respectiv, nu va fi azvârlit în Flăcările Regale ale zeiţei Bast, mai

mult, această zeiţă puternică îl va face să prospere.

CAPITOLUL EXXXVI

Pentru a merge în Barca Uu Pui

O, voi, Spiritele stelare din Heliopolis; O, voi, Fiinţe luminoase din Ker-Aha! lvr Priviţi! Un zeu vine de se naşte!

Parâmele Bărcii sale cereşti sunt complet terminate… într-adevăr, acum destul de puternic mă găsesc Pentru a putea armele de luptă ale zeilor să le mânuiesc! Iată că mă urc în Barca lui Ră şi în Cer mă afund… Străbat canalele şi sosesc în faţa zeiţei Nut Navighez însoţit de Ră.

Având înfăţişarea unui spirit cu mască de maimuţă.196

Într-adevăr, am îndepărtat, din toate puterile.

Dezastrele care, deja, ameninţau Lumile.

Hotarele Cerului şi Scara zeului Sebagu.1: 1

Iată că zeii Keb şi Nut sunt plini de încântare

Şi îmi repetă Numele fără încetare

Căci, în Cer, eu sunt un nou-venit;

Datorită mie, Fiinţa-Bună a întinerit;

Ră apare în întreaga splendoarea lui.

Zeul Un ti îşi redobândeşte puterea asupra cuvântului.

Iar Bahu, zeul inundaţiilor.

Ajunge pe primul loc în rândul divinităţilor…

Într-adevăr, amărâţii care n-au cunoscut bucuria de a trăi

O cunosc acum, o gustă aci.

Plânsete, nicieri nu se mai fac auzite.

Acţiunea puternică a Ierarhiilor cereşti

Peste tot se face simţită…

Eu te ador Suflet divin, a cărui putere magică întrece puterea zeilor din Sud şi din Nord când izbucnesc în întreaga lor splendoare! Oh, putea-voi încolţi şi creşte în Cer, Aşa cum şi tu creşti printre zei! Scapă-mă de toate capcanele demonilor! întăreşte inima mea!

Să fiu puternic, cât puterea adunată a tuturor zeilor, A tuturor Spiritelor sfinţite şi a tuturor morţilor! într-adevăr. Am o putere cât toate puterile! Sunt Domnul

Dreptăţii divine

Ale cărui şale sunt ţinute de zeiţa Uadjit Am puteri care de la capătul Lumilor vin să mă apere, Prin mine pe Ră apărându-l, în Cerul său! O, Ră, fie ca în pace să se termine această Călătorie a mea! Pentru Barca ta cerească, deschide Calea... Puterea care mă apără pe mine, pe tine te apără, o, Ră! Sosesc în Cer ca zeu învingător, Horus-Khuti, stăpânul celor Două Orizonturi; Fac rânduială, în locul lui Ră, în sălaşele zeilor. În timp ce îi resping pe demoni, zeii se pot bucura Demonul Nebt nu va putea ataca şi Paznicii Pragurilor nu mă vor nimici, Căci sunt unul dintre zeii misterioşi, cu chip acoperit, în sanctuarul Marelui Templu slăvit, Sunt acela care îi transmite lui Ră cuvintele zeilor şi mă rog de Stăpânul meu, după conţinutul rugăciunilor, într-adovâr, de putere şi vlaga”) sunt plin; îmi primesc ofrandele la timpul fixat de Destin.

Rubrică

Acest capitol va fi recitat deasupra unei figurine reprezentându-l pe defunct, aşezată în interiorul unei „corăbii a lui Ră”. În prealabil, recitatorul va fi spălat şi purificat, ritual; mai întâi va arde tămâie în faţa lui RA; apoi va aduce ofrande de vin, de pâine şi de păsări fripte, destinate Călătoriei defunctului în Barca lui Ră

Orice Spirit sfinţit, în folosul căruia vor fi făcute aceste ceremonii, va putea rămâne printre cei care trăiesc mereu; el nu va fi niciodată nimicit; va avea o existenţă de divinitate sacrosanctă; Răul nu-l va putea atinge; va fi ca un Spirit perfect, sfinţit, din Amenţi; el nu va putea muri pentru a doua oară; îşi va lua hrana de faţă cu Osiris, în toate zilele, se va putea plimba în preajma regilor din Sud şi din Nord, în orice zi; îşi va putea spăla necurăţia în izvoare: la fel ca Horus, va pleca înspre adevărata Lumină de Zi; va trăi şi va deveni asemeni unui zeu; va fi slăvit şi invocat de către cei de-a pururi trăitori, la fel ca Ră, în toate *silele*, cu adevărat, mereu, în vecii vecilor.

Capitolul CXXXvn în timp ce se aprinde Focul în Lumea de Dincolo

Iată că Ochiul Strălucitor al lui Horus.
Luminos, precum Ră, se ridică la Orizont;
Se mişcă armonios şi drept.
Distrug înd tripla dominaţie a lui Seth.
Căci el a hotărât ca Seth să fie legat şi dus
Şi ca flăcările devoratoare ale Ochiului divin, de sus.
Să fie îndreptate spre el, prin razele sale.
Ci vină, această Flacără regeneratoare
Să o pot adora!

Ca ea să facă să domnească în jurul lui Ră, De acord cu dorinţa celor două Surori ale sale, Orânduiala divină!

O, Ră! într-adevăr, Ochiul divin al lui Horus Trăieşte! Trăieşte!

Trăieşte în sanctuarul Marelui Templu, Numele lui este: „A-Maut-i.

CAPITOLUL EXXXVIII în timp ce Răposatul intră în Abydos

Salut, o, zei, care sălăşluiţi în Abydos!
Voi, Ierarhii divine adunate în aceste locuri.
Veniţi şi întâmpinaţi-mă!
Priviţi şi bucuraţi-vă!
Iată-l pe Osiris, Tatăl meu divin.
În faţa tribunalului său am fost judecat!
În Sanctuarul lui, am intrat!
Într-adevăr, eu sunt Horus.

Stăpân al Egiptului şi Domn peste Deşertul Roşu, Căci această ţară o iau în stăpânire! Nimeni nu-l va putea înlătura pe Horus de la putere! Puterea Ochiului său divin îi face pe duşmani să tremure de frică! într-adevăr, pe tatăl său divin l-a răzbunat.

A oprit inundaţiile, pe care Mama lui le-a provocat;
Pe duşmani i-a zdrobit, a nimicit tot ce e nedrept.
A făcut neputincioase atacurile demonului Nebt;
El, Horus, Domn peste o mulţime de neamuri.
Prinţ al celor Două Pământuri!

Iată că, aşa cum s-a hotărât mai înainte, îşi ia Moşia de la al său Părinte.

Cuvântul pe care, la Judecată, Balanţa l-a cântărit.

A fost găsit adevărat şi cinstit;

Mi-am înfrânt duşmanii, planurile lor le-am spulberat.

La fel, capcanele ce mi le-au aşezat.

Într-adevăr, puterea mea m-a apărat mereu.

Căci sunt fiul lui Osiris; Tatăl meu îşi apără Corpul cu o forţă miraculoasă…

CAPITOLUL" EXXXIX (Reluarea Capitolului EXXIII)

CAPITOLUL EXL A se recita în timp ce Ochiul divin se află în Culminaţie

Priviţi! Un zeu puternic se ridică la Orizont! Iată că Turn apare, înconjurat de nori cu adieri mirositoare, Cerul întreg este brăzdat de culorile strălucite Ale spiritelor sfinţite.

Templul cu coloane umple de voie bună oricare zeu

Şi iată că, în mijlocul zeilor, apar eu…

Forma mea este la fel cu cea a tuturor zeilor.

Chiar în această clipă, strigăte de bucurie răsună, în cor…

În curând, ele se aud mai frumos şi mai tare:

Bucuria domneşte în sanctuarele Lumii Inferioare!

Cuvintele lui Turn şi ale lui Horus Khuti, cu veneraţie, se primesc.

Or, Măria-sa a poruncit Ierarhiilor divine ce-l însoţesc: „Ochiului divin, membrele să-i fie înapoiate!

13 – Cartea egipteană a morţilor

Braţele, puternice să-i fie mereu.

Pentru a putea împlini poruncile acelui zeu!"

Într-adevăr, Ochiul divin strălucea şi atunci.

În timpul Nopţii celei lungi

Din cea de a Patra Epocă a Pământului

Şi până la sfârşitul celei de a doua subdiviziuni a epocii.

Apoi, în faţa Ierarhiilor cereşti, ce se închină.

Măria-sa Ochiul divin răspândeşte lumină;

Măria-sa este la fel de luminos ca atunci când, în zorii Timpurilor, el era, în acelaşi timp.

Toate divinităţile: Ră, Turn, Thot şi Seth.

N-au, Nut, Isis, Hathor, Nephtys şi Djetta.
Merti, Maat, Anpu, Temesdjetta.
Sufletul şi Corpul lui Ră.
Aceasta este înşiruirea recitată de Udjat în faţa lui, A Domnului Pământului…
Aceştia sunt toţi: astăzi zeii se veselesc pe săturate.
Iar braţele lor rămân nemişcate.
Zeii spun ades, de Sărbători:
„Salut, o, Ră, navigator cu numeroşi însoţitori!
Este adevărat. Apopi învins e pe veci!
Salut, o, Ră, tu care te manifeşti
Sub toate Formele Devenirii universale!
Salut, o, Ră, învingător al duşmanilor!
Ca numele tău să fie sfinţit!
Salut, o, Ră, tu care pe Copiii Revoltei i-ai nimicit!”
Rubrică
Acest capitol se va recita în faţa unei amulete reprezentându-l pe Udjat (făcută din lapis-lazuli veritabil sau din piatră în montură de aur), în faţa căreia se aşază frumoase ofrande pure, în ultima zi a celei de a doua luni a anotimpului „Part”, în clipa când apare Ră.
Se va mai face o altă amuletă, din jasp, şi va fi aşezată pe o parte a trupului defunctului, la alegere. În timp ce se va recita acest capitol, în faţa unei „bărci a lui Ră”, defunctul se va deplasa alături de zei; va deveni unul dintre ei; el va învia în Lumea Inferioară.
În timpul recitării acestui capitol şi după ce ofrandele au fost aşezate în faţa lui Udjat, în timp ce se află la apogeu, vor fi aprinse patru focuri pe altarele lui RÂTum, încă alte patru focuri pentru Udjat şi, în sfârşit, alte focuri în număr de patru, pentru zeii menţionaţi.
13*
Pe fiecare dintre aceste altare, vor fi aşezate ci te cinci pâini, tămâie şi carne friptă.
CAPITOLUL EXL ŞI CAPITOLUL CXLII
Aici începe capitolul care va fi recitat, fie de către fu în beneficiul tatălui său mort, fie de către tată, spre folosul fiului său mort; va fi recitat în timpul sărbătorilor din

Amenţi pentru a-l face pe răposat perfect, atât la sânul lui Ră şi printre zeii în mijlocul cărora va rămâne. Se va recita în cea de-a noua zi a sărbătorilor. Se va spune:

Iată ofrandele: pâine, bere, carne, păsări, friptură, tămâie aprinsă... Ele sunt destinate: Lui Osiris, Prinţ în Amenţi; Lui Ra-Harachte, lui Nu, Maat şi Bărcii lui Ră; Lui Turn;

Marii Ierarhii a zeilor şi celei Mici;

Lui Horus, Stăpân al coroanei Ureret;

Lui Shu, lui Tefnut, lui Keb, lui Nut, lui Isis, lui Nephtys.

Templelor multiplelor Ka ale Domnului Lumilor;

Circuitelor şi revoluţiilor cereşti

Care păstrează Rânduiala divină;

Lui Augert, care stă în locul de dinainte.

Egiptului de Nord şi de Sud care sunt un Corp Glorios al zeilor;

Zeiţei venerate, cu părul roşu;

Zeiţei Prietenă a Vieţii, al cărei păr flutură în vânt;

Zeiţei al cărei Nume puternic se arată în faptele sale;

Taurul sacru, soţul Vacii divine;

Puterii binefăcătoare a frumoasei Punţi a Bărcii

Care străluceşte în Nordul Cerului;

Puterii binefăcătoare a Punţii cerului de la Apus

Care îşi împlineşte circuitele şi le e călăuză celor Două

Pământuri;

Zeului Luminii, în mijlocul Templului plin cu statuile zeilor

Şi care este Puntea binefăcătoare a Cerului de Răsărit; Celui care sălăşluieşte în Templul spiritelor Roşii, şi care este Puntea binefăcătoare a Cerului din Sud; Lui Mestha, Hapi, Duamatf şi Kebhsennuf; Celor două Temple ale ţării Egiptului, Al celui din Nord şi al celui din Sud; Lui Sektet şi Mandjit, cele două Bărci ale Soarelui; Zeului Thot.

Zeilor din Est şi din Vest, din Sud şi din Nord;

Zeilor din Ursa Mare;

Zeilor ofrandelor mortuare;
Zeului Marelui Sanctuar;
Zeului templului Focului;
Zeilor necropolelor;
Zeilor celor Două Orizonturi;
Zeilor ogoarelor;
Zeilor ierburilor şi vegetaţiei;
Zeilor plinii de griu;
Zeilor drumurilor din Sud şi din Nord, din Est şi din Vest; Spiritelor-paznici ai Porţilor din Duat; Spiritelor-paznici ai Porţilor Misterelor; Spiritelor cu feţe acoperite, care păzesc căminele; Spiritelor-paznici ai celor ce plâng şi se roagă Spiritelor-paznici ai mormintelor săpate în coasta muntelui.
Izvorul de bucurie şi mulţumire al răposatului;
Fiinţelor de Flăcări care sting focul;
Fiinţelor care fac paza altarelor fumegânde;
Fiinţelor care potolesc focul arzând din Amenţi…
Lui Osiris, Fiinţa-bună şi Domnul Vieţii.
Domnul Universului şi Stăpânul Templului din Abydos;
Lui Osiris, zeului Saa şi zeului Orion.
Domn al furtunilor din Sud şi din Nord.
A cărui domnie se întinde pe milioane de ani;
Lui Osiris-Ptah, Domn al Vieţii, Bati-Erpit;
Prinţi din Re-Stau sălăşluind în Munţii-cimitire;
Lui Osiris din Aţi, Sehtet, Nedjeft.
Din Resu, Pe, Neteru, Sau, Baket, Iunnu;
Din Rehenenet, Aper şi Kefdenu…
Lui Osiris-Sokari din Pod-She şi Peag-Re;
Lui Osiris, care sălăşluieşte în oraşul său;
Lui Osiris, care sălăşluieşte în Cer ca şi în Re-Stau;
Lui Osiris Nebjeşti, cu un cuţit mare;
Lui Osiris, domnul Veşniciei;
Lui Osiris, care se ascunde în ape şi decide soarta bătăliilor;
Lui Osiris, Prinţ bandajat în fesele mumiei;
Lui Osiris, Domn în Tanenet, Nedbit.

În să II Bedeshu, Depu, Sais, Nepert, Shennu.
În Henket, Ta-Sokari, Shau, Fat, Heru, Maati, Hena…
CAPITOLUL CXLIII (Nu cuprinde decât vignete)
CAPITOLUL CXLIV
(Intrarea în Ante)
Prima Antăm
„A-fi-sub-multiplele-aspecte-aşezat-cu-capul-în-jos”.
este Numele Paznicului ei. „Anchetator” este Numele Supraveghetorului său, „Vocea-care-şopteşte” este Numele Feciorului.
A doua Antă
„Glorie-înţeleasă” este Numele Paznicului ei, „Întoarce-faţa” este Numele Supraveghetorului ei, „Stăpân” este Numele Feciorului.
A treia Antă
„Mănâncă-Lături” este Numele Paznicului ei, „Faţa-care-veghează” este Numele Supraveghetorului ei, „Ţipătul” este Numele Feciorului.
A *patra* Antă
„Respinge-Chipul-cu-Voci-multiple” este Numele
Paznicului ei
„Inima-care-veghează* este Numele Supraveghetorului ei, Cicatricea-care-respi nge-Furioşir este Numele Feciorului.
A cincea Antă
„Mănâncă-şerpi” este Numele Paznicului ei, „înfulecătorul” este Numele Supraveghetorului, „Faţă-de-Hipopotam-Groaza-Rebelilor” este Numele
Feciorului.
A şaptea Antă
„Na-te-juca-cu-cuţitui” este Numele Paznicului ei, „Glas-Mare* este Numele Supraveghetorului, „Spaima-demonilor” este Numele Feciorului. Salut, o, Ante!
Şi voi, care, în Numele lui Osiris.
Aţi făcut să apară Ari te Ie, salut!
Voi, care vegheaţi asupra lor
Şi, în fiecare zi, îi spuneţi lut Osiris
Despre nevoile celor Două Pământuri…

Într-adevăr, vă cunosc Numele şi vă ştiam.
Căci, revin la viaţă, în Re-Stau;
Făcut Spirit sfinţit, al celor Două Orizonturi.
Am fost slăvit în oraşul Pe şi în Re-Stau.
Salutat ca un Corp Glorios.
O fiinţă purificată la sânul lui Osiris.
Trec prin Casa Orizontului, înconjurat de zei.
Acum sunt egal cu oricare dintre ei.
Ba chiar, sunt mai-marele lor;
Mai-marele recunoscut peste Spiritele sfinte, de sărbători, La sfârşit de lună sau la cincisprezece zile, eu le conduc. O, tu, care împlineşti cerescul tău circuit. Priveşte! Trăiesc sub Ochiul înflăcărat al lui Horus; Când noaptea se lasă, în timp ce Barca mea pe Oceanul ceresc navighează, Braţul lui Thot rămâne întins peste mine, Iar Barca lui Ră mă apără bine… într-adevăr, Numele meu, decât al vostru, e mai cu greutate
Şi vă bat pe toţi în drumul spre Maat-Adevăr-Dreptate! Horus, Fiul cel mare, preaiubit de Ră, vine în ajutorul mea
Şi sunt dăruit cu puterile magice ale zeului-Leu.
De aceea, nu voi fi respins de porţile Ante. În fiece zi
Mă purific în preajma lui Osiris, Prinţ din Amenţi;
Locul meu de muncă e pe Ogoarele Păcii.
Trăiesc înconjurat de iniţiaţi şi vrăjitori
Faţă în faţă cu spiritele.
Care, sub paza puternicului braţ al lui Thot îmi aduc ofrandele…
Din porunca lui Anubis, ele stau la pânda demonilor
Şi-i împiedică la furtul pomenilor…
Iată că eu sosesc, la fel ca Horus, plin de măreţie.
Ră îmi acoperă intrarea în Antele de la Orizont.
Iar zeii mă salută cu strigăte de bucurie;
Demonul Nebt nu mă va putea atinge;
Paznicii Antelor nu mă vor respinge.
Căci, amulete îmi apără Trupul
Şi un văl gros îmi acoperă chipul, înconjurat de Iniţiaţii zeiţei Hathor.

Rămân în umbra sacră a Templului ei.
Este adevărat: mulţimile de oameni eu le-am creat!
Puterea nefastă a lui Apopi, prin mine, s-a surpat
Şi am făcut ca, Ră să-i fie aproape lui Maat.
Iată că, peste Firmament, cale rouă deschid.
Potolesc furtunile iar pe însoţitorii lui Ră îi învii…
Acum fac ca ofrandele ce mi se aduc
Să ajungă într-un loc care îmi place mai mult
Şi, pregătindu-mi Barca, în pace navighez;
Noi drumuri deschid şi merg pe unde doresc;
Faţa mea este cea a unui zeu puternic.
Peste Putere sunt Domn…
Iată că mă odihnesc, la Orizont.
Într-adevăr, o, demoni, sunt destul de puternic să vă strivesc!
Nu-mi puneţi piedici, când înaintez!
Nu mă respingeţi pe mine, Osiris, al vostru Domn.
Rubrică
Acest capitol va fi recitat deasupra unui desen reprezentând Ierarhiile divine, executat în culoare galbenă, pe o „corabie a lui Ră”; Ofrande care trebuie aduse: păsări şi tămâie; datorită acestora, răposatul va reînvia; el va simţi, cum, printre zeii care îl înconjoară, forţele lui se vor redubla; nu va fi respins în faţa Coloanelor Lumii Inferioare. Pe de altă parte, se va face o figurină, reprezentând răposatul; aceasta va fi aşezată în faţa desenelor, deplasând-o, succesiv, spre fiecare dintre Porţi.

Acest capitol se va recita în faţa fiecărei Porţi a fiecărei Ante, aşezându-se şi ţi te o ofrandă în faţa ei: pulpă, inimă, cap şi picior de taur roşu, precum şi patru vase umplute cu sânge, însă care să nu provină din inimă; amulete, şaisprezece pâini albe; opt pâini PSEN, opt pâini SHENS, opt pâini KHENFU, opt vase cu bere; opt duble cu grâu; patru vase cu lapte de vacă albă; iarbă verde; măsline verzi; pomadă pentru ochi, pomadă HATET şi tămâie aprinsă.

Acest capitol se va recita de două ori, deasupra

fiecărui vas. După ce s-au făcut desenele, la al patrulea ceas, se va merge în cerc (în jurul lor), în timpul zilei, totul făcut cu cea mai mare atenţie, socotind timpul după Cer.

În timp ce te ocupi de aceste ceremonii, ai cea mai mare grijă să nu fii văzut de nimeni; datorită acestor ceremonii, răposatul va face mari progrese în Cer, pe Pământ şi în Lumea Inferioară; aceasta îi va folosi la tot ce va întreprinde; va obţine tot ce va dori cu adevărat, mereu, veşnic…

CAPITOLUL EXLV Coloanele lui Sekht-Ianru 199

Din partea lui Horus, îţi aduc saluturi smeritei

O, tu, primă Coloană a Zeului-Inimii-Oprite!

Iată că, aici, Călătoria mea se termină.

Află că eu cunosc Numele tău de taină.

Aşa cum cunosc şi Spiritul care te păzeşte.

Iată Numele tău: „Stăpână-a-spaimei-care-te-îngrozeşte-Apărată-de-pereţi-de-granit-Maestră-a-Cuvântului-vrăjit-Eu-resping-puterile-Haosului-şi-asigur-paza-Călătoralui-Pe-Drumurile-Cerului”.

„Nerau” este Numele Spiritului care te păzeşte.

Afla că m-am purificat în aceleaşi ape, în care însuşi lui Ră îi place să se scalde.

Atunci când părăseşte Orizontul de la Răsărit.

Cu pomadă de cedru, „hati” m-am uns la nesfârşit;

Port costumul ritual „menkh”;

Ţin în mină un sceptru făcut din lemnul „hati”.

Geniul Coloanei îmi spune: „Treci!”

Tu eşti pur!

II

Din partea lui Horus, ţi-aduc salutul lui.

O, tu, cea de a doua Coloană a templului în care se află Zeul-cu-Inima-Oprită!

Iată, Călătoria mea e sfârşită!

Eu cunosc Numele tău ascuns.

Aşa cum îl ştiu şi pe al Spiritului care te păzeşte.

Ia<a Numele tău: „Suverana-Cerului-Stăpâna-celordouă-Lumi-Cea care-seamănă-teroare-pe-Fământ-Până-în-adânc…

„Mes-Ptah” este Numele Spiritului care te păzeşte. Află că: în aceleaşi ape m-am purificat în care Osiris, în vremuri de demult, s-a scăldat şi unde i s-au adus Bărcile „Sektet” şi Mandjit”, Atunci când, din Am-Urt, a pornit Pe sub Coloanele-Piloni. Am fost uns cu pomadă de sărbători şi port veşmântul ritual „seshet”;

Sosesc, ţinând în mână un sceptru din lemn de „ben-ben”, – „Treci!” răspunde Geniul Coloanei. „Cu adevărat, Tu eşti curat!”

III

Din partea lui Horus vin; aduc salutul lui, O, tu, cea de a treia Coloană a Templului

În care sălăşluieşte „Zeul-cu-Inima-Oprită” Iată că şi Călătoria mea e isprăvită. Află că te cunosc şi îţi cunosc şi Numele ascuns, Aşa cum cunosc şi Spiritul care te păzeşte, de sus. Numele tău este aşa:

„Stăpâna-Coloanelor-care-sânt-destinate-ofrandelornumeroase-Cea-care-conduce-şi-este-plăcută-zeilor – Cea-care-stabileşte-ziua-navigaţieispre-Abydos-a-Bărcii-Nehemet11.

Iar Numele Pazniculuitău este „Bec”, într-adevăr, m-am purificat în aceleaşi ape în care, odinioară.

S-a purificat Ptah, înainte de Călătoria în Barca Solară, în timpul sărbătorilor în care i s-a dezvăluit Chipul.

Acum

Sunt uns cu alifie „hati”, „hekennu” şi „tahennu”. Port veşmântul „shesa” şi în mână ţin un sceptru din lemn de „IhnM – „Treci!” răspunde Geniul Coloanei. „Cu adevărat Tu eşti curat!”

IV

Din partea lui Horus vin, cu salutul lui.

O, tu, cea de a patra Coloană a Templului.

În care sălăşluieşte „Zeul-cu-Inima-Oprită*.

Iată că şi Călătoria mea e isprăvită.

Află că eu te cunosc şi îţi ştiu şi Numele ascuns.

Precum şi al Spiritului care te păzeşte, de sus.

Iată Numele tău:

„Doamna-înarmată-cu-cuţite-Stăpână-acelor – Două-

Pământuri

— Care-îi-nimiceşte-pe-duşmanii-Zeului-cu-Inima-Oprită

— Şi-îi-ajută-pe-sărmanii-care-due-o-viaţăamărită”.

„Loveşte-fiara” este Numele Paznicului tău.

M-am purificat în aceleaşi ape în care Fiinţa-Bună s-a curăţit

Şi care, mai apoi, în luptă, pe Seth l-a biruit.

Sunt uns cu alifiile „sunit” şi „enen”, Am pus pe mine vestrulntul „shesa” Iar sceptrul meu e făcut din lemn de „tau-atutu”. – „Treci!” răspunde Geniul Coloanei. „Cu adevărat, Tu eşti curat!”

V

Din partea lui Horus vin, cu salutul lui, O, tu, cea de a cincea Coloană a Templului! în care sălăşluieşte „Zeul-cu-Inima-Oprită”, Iată că şi Călătoria mea e isprăvită. Află că eu cunosc Numele tău ascuns, Precum şi al Spiritului care te păzeşte, de sus.

CAPITOLUL EXLVI (variantă a Capitolului precedent)

CAPITOLUL EXLVII (variantă a capitolului CXLIV)

CAPITOLUL EXLVIII Pentru întărirea Răposatului prin Ofrande

(O vignetă îl reprezintă pe defunct, într-un sanctuar, adorindu-l pe zeul Ră. În apropiere se află şapte vaci şi un taur, cu ofrandele lor. În spatele lor, se observă patru direcţii, simbol al celor patru puncte cardinale din spaţiu.) Salut, o, tu, care în Discul solar luceşti ca un bici, Iată că, Suflet al Vieţii universale, la Orizont te ridici, într-adevăr, te cunosc şi îţi cunosc şi Numele tău, şi numele celor şapte vaci şi pe cel al Taurului o, voi, Spirite care, cu ofrande, pe morţii de Dincolo îi hrăniţi.

Hrăniţi-mă şi pe mine şi, printre voi, să mă primiţi!

O, tu, „Putere-Frumoasă”, direcţie de miazănoapte! O, tu, „Împlinitoare-de-circuite-şi-Conducătoarea-celordouă-Pământuri”, direcţie de Apus! O, tu, „Fulgerând-în-Templul-celor-doi-ochi-ce-se-văd”, direcţie de Răsărit! O, tu, „Locuind-în-Templul-Divinităţii-Roşii”, direcţie de miazăzi!

Faceţi ca ofrandele în faţa mea să apară!
Daţi-mi Viaţă, Sănătate, Putere, Victorie
Pe Pământ, în Cer şi în Lumea Inferioară!
O, voi, toţi Tatii zeilor.
O, voi, toate Mamele zeiţelor.
Scăpaţi-mă de piedicile, în drumul meu aşezate.
De Puterile Tenebrele1 întunecate.
De asaltul Forţelor luului, dezlănţuite.
De capcanele şi de cuţitele lor ascuţite.
De săgeţile lor, ţintite bine
Şi care ar putea fi îndreptate spre mine – Fie pentru oamenii de pe Pământ, fie din lumea zeilor.
Fie pentru spiritele sfinţite ale morţilor.
Fie pentru Sufletele condamnate.
Fie aceasta pe timp de zi sau la ceas de noapte.
În timpul sărbătorilor la jumătate de lună sau la cele lunare, în timpul întregului an, cu anotimpurile sale…
Rubrică
Se va recita în timp ce Ră va apărea deasupra picturii reprezentând zeii. Ofrandele se vor aşeza în faţa lor şi vor fi din pâine, carne, păsări şi tămâie. Datorită lor, defunctul va primi mese sepulcrale bogate la sânul lui Ră; se va bucura de o mare bogăţie de hrană în Lumea Inferioară şi va fiscăpat de Rău, pentru totdeauna.
Când vei recita, nu va mai fi nimeni de faţă, în afară de tine însuţi.
Cu adevărat, Ră va deveni, pentru răposat. Direcţia care îl va apăra, care îi va nimici pe duşmanii din Cer, de pe Pământ şi din Lumea Inferioară, răposatul se va bucura întotdeauna de o mare abundenţă de hrană, cu adevărat, mereu, veşnic.
CAPITOLUL CXLIX (Patrusprezece laţi202)
I. Primul lat
Salut, o, tu, primul lat din Amenţi!
În care morţii revin la viaţă, din pâinea consacrată mâncind!
Atunci, când mă vezi sosind, îmi scoţi feşele mortuare, care îmi strâng capul ca într-un cleşte!

Spiritul puternic care te locuieşte
Mi-a adunat şi mi-a întărit membrele;
Iar Ani, Domnul Inimilor, mi-a potrivit, la locul lor, oasele…
Coroana Ureret, coroana sacră a lui Turn, mi se pune pe păr!
Neheb-Kau îmi întăreşte capul, la locul său; Cele două Talere ale Balanţei stau gata pentru măsurare…
Într-adevăr, voi fi cel mai mare dintre toţi zeii şi cel mai tare!
O, Amsu-Ket…
II. *Al doilea lat* (se va picta în verde; divinitatea sa este Ra-Harachte)
De recitat;
Iată, cât vezi cu ochii, se întind moşiile mele Din Sekht-Ianru…
O, Câmpii ale Joncilor; Din fier sunt pereţii voştri, toţi. Aici, griul creşte înalt de cinci coţi.
Doi pentru spic, trei pentru pai;
Orzul creşte, înalt, de şapte coţi.
Trei pentru spic, patru pentru pai;
Spiritele sunt înalte de nouă coţi;
Ele seceră griul împreună cu Harachte.
Într-adevăr, eu ştiu o poartă aici, în mijlocul Câmpului.
Prin care iese Ră, pornind spre Răsăritul Cerului;
La sud se găseşte un lac.
Care este de păsările KHARU vizitat;
La nord, se află un canal mare.
Locuit de păsările RE.
Chiar prin acest loc trece Ră, atuncea când
Barca este împinsă la pupa, de vânt.
Cu parâmele Bărcii mă contopesc, lipit…
Într-adevăr, sunt un marinar iscusit.
Cunosc cei doi sicomori de turcoaze din care Ră
Apare când începe Călătoria.
Porneşte, apoi, pe ub stâlpii lui Shu…
Şi prin Poarta Domnului de la Răsărit…

Într-adevăr, cunosc aceste Lanuri ale lui Ră;
Aici griul creşte înalt de cinci coţi;
Orzul creşte înalt de şapte coţi;
Spiritele sunt înalte de nouă coţi;
Ei seceră alături, cot la cot.
Cu Spiritele perfecte de la Răsărit…
III. *Al treilea lat* (se va picta în verde);
(acesta este un lat al Spiritelor sfinţite).
De recitat:
Salut, o, lat al Spiritelor sfinte.
Pe care nimeni, cu barca, să-l treacă nu poate.
Căci, din toate părţile, focul îl arde.
O, Spirite! Sfinţiţi-vă drumurile, sâlăşele curate vă fie!
Faceţi ceea ce Osiris v-a poruncit, de o veşnicie…
Iată că eu, Fiinţă mare, vă ies înainte
Şi am Coroana Roşie pe frunte.
Aceeaşi care pe zeul Luminii îl împodobeşte…
Dau viaţă, prin flacăra ce din gură îmi ţâşneşte.
Celor Două Pământuri şi locuitorilor lor…
Într-adevăr, Ră este salvat din prinsoarea demonului Apopi!
IV. *Al patrulea lat* (se va picta în verde)
(Este un lat cu doi munţi înalţi)
De recitat:
Salut, stăpân al latului misterios.
Şi, tu, munte din Lumea de Dincolo, atât de înalt.
Peste care se întinde Cerul înstelat!
Acest lat are trei sute de măsuri în lungime.
Şi două sute treizeci, în lăţime;
Un şarpe, lung de şaptezeci de coţi, aici locuieşte.
„Aruncătorul-decuţi te*, el se numeşte;
Se hrăneşte cu spiritele sanctificate
Şi cu Sufletele care, în Lumea de Dincolo, sunt condamnate;
Le hăcuieşte şi le mănâncă, pe toate…
Iată că îmi opresc mersul pe apă, o, Maat, în faţa sălaşului tău, fortificat;

Caut în toate părţile un loc prin care să pătrund.

Găsesc intrarea şi eu, Bărbatul puternic, cu tine mă împreun…

Într-adevăr, demn sunt, zeiţă, capul să-ţi împodobesc

Căci, în puteri, zi după zi, eu tot cresc…

Acum, iată că Mare Vrăjitor divin am devenit.

Iar Ochiului meu nu îi scapă nimic…

Văd un Spirit care pe burtă se târăşte;

Oare, cine e şi ce doreşte?

Ştiu că este puternic îi munţii în care trăieşte… O, spirite, lasă-mă să mă apropii de tine, Pentru ca puterea ta să vină în mine… Iată că, făcând un efort, pot încă drept a mă ţine; înaintez şi îi zdrobesc pe duşmanii lui Ră; Şi pacea coboară asupra mea, seara… Circuitele mele cereşti le fac, mai întâi, în timp ce tu, acolo, în Valea ta rămâi…

V. *Al cincilea lat* (se va picta cu verde) *De recitat*:

Salut, o, lat al Spiritelor, ai pus obstacole de netrecut Pentru cei ce prin tine să treacă au vrut! Spiritele care îl locuiesc

Au pulpele de şapte coţi lungime

Şi mănâncă Umbrele morţilor slăbiţi, ce putrezesc.

O, lat, deschide o cale pentru mine

Pentru a putea trece prin tine

Şi să pătrund în Amenţi, pe nesimţite…

Căci aşa a fost porunca lui Osiris.

Domnul Spiritelor sfinte… Priveşte. Văd aici un Spirit sfinţit, O dată pe lună şi de două ori pe lună celebrând Sărbătorile ce le porunceşti. Mi-am făcut rotirile cereşti; Ochiul lui Horus, la fel şi Thot, în calea mea mă însoţesc.

Flăcările care, din gura tuturor zeilor ţâşnesc, Astăzi, pe duşmanii meu, îi ard necontenit; Dacă nu cumva, au şi murit în locurile în care se chinuiesc…

VI. *Al şaselea lat* (se va picta cu verde) *De recitat*:

O. Immehet203, tu, care dăinuieşti slăvind zeii, te salut, Adăposteşti merele mister al Spiritelor sfinţite Precum şi locurile lugubre pentru Suflete damnate… Vin aici pentru a contempla zeul acestui ţinut descoperiţi-vă capetele, câţi m-aţi recunoscut… Ca un zeu puternic, la

voi, eu sosesc şi aduc ofrande să vă hrănesc, şi ca Stăpânul latului, Rău să nu-mi poată face! Ca măcelarii de oameni să mă lase în pace! Ca Demonilor – Hingheri să nu le cad pradă! Să pot trăi printre voi, cu voi laolaltă!

VII. *Al şaptelea lat* (se va picta cu verde) De recitat:

O, cetate a lui Iss atât de departe şi greu de găsit!… Prin flăcările ce se înalţă pe cerul înroşit… Aici trăieşte un şarpe, Rerek îi este Numele… Lung de şapte coţi îi e spatele, Iar hrana lui sunt morţii, căzuţi în abis.

Înapoi, Rerek, tu ce trăieşti în cetatea lui Iss.

Ce mesteci morţi între fălcile tale, în timp ce ochii tăi aruncă străluciri fatale;

Fie-ţi oasele sfărâmate, iar sămânţa să-ţi rămână stearpă!

Nu te apropia de mine, niciodată!

Nu trimite, spre mine, udul tău de scârnă!

Cadă pe pământ şi acolo să rămână!

Pe veci să-ţi fie buzele uscate!

Ah! Iată că, printre duşmani şi KA-ul său cade!

În timp ce eu rămân sănătos şi curat…

Capul tău, Rerek, vine de este tăiat

De divinitatea cu cap de lynx.

VIII. Al *optulea lat* (se va picta în verde) *De recitat*:

Salut, o, Ha-Hotep, tu care stăpânirea ţi-ai aşezat Pe ţărmurile acestui lat!

Nimeni nu va putea râurile tale să le întoarne, Să le înroşească apele, semănând teroare. Ka-Ua-Hotep, *paznicul* tău *se* numeşte şi te lasă să intri sau mi, după cum doreşte, Pe cei care n-au dreptul, îi ţine departe. Aduc cu mine, pentru Tub, ceea ce un pământean poate da; 204

Îi fac mai puternici pe supuşii lui Ră.

Răspândesc groază în mijlocul Stăpânilor de Sanctuare.

Văzându-mă venind, Spiritele Elementelor sunt prinse de teroare.

Să nu fiu niciodată spre cazanul beţivilor târât. Este adevărat, niciodată nu voi fi nimicit Căci, sunt Călăuza Orizontului Septentrional…

IX. *Al nouălea* lat (se va picta cu galben) 205 *De recitat*:

Salut, o, cetate a lui Ikesi.

Tu rămâi, pentru zei, un mister nedesluşit.

Căci zeii înşişi tremură de spaimă, auzindu-ţi

Numele rostit.

2Q9

Nimeni nu poate intra sau ieşi din cetate

14 – Cartea egipteană a morţilor în afară de însăşi Marea Divinitate

— Al cărei sălaş este Oul cosmic – Ea le inspiră groază zeilor şi teroare Spiritelor.

Intrarea în cetate e ascunsă de limbile flăcărilor;

Purtate de vânt, flăcările îţi intră în nas şi în gură…

Sunt astfel, din cauza zeilor care se adună

După bunul lor plac, înconjurând Marea Divinitate.

Pentru ca ei, nesimţind, să nu poată recunoaşte

Ceea ce trebuie ştiut numai de Marea Divinitate.

Şi care, în Oul ei cosmic, are casă pustie…

Ea şi-a zidit această cetate, ca singură să fie;

Nimeni, nicicând să nu se apropie în afară de ziua Marilor Metamorfoze…

Salut, Divinitate sfântă, care în Oul cosmic locuieşti!

Iată că la tine sosesc.

Pentru ca şi eu să rămân

Printre zeii care ţi se supun.

Voi putea intra şi ieşi din oraşul Ikesi, când o să-mi vină bine!

Putea-vor porţile lui să rămână deschise pentru mine! *Putea-voi tespira*, *aici*, *aerul locurilor*, Bucurându-mă de bogăţia ofrandelor!

X. *Al zecelea lat* (se va picta cu galben)

Salut, o, tu, a zeilor, Kahu, cetate.

Care urmăreşti Spiritele sfinte, spre groaza lor.

Şi înfuleci Umbrele Morţilor;

Care te îndopi cu carnea crudă a mortăciunilor, în timp ce ochii ţi se furişează peste tot, clarvăzători.

Ca nimeni pe Pământ să nu scape de urmărirea lor…

O, voi, zei care locuiţi, acolo, în laţi.
Iată vin eu, în faţa mea să vă plecaţi!
Căci, Spiritul meu sfinţit nu mi-l puteţi lua
Şi nici cu Umbra mea n-o să puteţi pleca!
Sunt Şoimul divin, cu adevărat!
Iată că am fost încoronat, uns şi tămâiat.
Animalele, care pe Pământ, pentru mine, au fost jertfite
De Isis, sunt în picioare şi îmi sunt oferite!
Stând în spatele meu şi apărându-mi dosul, vine Nephtys.
Într-adevăr, Drumul meu este sfinţit…
O, tu, şarpe Naau, Taurul lui Nut şi Neheb-Kau.
Iată că înspre voi, vin acum.
De tot Răul să mă scăpaţi
Şi, în schimb, fericire să-mi daţi
Pentru totdeauna…
XI. Al unsprezecelea lat (a se picta cu verde) De recitat:
O, tu, a Lumii Inferioare cetate, în care trupurile sunt disimulate şi în care se întăresc Spiritele sanctificate… Aici, nimeni nu poate pătrunde. Pe toţi îi opresc Spiritele care supraveghează Porţile şi pândesc… În interiorul cetăţii, zeii se privesc cu mirare, Morţii damnaţi, închişi aici, se văicăresc, Scoţând strigăte de ameninţare… Mai binevoitori sunt zeii, ce aici sălăşluiesc, Pentru a-i sfinţi pe morţi şi a-i iniţia în Mistere. O, tu, cetate a lui Idu, nu-mi pune piedici.
14*
lasă-mă să trec în pace Căci sunt Maestrul descântecelor magice! Prin puterea unui cuţit, moştenit de la Seth, Picioarele îmi aparţin, mie, pe drept… Puternic sunt, prin virtuţile Ochiului lui Horus, şi iată, mă ridic la Orizont; După ce, mai întâi, sunt ameţit şi mi-e greaţă, Inima mea se trezeşte la viaţă. Sunt sfinţit în Cer şi sunt puternic pe Pământ; La fel ca un şoim, mă înalţ zburând, Scot strigăte ascuţite; ca o pasăre sălbatică fac; Cobor apoi, pe maluri înflorite de Lac; De la Divinitate, primesc o

coroană; cu încoronare, Atât aşezat, cât şi stând în picioare, în Câmpiile Păcii îmi savurez mâncarea. Iată că Porţile lui Maat se deschid în faţa mea, şi porţile adâncurile cereşti îşi desfac zăvoarele de fier. Apoi, înconjurat de zei, aşez o scară la Cer; La fel ca şi ei, eu sunt zeu şi, la o adică, Scot ţipete de pasăre sălbatică

Pentru ca zeii să mă poată auzi; Glasul meu este asemeni vocii lui Sothis.

XII. Al doisprezecelea lat (a se picta cu verde) De recitat:

Salut, o, lat a lui Unt, în Re-Stau aflat!
Tu eşti mereu de foc înconjurat.
Nici zeii, nici Spiritele nu cutează la tine să vie;
Dacă, totuşi, se apropie
Uracii, în flăcări, le fac Numele dispărut.
Salut, lat al lui Unt!
Într-adevăr, sunt mare printre Spiritele ce te locuiesc;
Sunt o stea printre cele ce, aici, strălucesc;
Aici, nu voi fi nimicit şi nici Numele nu-mi va fi şters.
Căci zeii de aici spun despre mine, cu înţeles:
„Într-adevăr, înmiresmează aerul ca un zeu de la noi!”
Iată că sunt cu voi, trăiesc printre voi.
O, voi, zei ai latului Unt!
Mai mult decât pe zeii voştri să mă iubiţi!
Mereu cu mine să fiţi.
Veşnic şi neîntrerupt.

XIII. Al treisprezecelea lat (se va picta cu vrede) De recitat:

Salut, o, lat ale cărui Spirite sfinte
Nu vor putea distruge apele, de foc încercuite.
Într-adevăr, torentele sunt de foc curgător şi-i mistuie
Pe cei care, acolo jos, încearcă să beie
Pentru a-şi potoli setea ce îi chinuie.
Nu pot să bea; sunt cuprinşi de teamă
Şi de mare spaimă…
Inima lor este mâhnită

Căci, cu setea nepotolită.

Sunt neputincioşi şi nu se pot apropia de torente A căror apă e plină de plante, la cele ce încolţesc din Trupul lui Osiris… Eu, însă, torentele de foc le-am stăpânit şi în ele m-am curăţit

Asemeni unui zeu; în latul Apelor pot locui

Ca şi cum paznic aici aş fi.

Ceilalţi zei se îndepărtează ţipând;

Sunt chiar mai speriaţi decât Spiritele morţilor…

Salut, o, zeu care stăpâneşti latul Apelor!

Iată că am sosit şi sunt pe aproape.

Dă-mi putere peste aceste ape.

Ca, din aceste torente, setea să-mi pot potoli

Aşa cum o lasă să bea pe acea mare divinitate, Hapi, 206

Care face să crească şi să înverzească plantele.

Şi din care se fac, pentru zei, ofrandele…

Lasă-mă să pot la tine veni.

Aşa cum vine zeul Hapi, 208.

Şi să-mi dai puterea peste plante…

Căci sunt fiu din cartea ta.

Acum şi pururea…

XIV. Al – patrusprezecelea lat (se va picta cu galben) De recitat:

Salut, o, lat al lui Kher-Aha.

Tu, care, la Djedu, în cetate, îl faci pe Hapi să se dea la o parte;

Fă ca Hapi să crească griul cu spor

Şi fă-l să ajungă la gura flămânzilor.

Dâle ofrande divine zeilor

Şi ofrande sepulcrale Spiritelor morţilor.

Există un şarpe în dublul Kerti de la Elefantina;

Pornit de la izvoare Hapi soseşte la vărsare de apă plin.

Se opreşte la cheiurile din Kher-Aha.

Căci îi găseşte aici pe zeii care patronează canalele…

Îi întâlneşte la ceasul pe care îl socoate

Ci\ este ceasul tăcerii de Noapte…

O, zei din Kher-aha, care patronaţi canalele!
Fie ca ecluzele voastre să stea deschise pentru mine.
Să fie împinse la o parte porţile canalelor.
Să mă pot odihni pe malul apelor.
Gustând griul de Nil şi răsfăţându-mă cu hrana zeilor.
Atunci îmi voi reveni; Inima mea va şti ce e mulţumirea.
La fel ca a zeilor care locuiesc în Kher-Aha…
Ofrandele mele, la fel ca ale voastre să fie!
Să nu fiu răpus de emanaţiile lui Osiris! 207 Să nu fiu spulberat de puterea lor, în vecii vecilor…
CAPITOLUL CL (variantă a Capitolului CXLIX)
CAPITOLUL CU
I
Ochiul tău drept este Barca Sektet; Ochiul tău stâng este Barca Mandjit; Zeul Anubiş îţi locuieşte sprâncenele; Zeul Thot – degetele; Ptah-Sokari îţi sunt pletele.
Iată cum toţi zeii Calea pentru tine pregătesc, înţelept.
Şi-i resping pe demoni, aceste slugi ale lui Seth.
Iat-o pe Isis. Ea a zis:
„Vin să te apăr, o, Osiris!
Suflul meu te face puternic acum.
Aşa cum suflă vântul din Nord, zămislit de Turn;
Gâtului tău i-am redat sănătatea
Şi te-am reunit cu divinitatea.
Duşmanii tăi îţi stau acum la picioare”.
II
Iat-o pe Nephtys. Ea a zis:
„Împreună cu sora mea vin, o, Osiris!
Am sosit aici, pentru a te apăra.
Voi sta în spatele tău, până la sfârşitul vremilor.
Prin mine, Ră te va auzi când vei cere ajutor
Şi, prin mine, vei fi biruitor!
O, fiu al lui Hathor!
Stai liniştit! Nimeni n-o să-ţi taie capul, în pustiu, şi vei fi, iarăşi, viu…
(O divinitate zice:)

„Dacă vine cineva să te lege.
Nu-l voi lăsa!
Dacă vine cineva să te lovească, Nu-l voi lăsa!
La rândul meu, îţi voi prinde duşmanii, legându-i strâns! Căci, într-adevăr, eu te apăr, o, Osiris!”
IV
(O altă divinitate zice aşa:)
„Sosesc! Vin să te ajut!
Împreună, vom respinge acest Spirit ciufut.
Care se străduieşte să-şi ascundă chipul.
Voi face lumină, aici, unde e stăpân întunericul.
Eu sunt acela care va sta în picioare, în spatele Djed-ului în ziua în care acesta va înfrunta atacurile demonului.
Te voi apăra prin faţă, o, Osiris!
V
Iată-l pe Spiritul Focului. El a spus: „Adun nisip în jurul mormântului tău ascuns şi resping atacurile demonilor. Cu ajutorul Focului meu.
În munţii plini de morminte, voi trezi la Lumină mormintele toate; Merg pe Drumuri aflate într-o veşnică Noapte… Să ştii, o, Osiris! Poţi conta pe ajutorul meu!”
VI
Iată-l pe Anubis. El este acela care, aşezat în vârful
Colinelor.
Porunceşte în sălaşul zeilor;
El este domnul Pământului Sfânt… 268
El zice: „Vin să te apăr, o, Osiris!”
Iată Sufletul Vieţii celui răposat… El zice: „Fie Ră în Cer binecuvântat, Când în paşnica lui strălucire, de sus, Coboară la Orizontul de la Apus!”
VIII
Iată, Sufletul Vieţii celui răposat, de Spiritul lui însoţit;
Ei spun: „Fie Numele lui Ră preaslăvit
Atunci când se ridică la Orizontul de la Răsărit!”
IX
Răposatul a zis:
„O, voi, figurine magice ce mă însoţiţi, Ascultaţi-mă!

Să nu fiu pus, niciodată, la munci obositoare Pe tărâmurile Lumii Inferioare, Să semăn, sau să umplu canalele cu apă. Să car nisipul; voi să-mi fiţi mie supuşii Gata, întotdeauna, când vă dau porunci Iat-o şi pe Mestha. Ea zice aşa: „Sunt fiica ta. Să te apăr, am venit! Ascultând poruncile lui Ptah şi ale lui Ră, îţi fac sălaşul de nebiruit”.

X

Iată-l pe Hapi. El spune aşa:

„Sosesc aici, pentru a te apăra!

Ţi-am fixat bine capul pe umeri

Şi ţi-am întărit membrele;

Ţi-am înfrânt duşmanii şi, la picioarele tale, sunt strânşi la un loc. Află că: ţi s-a restituit capul, de tot!”

Iat-o pe Duamutf. Ea zice: „Sunt fiica ta iubitoare!

Vin pentru a-l răzbuna pe Osiris! Iată că duşmanii ţi-i pun la picioare!”

XII

Iată-l pe Khebsennuf. El spune aşa:

„Sosesc aici, pentru a te apăra.

Am cutreierat oraşele şi ţi-am adunat membrele…

Iată, îţi aduc şi inima ta;

Acum o reaşez la loc, înăuntrul tău, la tine în corp;

Sălaşul ţi-l fac de nebiruit”.

CAPITOLUL CLH Pentru a construi o Casă pe Pământ

Salut, Keb! Bucură-te!

Căci am scăpat din strânsoarea corpului

Şi iată că plutesc deasupra lui!

Acum străbat Cerul; însoţit de zei, mă reculeg;

Pentru generaţiile viitoare, părinţii îi aleg.

Şi, văzându-mă ele, mă slăvesc.

Iată că Sesheta îl aduce pe demonul Nebt;

Este zdravăn legat. Anubis îmi spune, strigând:

„Construieşte-ţi casa pe Pământ!

Temeliile ei vor fi puse la Heliopolis;

Marginile ei vor ajunge până în Kher-Aha;

Sanctuarul în Sekhem se va afla;

Pe ea vor fi pictate inscripţii

Şi trecătorii vor aduce ofrande şi libaţii”.

Apoi, Osiris, le spune zeilor ce îl înconjoară:

„Vedeţi, acolo jos, acea casă de pe Pământ!

Ea este construită de un Spirit sfânt;

Garduri magice o apără să n-o atace demonii.

Răposatul poate pleca de aici şi rămâne printre voi, cât ar dori.

Tinereţea şi puterea lui cresc, fără încetare, Arătaţi-i că-l iubiţi, în slava lui mare!" O, voi, Spirite, martori la tot ce am înfăptuit.

Oare cuvintele mele, aceleaşi cu ale lui Osiris, le-aţi aurit?

El spune: „Aici, în fiecare zi, el poate să vie

Ca, stând printre voi, întreaga tinereţe să-i reînvie!"

Iată ofrandele pe care vânturile din Nord şi din Sud

Lui Osiris îi aduc: animale, orz şi grâu.

Acestea sunt aduse din toate locurile de pe Pământ

Aşa cum însuşi Osiris a poruncit.

Acum pornesc înspre stânga.

Acum, spre dreapta mă îndrept.

Oamenii, care trăiesc, mă văd

Aşa cum mă văd şi zeii din lumea lor.

Şi spiritele sfinte ale morţilor.

Toţi mă întâmpină cu strigăte de bucurie şi cântece în timp ce Barca mea trece şi se duce…

CAPITOLUL CLIII

Pentru a scăpa de Spiritele-Pescări

O, tu, Spirit care îţi ţii capul răsucit şi priveşti înapoi, te salut! Eşti stăpân peste inima ta, cu adevărat! Iată că, în fâşii de pânză înfăşurat, Cum am rămas de când m-au prohodit, Pornesc şi eu la pescuit şi-mi croiesc un drum pe sub Pământ. O, voi, Spirite-Pescari, ascultaţi! Voi, care v-aţi născut propriii voştri taţi209 Voi, care capcane aţi aşezat şi umblaţi după bunul vostru plac, Pe Tărâmurile de sub apel Faceţi ca năvoadele voastre să mă scape! împăcaţi aceşti demoni copleşiţi de furii! Să nu mă ţintuiţi, legat de funii, Aşa cum cu demonii aţi făcut, Aceşti însoţitori de pe Pământ. Ei au, până la Cer, scări pentru urcat, nsă Pământul este locul lor preferat…) Iată că scap

de aceste năvoade şi capcane, acum

Mă înalţ până la zeul din Barca sfântă, Hennu.

Mă înalţ şi mai sus, la fel ca zeul Sebek.

Acum, spre voi, în zbor mă îndrept.

Spiritele-Pescari, cu degetele cu ghiare ca nişte ace.

Nu vor mai putea să mă atace.

Căci Numele acestei scule îl ştiu

El este: „Degetul-puternic-a-Iuî-Sokari”.

Mai cunosc şi altă unealtă:

„Fesa-lui-Nemu” se cheamă.

Cunosc şi Numele cuţitului, unealta de ucis.

Numele lui este: „Isis-taie-cu-acest-cuţit-carnealui-Horus”.

Cadrul Cântarului şi Greutăţile le cunosc şi eu, Numele lor sunt: „Piciorul-şi-fesa-zeului-Leu”. Cunosc şi Funia din care se întind capcanele;, Vigoarea-lui-Horus” îi este Numele. Cunosc şi Spiritele-Pescari care Capcane urzesc, „Zeii-Akeru-Strămoşi-ai-zeilor – Akhabiu” se numesc. Cunosc şi Numele Braţelor lor, de care sunt ajutaţi, Ială-le: „Cele-două-braţe-ale-Marii-Divinităţi-Care-ascultă-la-Iunnu-Cuvintele-de-Putereân-umpul-Nopţii-stinte-la-jumătatea-Lunilorân-templul-Luniiti.

Cunosc Numele Fesei; îl spun în gura mare:

„Fesa-de-Fier-pe-care-un-zeu-stă-în-picioare”.

Cunosc şi Administratorul divin cum se numeşte.

Acela care ia în primire recolta de peşte:

„Cuţitul-şi-Vasul-Administratorului-divin”.

Şi Numele Mesei îl ştiu.

Al mesei pe care aceste obiecte sunt aşezate:

„Masa-lui-Horus-la-care-el-stă-In-înt uneric-şi-i n-sin gurătate

Unde-nimeni-nu-îl-vede-dar-cei-răi-de-else-îngrozesc-Pe-când-cei-buni-îl-preamăresc”. Iată că, sosind, încoronat sunt

Ca zeu, la fel ca acel zeu ce stăpâneşte pe Pământ... În timp ce cu cele două Bărci mi-am săvârşit navigaţia, Iată că Prinţul zeilor mă aşază în mijlocul Marelui

Templu.

Ca un vânător, sosesc înarmat
Cu pumnalul, securea şi cuţitul de spintecat… Înainte de a pleca, cutreier Malul şi îmi întind bine Năvodul… Cunosc Numele acestei suliţi:
„Tinen-reu-emanaţi e-din-Deg etul-mare-al-l uiOsiris”.
Şi Numele acestor două bucăţi de lemn le puteţi afla:
Degetu’ l-Stră moşii or-lu i – Răl>
Este Numele uneia;
Deg etul – Stră moşilor – lui – H athor”.
Este Numele celeilalte.
Cunosc Numele Funiei Ilarponului:
„Funia-Maestrului-înităţilor”.
Cunosc Numele Mesei: „Mâna-lui-Isis”.
Cunosc Numele Funiilor;
„Funia-zeului-primnăscut”.
Cunosc Numele Feselor:
Feşele-a ces tei – zi le”.
Cunosc Numele spiritelor – Vânători şi Pescari:
„Zeii-Akeru-Strămoşi-ai-lui-Ră”.
Cunosc Numele năvoadelor: „Strămoşii-lui-Keb”.
Tot ce tu obişnuieşti a mânca
Ţi-am adus, la fel ca mâncarea mea;
Ceea ce mănâncă Osiris şi Keb mănânci şi tu, pe săturate.
O, tu, Spirit a cărui faţă este întoarsă la spate.
Care, pe inima ta, eşti stăpân solitar.
Tu, Vânător şi Pescar
Care trecere peste Pământ ţi-ai făcut.
Şi voi, Pescari, care părinţii vi i-aţi născut.
Şi care în cetatea Nefer-Sent aţi aşezat capcane!
Nu lăsaţi să fiu prins în năvoade.
Să nu mă fixaţi în ochiurile plaselor
Cu care aduceţi neputinţa demonilor
Şi a acelor însoţitori ai lor, înfricoşători!
Într-adevăr, ei îi cunosc pe toţi!
Cunosc Cadrul Balanţei şi Greutăţile în care sunt cântărite păcatele.
Priviţi! înarmat cu o furcă am sosit.

Cu un ciomag, cu o masă şi cu un cuţit.
Ştiţi, oare, voi toţi, că Numele Vânătorului îl cunosc?
Lovesc, deschid, sfărâm şi pun la loc.
Pentru ce a apărut
Această furcă, pe care o aduc cu mine?
„Ciomagul-zeului-Sokari” devine.
Iar Masa ce am adus, într-adins.
Se face „Mâna-lui-Isis”.
Cuţitul ce îl am la mine, acum
Se face „Cuţitul-zeului-Nemu”.
O, zei, puteţi voi Cuvintele mele asculta!
Aş putea veni să stau în Barca lui Ră
Şi, îndreptându-mă spre Nord, lacul Tes-tes să-l străbat.
Să fac şi eu ceea ce acei care slăvesc Ka-ul meu, fac!
Voi putea şi eu ca ei să trăiesc!
Iată că Treptele Scării spre Cer încep să le urc.
Scară pe care Ră, Tatăl meu ceresc, mi-a pregătit-o demult.
Seth şi Horus îi stau alături, ca alţi doi stăpâni şi mă ajută să urc, ţinându-mă de cele două mâini-10
Rubrică
Acest capitol se va recita deasupra unei figurine reprezentând răposatul, aşezat într-o Barcă; se va face, la dreapta, o barcă SEKTET şi, la stânga, o barcă MANDJII. Se vor aduce, ofrande solide şi lichide de ziua aniversării lui Osiris. Astfel, sufletul defunctului va trăi veşnic; el nu va muri pentru a doua oară.
CAPITOLUL CLIV Pentru ca Trupul să nu putrezească
O, Osiris, Tatăl meu divin, salut! Iată că sosesc
Membrele tale să-ţi îmbălsămez!
Fă ca şi membrele mele să fie îmbălsămate.
Pentru ca să nu putrezesc niciodată.
Să devin asemeni zeului IChepra.
Maetru al Netamorfozelor.
El, care nu cunoaşte ce e putrezirea.
Dăruieşte-mi, o, Osiris, o formă ca aceea
Pe care acest zeu o avea!

Dă-mi stăpânire deplină pe respiraţia mea.
O, tu, Domn al Respiraţiei.
O, tu, care-i ocroteşti pe cei ce-ţi sunt asemănători.
Fă-mă stabil şi imuabil, o, Domn al Sicrielor!
Fă să pătrund pe Tărâmul Tăriei ce e Nesfârşitu;
Aceasta ţi-a fost dăruită
Ca şi lui Turn, tatăl tău divin, care nu ştia
Ce înseamnă putrezirea trupului sau descompunerea…
Într-adevăr. Osiris, nimic din ce am făcut nu detest!
Dintre toţi, cei care te iubesc
Şi care pe Ka-ul tău îl slăvesc.
Eu am fost deasupra lor!
Aşa că trupul meu să nu devină hrană viermilor! Scapă-mă, ajută-mă.
Aşa cum te-ai salvat şi te-ai ajutat pe tine!
Fă ca, după moarte, să uit de putrezire.
Această soartă ce este dată animalelor
Şi lighioanelor care se târăsc
Şi care sunt create de diferiţi zei şi zeiţe!
Atunci, după moarte, când sufletul planează.
Cadavrul se lichefiază.
Oasele dislocate încep să se topească
Şi carnea, în duhoare, să putrezească.
Membrele să cadă în fâşâi se lasă;
Carnea devine o zeamă greţoasă.
O masă de viermi mişunând, pradă viermilor…
Acesta-i sfârşitul oamenilor…
Sub Ochiul lui Shu, omul piere
Aşa cum pier toţi zeii şi toate zeiţele.
Toţi peştii, păsările care zboară.
Vietăţile care se târăsc şi cele ce aleargă.
Toate fiinţele, toate fiinţele-11
De aceea, o, zei, văzându-mă.
Veţi cădea cu faţa în ţărână şi gurile mute!
Minunea Apariţiei mele vă loveşte în frunte!
Într-adevăr, toate fiinţele, după moarte, se vor teme de mine!

Fie ele peşti, păsări sau animale.
Dobitoace care se târăsc.
Sau viermii care pe cadavre fojgăiesc…
Cadavrului meu, stricăciunea să-i fie străină!
Să nu fie dat viermilor din ţărână!
Aceştia să nu vie, sub diferite chipuri, să năvălească.
Să mă atace, să mă nimicească!
Să nu fiu dat nici călăului.
Care, într-o groapă, îşi chinuie şi îşi masacrează victimele lui
Şi pe care, rămânând nevăzut, le face să putrezească, grămadă!
El trăieşte din cadavrele celor pe care îi ucide şi îi masacrează.
Poruncile lui putea-voi să nu le împlinesc? Hotărârile lui: putea-voi ca, niciodată, să nu le urmez? De ce să fiu dat degetelor lui, cu ghiare nemiloase? Dar, să mă lase în pace!
Tu singur poţi să-mi hotărăşti destinul meu necunoscut
O, Osiris, Tatăl meu divin, te salut!
Membrele tale, pe veci, vor fi ale trupului lor;
Trupul tău nu va putrezi şi nu va fi dat viermilor;
El nu se mai umflă ca o băşică.
Nu se desprinde în fâşii şi nu pică;
Nu se face grămadă de viermi şi mizerii…
Pentru mine, sunt zeul Devenirii, Khepra.
Şi îmi voi păstra cadavrului în Veşnicie…
Aici, nu se descompune şi nu se impute.
Nu cade în fâşii, nu vin viermii să-l umple.
Nu se lichefiază sub Ochiul lui Shu.
Exist; într-adevăr, exist, acum!
Şi trăiesc! Priviţi-mă! Trăiesc!
Simt în mine sevele vieţii ce răbufnesc!
Iată că, în pace, mă trezesc…
Nu mă descompun şi nu putrezesc;
Nici împrejur nu răspândesc duhoare;
Nu voi dispărea prin neantizare;

Ochiul meu continuă să vadă clar;
Trăsăturile chipului meu nu dispar
Sub o masca de apă;
Urechile îmi sunt deschise şi pot Cuvânt să priceapă; Capul nu-mi va fi despărţit de trunchi, Limba nu-mi va fi retezată, Părul nu-mi va fi tuns.
Sprâncenele nu-mi vor fi smulse!
Aflaţi, o, voi, Spirite: stricăciuni ascunse
Nu i se vor face leşului meu şi nici mie.
Trupul meu va rămâne întreg şi neschimbat, pe veşnicie.
Nu va fi nimicit pe Pământ.
Nicicând!
CAPITOLUL CLV Pentru a fixa un Djed din aur în picioare, o Osiris!
Căci şira spinării ţi-a fost găsită.
O, Zeu-cu-Inim a-Oprită!
Gâtul ţi-e puternic, ochiul decis;
Urcă pe soclul tău, o Osiris!
Iată că îţi torn pe picioare apă lustrală
Şi îţi aduc un Djed din, aur…
Bucură-te, o, Osiris, văzând acest chip de taină!
Rubrică
Acest capitol va fi recitat deasupra urnii djed din aur, încrustat în lemn de sicomor care a fost ţinut, mai înainte, în apă din flori de ANKHAM, Acest Djed se va aşeza la gâtul defunctului în ziua funeraliilor. După aceea, defunctul va deveni, în Lumea Inferioară, un Spirit sfinţit şi perfect; în Ziua Anului, el va fi la fel ca Spiritele din anturajul lui Osiris, cu adevărat, mereu, veşnic…
CAPITOLUL CLVI Pentru a aşeza un Talisman de comalină
O, Isis!
Sângele tău să lucreze!
Strălucirea ta să lucreze!
Forţa magiei tale să acţioneze!
O, zeiţă, pe acest Spirit puternic să-l ocroteşti.
Să-l păzeşti de demonii care să îl atace se îndeamnă

Şi e are îi fac numai greaţă şi spaimă!

Rubrică

Aceste cuvinte vor fi recitate deasupra unui inel de cornalină care a fost ţinut, mai înainte, în apă din flori de ANKHAM, încrustat într-o tăbliţă din lemn de sicomor. Această tăbliţă va fi aşezată la gâtul mortului în /lua funeraliilor. Dacă acest lucru se face, atunci puterile zeiţei Isis vor ocroti mereu membrele defunctului; Horus, fiul lui Isis, se va bucura văzându-l în mijlocul Misterelor Cărării; în timp ce un braţ va fi întins spre cer, celălalt va arăta spre pământ; cu adevărat, mereu…

Acest text să nu fie văzut de nimeni, niciodată.

CAPITOLUL CLVII

Pentru a aşeza Za gâtul răposatului un Talisman reprezentând un Uliu

Iată că Isis îşi ia zborul din Cetatea ei, pe sus.
Ea pleacă în căutarea sălaşului ascuns al lui Horus;
Când să treacă prin mlaştina cu lăstăriş îndesat.
Găseşte, pe jos, umărul lui, ce i-a fost retezat…
Dar iată-l, urcă în Barca divină.
Este sfinţit de Stăpânul Lumilor.
Căci a luptat, cu curaj, împotriva duşmanilor.
Faptele lui, într-adevăr, nu vor fi uitate curând.
Groază şi spaimă peste tot semănând!
Mama sa, Isis, marea zeiţă
Îl apără prin puterea cuvântului ei magic.
Şi îi dă lui întreaga ei putere.

Rubrică

Acest capitol va fi recitat deasupra unui uliu confecţionat din aur şi pe care vor fi înscrise aceste cuvinte; amuleta se va aşeza la gâtul răposatului în ziua funeraliilor pentru a-l ocroti mereu, cu adevărat.

CAPITOLUL CLVIII Pentru a aşeza un Colier din aur

O, Osiris, Tatăl meu1 O, Horus, Fratele meu! O, Isis.
Mama mea!

Iată că îmi sunt scoase cârpele ce mă înfăşoară şi care îmi strâng capul şi trupul întreg… Ochii mei încep să

zărească fiinţele ce mă înconjoară, îl văd în faţa mea pe zeul Keb… 2

Rubrică

Acest capitol se va recita deasupra unui colier din aur pe care va fi gravat acest text; se va aşeza la gâtul răposatului în ziua funeraliilor.

CAPITOLUL CLIX

Pentru a aşeza un Talisman Vadj din smarald

O, tu, care în fiecare zi ieşi din templul tău! Iată marea zeiţă… Ascultă glasul ei! Ea îşi desăvârşeşte rotirile, rar, în jurul Porţilor Dublului Sanctuar; De la tatăl ei, putere magică a primit, (Această putere este Corp Glorios ce locuieşte în Taurul sfânt Al zeiţei Rennut), Ea îi primeşte cu plăcere Pe cei întâlniţi în drumul ei, gata s-o urmeze, Căci ea reface Călătoria înapoi, pentru a doua oară. Şi iarăşi străbate drumurile de odinioară; Ea dăruieşte noroc acelora care sunt urmăriţi de nenorociri şi ghinioane…

Rubrică

Acest capitol se va recita deasupra unei amulete Uadj din smarald, aşezată la gâtul răposatului şi având înscrise pe ea cuvintele acestui capitol.

CAPITOLUL CLX Pentru a aşeza un Talisman Uadj din smarald

Iată un Talisman Uadj, care în smarald e tăiat; Prin el, de orice atingere a Râului, eşti apărat. Thot îl dăruieşte credincioşilor.

Acelora care se feresc de fapte care le displac zeilor.

Dacă acest talisman prosperă, prosper şi eu;

Dacă pe el nimic nu-I atinge, şi eu sunt de neatins;

Dacă el nu se toceşte, nici eu nu mă voi toci.

I-ai, – i că Thot vorbeşte. Cuvintele lui, Cuvinte ale Puterii, îmi întăresc şira spinării.

El zice aşa:

„Iată că soseşti în pace.

O, tu, Stăpân în Heliopolis şi în Pe!

Shu îţi vine în întâmpinare; el se găseşte în Shenmu;

Numele tău este Nshem.

Tu locuieşti în cetatea zeului puternic şi viteaz… într-adevăr, membrele tale nu vor păţi niciun necaz, Căci te ocroteşte Turn…

CAPITOLUL CLXI Pentru a croi o Trecere spre Cer

Iată cuvintele dezvăluite de Thot pentru a pătrunde, fără a întâmpina obstacole, în interiorul Discului solar.

I

Iată că mi-am croit o trecere Spre Discul solar… într-adevăr, Ră trăieşte! Ţestoasa este moartă!

II

Iata ca trupul meu este purilicat, şi oasele lui Osiris sunt purificate…

15 227

Într-adevăr, Ră trăieşte! Ţestoasa este moartă!

Rămânând în Sicriul lui.

Nu va trebui să îndure atingerea Răului…

Într-adevăr, Ră trăieşte!

Ţestoasa este moartă!

IV

Iată că însuşi Kehbsennuf a păzit Carnea inertă a celui ce a murit! Căci acesta este Ră care trăieşte! Ţestoasa este moartă! Ascultaţi cu toţi!

Auziţi cum se trag zăvoarele la Porţi! Eu pot să trec Pragul.

Rubrică

Dacă aceste descântece vor fi recitate în faţa cadavrului, atunci Corpul său Glorios (Sahu) va traversa cele patru deschideri ale Cerului:

Prima, cea a Vântului din Nord, aparţinând lui Os iris; a doua, cea a vântului din Sud, este comandată de Ră; a treia, cea a Vântului din Apus, depinde de Isis; a patra, cea a Vântului de la Răsărit, îi este supusă lui Nephtys. În momentul în care defunctul intră în Cer, fiecare dintre aceste vânturi îi intră în nări.

Cei care nu sunt iniţiaţi nu cunosc deloc aceste lucruri ascunse, căci este un Mister şi nu e la îndemâna oricui.

Nu-l face cunoscut nimănui în afara tatălui şi fiului

tău.

Să ştii: acest mare Mister, pe care nimeni, nicăieri, nu îl cunoaşte, ţi-a fost dezvăluit numai ţie…

CAPITOLUL CLXII

Pentru a produce o senzaţie de căldură sub capul Răposatului

Salut, zeu-Leu, Domn al puterii supreme, Care porţi Diademă împodobită cu două pene şi cu un Smoc impozant, semn de şef mare! Tu, Bărbat puternic, a cărui splendoare Străluceşte până în adâncurile Cerului; Multiplele tale Forme şi Metamorfoze sunt ascunse încă de la naştere în Ochiul solar.

Eşti invocat, o, alergător puternic, cu paşii mari, şi spre cei ce te roagă, îndată, vii să-i ajuţi; îi aperi, de cei tari, pe nenorociţi. Ascultă şi strigătul meu, te implori Te chem să-mi vii în ajutor! într-adevăr, eu sunt Sfânta Vacă! Numele tău divin mereu o să-mi placă! Ascultă atent, la ceea ce voi spune: HAKAHAKER este al tău Nume!

AURAUAAKERSA – ANK – REBATI este Numele tău!

KHERSERAU este Numele tău!

KHARSATA este Numele tău!

Află, o. zeu: Toate Numele tale le slăvesc şi nu mă înspăimântă. Eu sunt, într-adevăr, Vaca Sfântă! Ascultă, dar, o, Doamne, rugăciunea mea, cu duhul blândeţii:

Când vei face să apară căldura Vieţii.

Sub capul lui Ră, la Heliopolis, îngăduie, zeu, ca mortul să fie ocrotit în faţa

Porţii cereşti

Să devină la fel ca cei ce pe Pământ locuiesc; într-adevăr, el este Sufletul tău necunoscut şi închis.

Apropie-te, căci sunt Osiris!

Fă să-mi ajungă căldura Vieţii sub cap.

Căci sunt un Suflet care am înviat

Din imensul Trup fără viaţă al unui zeu.

Acest Trup odihneşte la Heliopolis, Numele său e:

KHU – KHEPER – URU – BAR KHATA – DJAUA… Vino, deci, o, zeu! Fă din mine un Spirit al Curţii tale divine!

Căci este adevărat: eu sunt Tine. – 13

Rubrică

Aceste formule se pronunţă deasupra imaginii unei Vaci Sfinte lucrată în aur fin şi aşezată la gâtul defunctului. Pe de altă parte, inscripţia de mai sus va fi făcută pe un papirus nou, care n-a mai fost folosit şi acesta va fi aşezat sub capul defunctului. În felul acesta, răposatul va resimţi o imensă căldură în întreaga lui fiinţă, ca şi cum ar fi în viaţă, pe pământ.

Acest talisman are o mare putere de apărare, căci el a fost creat, odinioară, de Vaca Cerească pentru fiul ei Ră, atunci când forţa ei vitală era în declin şi când sălaşul îi era înconjurat de Spiritele de Foc. În felul acesta, răposatul va deveni o divinitate în Lumea Inferioară, iar Corpul său Glorios nu va fi respins la niciuna din Porţile din Duat. Iată cuvintele ce trebuie rostite, în timp ce aşezi imaginea zeiţei la gâtul răposatului:

„O, Amon! Amon! 214 Tu care priveşti

Din înaltul Cerului spre Pământ!

Întoarce faţa ta radioasă spre acest trup înţepenit

Al fiului tău preaiubit!

Fă ca puternic şi tânăr să apară în Lumea Inferioară!”

Această formulă este un mare Mister. Nu permiteţi nimănui să o vadă. Ar fi ceva îngrozitor să fie cunoscută de toţi. Ascunde-o cu grijă. Numele ei este: „Formula-Sălaşului-ascuns”.

CAPITOLUL CLXIII

Rubrică

Incantaţii în vederea împiedicării stricăciunilor şi nenorocirilor care i s-ar putea întâmpla corpului răposatului în Lumea de Dincolo; cum poate îi apărat acesta împotriva Spiritelor care devoră Sufletele încarcerate în Duat; cum se poate evita ca acele crime îngrozitoare pe care le-a înfăptuit în timpul vieţii lui pământene să se înfăţişeze în ochii spiritului său; cum se poate asigura vigoarea membrelor şi oaselor sale împotriva viermilor şi a Spiritelor care ar putea să-l atace

în Lumea Inferioară; cum va putea să fie liber să meargă peste tot şi să facă tot ce îi place.

Eu sunt Sufletul unui zeu... Însă Corpul său zace acum. Imens şi neînsufleţit, în cetatea Al-Habu; Geniul acestor locuri îşi întinde protecţia sa Asupra Trupului neînsufleţit din Hărţi. Braţul său, retezat, zace în mlaştinile din

Senhakarha... O, suflet divin! Bătăile inimii tale nu se mai simt Nici când te scoli şi nici la culcare! Te odihneşti, o, Suflet, aproape de Corpul tău divin, Care în cetatea Senha-Parkana este întins! Scapă-mă de acest Spirit, cu chip ce mă îngrozeşte! El fură inimile şi membrele le răpeşte! Când începe să mestece Sufletele, I se văd, ţâşnindu-i din gură, flăcările... Tu, Suflet, ce rămâi în interiorul cadavrului tău, apatic, Focul tău arde, singuratic, în timp ce Sufletul meu divin. Se odihneşte în imensul Corp neînsufleţit care zace în să-i’s, cetatea sfântă a lui Neith...

Rubrică

Acest capitol se va recita deasupra unei figurine reprezentând un şarpe urcat pe două picioare şi al cărui cap va fi împodobit cu un disc solar, aşezat între două coarne; la fel, se va mai recita peste cele două Udjat, având ochi şi aripi; în pupila uneia dintre aceste două Udjat, se va vedea figura unui zeu cu braţul ridicat; el va avea înfăţişarea unui Suflet divin; va avea spatele acoperit cu pene, ca al unui şoim. În pupila celei de a doua statuete Udjat, se va vedea tot figura unui zeu cu braţul ridicat, dar care va avea chipul zeiţei Neith; la fel, spatele îi va fi acoperit cu pene, ca al unui şoim.

Acest capitol se va scrie cu cerneală consacrată ANII pe o tăbliţă de piatră MENT sau pe un smarald din sud care a stat, mai înainte, vreme îndelungată, în apa Lacului de la Apus, în Egipt; şi mai bine, se poate scrie pe o fâşte de pânză UADJET, cu care se vor înfăşa membrele cadavrului, în felul acesta, răposatul nu va fi respins de Porţile din Duat; el va putea să mănânce şi să bea aşa cum făcea şi pe pământ; nimeni nu-I va putea acuza de nimic;

va fi apărat împotriva duşmanilor, mereu.

Dacă acest capitol este recitat, pentru răposat, pe Pământ, acesta nu va cădea pradă Spiritelor care atacă răufăcătorii în toate colţurile Pământului, El nu va fi spintecat; masacrele puse la cale de către Seth nu îi vor aduce moartea; ei nu va fi încarcerat; va putea să intre în toate ţinuturile din Duat, din care va putea şi ieşi, triumfător; pe de altă parte, el îşi va putea face apariţia şi pe Pământ pentru a-i îngrozi pe oamenii care au ales calea Răului.

CAPITOLUL CLXIV

Salut, Sekhmet-Ră-Bast, care îi înlocuieşti pe zei, înaripată.

Şi căreia feşele „din pânză „Ans" îi dau magie, făcând-o puternică; Tu, zeiţă, încoronată cu Diademele Sudului şi Nordului, Unică, Suverană a Tatălui, Pe care niciun zeu nu o poate contrazice, Stăpână a unei mari puteri magice, Tu, care ai fost consacrată şi încoronată în locuri de tăcere.

Mamă divină a lui Pashakasa.
Soţie regală a lui Parhaka-Khepru.
Doamnă a Mormântului, Mamă a Orizontului ceresc.
Tu, atât de graţioasă şi de plăcută.
Spulberi revolta demonilor şi o faci mută!
Priveşte! Iată, ai în mâini ofrandele mele sepulcrale!
Tu stai, înaltă şi dreaptă, în picioare.
La prova Bărcii lui Ră, Tatăl tău divin.
Gata să respingi atacurile demonilor care vin…
Iată *că* tu, pe zeiţa Maat.
În faţa Bărcii divine ai aşezat…
Într-adevăr, tu eşti zeiţa de Foc
Căci, după ce treci, rămâne pustiu şi pârjol…

Numele tău este: KA – HARESA – PUSAREM – KAKAREMT, şi este asemeni puternicului foc al zeiţei Saknakat, Care în faţa Bărcii Tatălui tău divin s-a aşeeat, H AREPUG AKASHARESHABI AU! Iată şi ce ziceau în cuvintele lor negrii şi nubienii: „Noi te slăvim, zeiţă, ca alţii nimeni, O, tu, cea mai puternică dintre zei! La fel ca şi

Spiritele ce trăiesc în sicriele lor, Zeii Sesenu te ador! 215

Iată! în faţa înfiorătoarei tale Măreţii, ţi-aducem dovada credinţei, Tu, care eşti Mama noastră şi Izvor al oricărei Fiinţe, Tu, care pentru noi pregăteşti tihnă şi, în Lumea de Dincolo un loc de odihnă; Ne faci oasele tari şi ne aperi de spaimă; Ne faci să trăim cu bucurie şi în bogăţie în sălaşele din Veşnicie! De chinurile de sub pământ, tu ne scapi, De acolo de unde lucrează zeul cu chip de casap, în Ierarhiile divine, Acesta îţi este Numele: „Copilul-emanat-din-zeul-cu-faţa-de-spaimă-şi-care-îşi-ţine-trupul-ascuns”. Numele unui fiu al acestei zeiţe este aşa: „Atare-Am-Djer-Quemtu-Ren-Parsheta”; Numele Celuilalt este: „PaNemma-Ochiul-divin-Ddjat-al-zeiţei-Sekhmet-Mare-regentă-a-zeilor-emanaţie-a-zeiţei-Rennut-Maut”.
Redai Sufletelor morţilor vigoarea şi le alungi inerţia din Trup;

Tu îi smulgi din ghiarele demonilor.

Cei care lucrează în subteranele torturilor”.

Cu propriile ei buze, zeiţa le răspunde:

„Am lucrat după cum au spus ale lui Taui216 cuvinte.

Fiul divin pentru care au fost poruncite rituri funerare; Adevăr vă spun: nu veţi fi chinuiţi şi nici legaţi de picioare”.

Rubr ic a

Acest capitol se va recita deasupra unei figurine a zeiţei Mut, zeiţa cu trei capete; primul cap va semăna cu cel al zeiţei-şarpe Pekhat, împodobit cu două pene; al doilea cap se va asemăna cu capul unui bărbat pe care este pusă coroana din Nord şi cea din Sud; al treilea va fi un cap de vultur împodobit cu două pene. Această figurină va avea unghii de leu şi aripi; va fi pictată în culoarea ANII pe o tăblită din piatră verde sau pe feşe din până ANS.

În faţa acestei statuete, se va aşeza un pitic şi, în spate, un alt pitic; fiecare dintre ei va avea câte un braţ ridicat şi pieptănături cu pene; pe de altă parte, fiecare dintre ei va avea câte două feţe: una de fiinţă omenească şi alta de şoim; amândoi piticii vor fi grăsuţi.

Împlinind acest rit, defunctul va deveni un zeu

printre zeii Lumii Inferioare; cât ţine veşnicia, Paznicii Porţilor nu-l vor putea sili să se întoarcă din drum; carnea şi oasele sale vor fi ca ale unui om care nu a murit niciodată; el va putea bea din apa torentelor; sălaşul său va fi în Sekht-Ianru; va deveni o stea pe bolta cerească; va putea porni la luptă împotriva lui Nekau şi iar, aceşti demoni din Lumea Inferioară; nu va fi mâncat de feluritele fiare care se târăsc; din contră, va fi absolvit de orice Rău…

CAPITOLUL CLXV

Sosirea la ultima Scară217 (definitivă) după ce corpul răposatului a fost pus la adăpost şi produsele lichefierii sale s-au absorbit. Acum, din nou, va fi plin de sevă şi vigoare.

El va spune: Oj stâlpi măreţi! O, stâlpi! O, Prinţ al zeilor! O, Prinţ! O, Amon, Amon!

Re-Iukasa!

O, Prinţ al zeilor din Răsăritul Cerului!

O, Amon Natkherti Amon!

O, tu, ale cărei aparenţe vizibile sunt ascunse.

Şi ale cărui multiple Forme sunt nepătrunse.

Domnul celor două coarne, (fiul) zeiţei Nut!

Acestea sunt Numele tale: NA – IRI ŞI KA – IRIK

şi KASAIKA

Numele tău este ARTHIKASATHIKA, AMEN – NA

EN – KA – ENTEK – SHARE; THEKSHARE – AMEN – BERTHI este Numele tău. O, Amon, ascultă-mi rugăciunea spusă prin cuvânt! Oare nu-ţi cunosc eu Numele tău sfânt? Oare Numele Formelor tale multiple nu le ghicesc? Şi nu trăiesc ele prin gura cu care îţi vorbesc? Imaginea ta sfântă nu se arată în ochii mei şi în mine? Priveşte! Iată că vin spre tine

Ca Moştenitor al Tronului tău; pe Imaginea ta sfântă sunt înscris

Eu, Osiris!

Dă-mi, în Duat, o veşnică şedere; Pace perfectă dă membrelor mele; Să pot ca Trupul meu, Trup de zeu să îl fac! Din aceste ţinuturi, să scap.

În care demonii prind morţii şi-i pun la chinuri grele!

Amon, pleacă-ţi urechea la cuvintele mele!

Iată că îţi invoc Numele tău de taină…

Tu mi-ai dat această Formă de carne;

Tu mi-ai desluşit înţelesul Cuvântului;

Ştiinţa ta mi-a bucurat Spiritul…

Într-adevăr, Numele tău este: AMON – RTA – SASHAKA

IRKAI, MARKATHI, RERI – NASAKBUBU, TAINAŞA – THINASA… THINASA…

SHARSHATHIKATHI este Numele tău! O, Amon, Amon! Zeu puternic! Te rog! Căci, iată, Numele tău misterios îl invoc! Dă-mi mie înţelepciunea ta luminată Pentru ca, Dincolo, să mă pot bucura de Pacea binecuvântată!

Să am toate membrele laolaltă!

Iată că Sufletul zeului, care în Cer îşi are sălaşul.

Face să i se audă glasul:

„Într-adevăr, într-adevăr voi veghea;

Trupul tău întreg ţi-l vei păstra… u

Rubrică

Acest capitol va fi recitat deasupra figurinei unui zeu cu braţul ridicat şi al cărui cap va fi împodobit cu pene; picioarele figurinei vor fi despărţite precum cele ale unui acarabeu; el va fi pictat cu praf de lapis-lazuli, amestecat cu soluţie KAMI.

De asemenea, acest capitol se va recita deasupra unei figurine cu cap de om şi cu cele două braţe întinse; pe umărul drept, se va vedea un cap de berbec, iar sub umărul stâng se va vedea un alt cap de berbec.

Pe de altă parte, pe o fâşie din pânză de bumbac, se va picta un zeu cu braţul ridicat şi, alături de el, separat, i se va picta inima; o altă figură se va mai desena pe piept.

Ascundeţi toate acestea, să nu fie văzute de zeul Sugadi, din Lumea Inferioară, la urmare, răposatul va putea bea apa de la izvoarele torentelor; va străluci la fel ca zeii şi ca stelele de pe cer…

CAPITOLUL CLXVI Perna *Răposatului*

Iată că şi trupul tău s-a înălţat
O, tu, care rămâi bolnav şi leşinat;
Capul tău îşi îndreptă privirea spre Orizontul clar; încet, încet, tu îndrepţi pe spătar…
Acum, prin binefaceri ce de la zei le primeşti.
Peste piedici, victorios, poţi să treci.
Iată că Ptah, ascultând Judecata, ce a hotărât.
Duşmanii ţi i-a nimicit.
Căci tu eşti Horus, Nesert, Nesertet, fiul lui Hathor!
236
După masacre, capul ţi se va pune la loc. Să ştii: capul tău va fi salvat! Niciodată nu-ţi va mai fi furat, în vecii vecilor…
CAPITOLUL CLXVII Pentru a aduce Talismanul Udjat
Iată-l pe Thot; el face ca Udjat, Ochiul divin, să înainteze!
Şi îl face, în pace, să lumineze…
Căci Udjat a îndeplinit porunca primită de la Ră
Şi şi-a atras multe primejdii asupra sa
Atunci, la Dezastrul Lumilor…
Iată însă că Thot I-a eliberat
Şi Păcii şi Armoniei l-a redat.
Dacă Udjat este tare, eu sunt tare.
Dacă eu sunt tare, e tare şi Udjat.
CAPITOLUL CLXVIII Pentru a primi Ofrandele
O, voi, divinităţi din Duat, supuşi ai lui RÂO siris.
Căruia îi duceţi (Cuvintele) pentru Fiul său;
Care judecaţi păcătoşii după Adevăr-Dreptate.
Şi care sălăşluiţi în Ceruri înalte.
Daţi-mi mie sacrificiile ce se aduc pe Pământ.
Ofrandele ce se aduc în Amenţi.
Libaţiile aduse în Câmpiile Păcii.
Voi, Spirite care hrana lui Ră o căraţi.
Sacrificiile de pe Pământ, mie să mi le daţi;
Voi, slugi ai zeilor, mai mari şi mai mici.
Mie să-mi daţi, pe Pământ, vasele cu sacrificii
Şi ofrandele din Amenţi!
O, spirite ce adoraţi zeii în sanctuare.

Mie să-mi aduceţi sacrificiile de pe Pământ, mereu;
Eic aparţin Fiului de zeu.
În faţa Stâlpului misterios al zeilor.
Din mijlocul sanctuarului lor ceresc;
Vasele cu sacrificii, de pe Pământ, să mi se dăruiască.
Pentru ca, trupul meu, mort, să trăiască
În Lumea inferioară.
O, voi, zei care pe Osiris îl urmaţi.
Ofrandele de pe Pământ să mi le daţi.
Pentru a putea rămâne mereu.
În spatele Stil pilor voştri misterioşi, şi eu.
Printre supuşii Marii Divinităţi.
Priviţi cum se bucură toţi.
Văzând cum trec, prin faţa lor, Sufletul fiului.
Al lui Osiris şi al Tatălui Lui.
Acest Suflet primeşte, din daruri, o parte
Şi că, fie zi, fie noapte.
Pe Pământ primeşte Ofrande frumoase…
Iată că zeii înşişi ofrande îmi aduc iar.
Sufletul Fiului vine spre altar.
El, Sufletul acestui zeu.
Metamorfozele şi le-a împlinit.
La sânul lui Osiris!
CAPITOLUL CLXIX
Pentru a aranja patul funerar al răposatului2 8
Într-adevăr, tu eşti zeul Leu!
Tu eşti zeul cu două capete de Leu!
Tu eşti Horus, răzbunătorul lui Osiris, Tatăl său!
Tu eşti, într-unul singur, patru zeităţi glorioase!
Eşti primit cu strigăte fericite, cu feţe bucuroase.
Arătându-ţi dragostea!
(Ei te susţin şi la stânga şi la dreapta).
Iată că zeul Keb, ridicându-ţi pleoapele, ochii ţi-a deschis
(Până atunci, erau ca orbi şi nu vedeau nimic!)
Iată că se reuneşte cu substanţa Inima mamei tale „ib4.
La fel ca şi Inima ta „hati”.

Sufletul tău este în cer; Trupul îţi este nemişcat, îngropat…

Iată ofrande pentru măruntaiele tale: apă pentru gâtul însetat.

Miresme ai pentru plăcerea nărilor…

Tu redai pacea sălaşelor morţilor;

Mergând, în drumurile tale, le deschizi mormintele;

Statornic, le ajuţi emanaţiile.

Iată că Porneşti înspre Cer; cârligul de la funia ta îl arunci şi îl fixezi aproape de Tronul lui Ră!

Îţi arunci năvoadele în torente şi bei din apa lor;

Te foloseşti de mâini şi eşti sigur pe mişcările picioarelor.

Iată că la suprafaţa Pământului ajungi;

Tu, însă, n-ai nevoie să pătrunzi

Pe sub zidurile Oraşului strecurându-te

Şi nici dărâmându-le.

La tot ce s-a făcut pentru tine şi este adevărat, însuşi zeul acestui Oraş a lucrat. Tu eşti pur! Eşti curat!

Partea din faţă a Trupului ţi-a fost spălată cu apă de izvor.

Spatele ţi-a fost purificat cu tămâie şi salpetru răcoritor.

Trupul întreg ţi-a fost îmbăiat în laptele vacii Hap

Cu spiritul zeiţei Tenemit şi cu salpetru amestecat;

Tot Răul care era în tine, a fost curăţat.

Tefnut, fiica lui Ră, a lucrat pentru tine, din plin.

Aşa cum a lucrat şi pentru Tatăl ei divin;

Ea, pentru tine, Valea cu morminte a înjghebat.

Unde este şi Osiris, Tatăl tău, îngropat.

Pot să mănânc lucruri bune, fără să întreb.

Aparţinând lui Ră şi lui Keb.

La fel şi grâul şi patru feluri de pâini.

Dar, iată că eşti dus spre Câmpiile Păcii…

Ofrande sepulcrale se pun în faţa ta.

Te avânţi: picioarele te ascultă… Eşti în calitate de Ră!

La Judecată, faptele tale nu vor fi condamnate;

Mişcările tale nu vor fi controlate;
Nu vei fi aruncat în bezna gropilor;
Nu vei fi dat în mâinile crude ale demonilor
Care, în încăperile lor de Tortură, inventează chinuri, în fel şi chip.
Nu ţi se vor pune în faţă grămezi de nisip; Nu te vor întreba ce faci eu ofrandele acum;
Nu te vor face să te întorci din drum;
Paznicii te vor lăsa să pleci la treburile tale…
Vei primi o cămaşă, baston şi sandale, încă alte veşminte şi arme cu care să te baţi.
Să poţi reteza capetele duşmanilor capturaţi.
Întorcându-i cu faţa la ceafă…
Vei putea ţine moartea la distanţă.
S-o faci să nu se poată apropia de tine.
Iată că Marea divinitate începe să vorbească de tine:
„Să fie adus aici în Ziua întâmplărilor!”
Şi iată că Şoimul şi Gisca „Smen, T
Se bucură că eşti printre ei…
Ră deschide, larg, Porţile Cerului.
Keb trage, pentru tine, zăvoarele de la Porţile Pâmâptului! Spiritul tău este puternic; Numele ascunse, el le ţine minte.
Sufletul tău deschide, cu putere, o trecere peste Amenţi;
Puterea Cuvântului îşi ştie păstra.
Acum, Corpul tău Glorios odihneşte la sânul lui Ră; în jurul tău, stau Ierarhiile.
Acolo, unde se încrucişează Cărările
Pe care le străbat Spiritele-Paznici, peste omenire veghind.
Zeul-Leu te conduce spre locurile unde se află Ka-ul tău, Pentru a te odihni în pace, fără teamă de atacuri şi de capcane.
Cele Două Pământuri şi locuitorii lor lucrează pentru tine, la tu să poţi trăi şi Sufletul tău să prospere, la Trupul tău, îmbălsămat, neatins să stea în Veşnicie; Să poţi contempla Focul şi Aer proaspăt să poţi respira; Să poţi

pătrunde cu faţa înainte, netâmâtor, Pe Tărâmul Tenebrelor; în strâmtorile întortocheate, de pericole, să fii păzit;

De vârtejuri nefaste să nu fii dus şi răpit;

Să-l poţi urma pe Prinţul divin al celor Două Pământuri;

Să te poţi odihni în Arborii sacri, în ramuri.

Care cresc pe cele două laturi ale Tronului Marelui Magigian.

Iată însă că zeiţa Seshet se aşază în faţa ta, în timp ce zeul Să îţi socoteşte membrele;

Bei laptele Vacii Sacre, care merge în urma lui Sekhat-Heru, 219

Te speli, ritual, la vărsarea torentului Kher-Aha;

Ia Pe şi la Dep eşti plăcut prinţilor;

Thot te priveşte foarte binevoitor…

Intrând în Cer, stai de vorbă cu Ră

Apoi îţi pregăteşti plecarea…

În curând, la sălaşul Anit soseşti

Şi celor Doi Luptători, le vorbeşti;

Ka-ul tău te însoţeşte.

Iar prezenţa lui te bucură şi te mulţumeşte;

Inima te urmează în Metamorfozele tale;

Te ascultă cu atenţie, te supraveghează.

Ierarhiile cereşti aduc bucurie inimii tale.

Te aşteaptă patru ofrande sepulcrale

Pe altarul Regentei celor Două Pământuri.

Din cetăţile Sekhem, Akenu şi din Heliopolis; în timpul nopţii, te veghează Spiritele stelare;

Stăpânii Heliopolisului cer, pentru tine, favoare;

Zeul Nectarului divin, Hu însuşi, îţi răcoreşte gura;

Pânoaieltate văi vot îi sa de să facă mapox Călătoria.

Iată că ajungi la Abydos; te împărtăşeşti din SMA.

Ofrande sepulcrale se pun în faţa ta, în aceleaşi timp, de sărbătoarea lui Osiris, se aduc darurile.

Pentru când se celebrează Misterele.

Porţi podoabe din purpură şi aur;

Apele Nilului ţi se revarsă pe Trup.

Numele îţi este scris pe tăbliţele misterioase
Aşezate pe cele două laturi ale Lacului Tes-Tes;
Cu înghiţituri mari, bei din aceste ape lustrale.
Îţi alegi singur divinitatea protectoare
Şi când intri în cer, îţi stă la îndemână.
Aici faci să domnească Rânduiala divină.
Atât de scumpă inimii lui Ră.
Eşti condus în faţa Mărimilor cereşti;
Te privesc ca pe egalul lor, precum eşti…
Într-adevăr, tu eşti Kharsa, fratele lui Ersa.
Iată că ofrandele sepulcrale ţi le aduce însuşi Ptah
— Cartea egipteană a morţilor
CAPITOLUL CLXX
Pentru a pregăti Patul funerar
Iată, îţi dau înapoi carnea şi oasele întărite.
Cu grijă ţi-am adunat bucăţile din Trupul tău, răspândite.
Şi îţi manifeşti puterile peste Pământ acum;
Membrele Trupului tău sunt bine păzite.
Într-adevăr, eşti însuşi Horus.
Strălucind din centrul Oului Cosmic de sus.
În picioare, contempli zeii ce te înconjoară, din oricare parte…
Apoi, îndată, porneşti spre Călătorii îndepărtate;
Şi iată că, deja, mina ta atinge obiectul acestor dorinţe:
Orizontul Cerului şi Locurile sfinte.
Sosirea ta e salutată cu strigăte de bucurie şi iar
Imnuri răsună când vii înspre altar;
Horus, cu mâna lui, te ridică în picioare, – O
Aşa cum face cu orice sfinţit, care moare.
Salut, Anubis în picioare te-a pus.
El, Marele Singuratic de pe Colinele de la Apus…
Îţi redă puterea; feşcic mortuare
El ţi le pune, în altă aranjare.
Ptah-Sokari îţi aduce, din templul său, podoabe fine;
Iată că Thot ţinând în mâini Cartea Cuvintelor divine.
Se îndreaptă spre tine…

Mâna ta, datorită Ka-ului tău şi datorită lui.
Atinge Orizontul Cerului…
Osiris face să domnească umbrele Nopţii.
În timp ce pătrunzi în ţinutul Vieţii.
O diademă albă lipită pe fruntea ta, străluceşte;
Zeul Nemu te însoţeşte;
El face să vină păsări de vis.
Iate, că Trupul tău pe patul mortuar este întins;
Ră, care navighează în Barca sa peste Orizontul ascuns.
El este acela care în picioare te-a pus.
În timp ce Turn, tatăl zeilor, te redă veşniciei.
Zeii Amsu, Kebti, precum şi ceilalţi zei în sanctuarele lor te preamăresc.
Tu mergi în pace; în pace te îndrepţi
Spre Sălaşul tău din Eternitate.
Spre şederea ta în Timpul fără Hotare… Spiritele din Pe şi din Dep te primesc cu bucurie în prag
În faţa Sanctuarului, care îi e Ka-ului tău atât de drag.
În marele şi sfântul Sălaş, în care tu locuieşti.
Inimile Spiritelor puterea ta o slăvesc…
Zeii te primesc cu braţele deschise, între ei.
Căci acum şi tu eşti zeu, ca şi ei
Zămislit şi creat pentru a împlini Metamorfoze, nenumărate.
Într-adevăr, eşti o mare divinitate
Măreţia ta însenineză Sufletele la supărare…
Puterea ta se arată mai strălucitoare
Decât a altor Spirite de pe acest Târâm.
Iată că Ptah pe zidul din Sud îşi înalţă glasul, strigând…
Te laudă mult şi convingător;
El îţi împinge Sălaşul aproape de Sălaşul zeilor.
Eşti Horus, în carne şi oase, fiul zeilor, cu adevărat!
Osiris este acela care te-a zămislit.
Ptah este acela care te-a format.
Nut este aceea care în lume te-a trimis.

Tu, Fiinţă de Lumină.
Asemeni cu Ră, când la Orizont se anină
Şi a cărui splendoare luminează cele Două pământuri.
Zeii vorbesc despre tine. Ei zic:
„Vino! Vino să le vezi pe toate, câte-ţi aparţin în Sălaşul din Eternitate!”
Iat-o pe Rennut, în Moştenitoarea şi Primanăscută a lui
Turn;
Ea te înfăţişează Ierarhiilor Cerului…
Într-adevăr, sunt Moştenitorul zeilor!
Sunt la fel ca Marele Zeu care face Lumina de Zi!
Iată că ies din Măruntaiele Cerului, ce mă împresoară.
Şi vin iar pe lume, pentru a doua oară…
Redevin copil mic, fără tată, un nou-născut…
La ceas potrivit, nimeni nu mă va împiedica să răspund
16
Celor ce mă întreabă…
CAPITOLUL CLXXÍ Pentru a aşeza pe cadavru un „Veşmânt de Puritate.
Vă invoc, o, zei!
Turn, Shu, Tefnut, Keb, Nat.
Osiris şi Isis, Seth, Nephtys.
Menthu, Domn al Tebei.
Heru-Khuit, Hathor, Khepra.
Amon, Domnul coroanelor celor Două Egipturi.
Marea Ierarhie a zeilor.
Ierarhia mică a zeilor;
Voi, zei şi zeiţe
Care sălăşluiţi în Oceanul ceresc.
Tu, Sebek al celor două Mehdet.
Sebek, cel cu Nume nenumărate.
Care eşti găsit după locul care Ka-ului tău îi place!
Voi toţi, o, zei, din Cer şi de pe Pământ.
La Nord sau de la Sud!

Dăruiţi, Spiritului meu sfânt, acest Veşmânt de Puritate!

Dăruiţi-mi părere îţi sănătate

Prin forţa magică a acestui Veşmânt de Puritate!

Distrugeţi Răul care mi se leagă de Suflet!

Pentru ca, la Judecată, în faţa Eternităţii fiind judecat.

Să fiu recunoscut ca pur şi nevinovat!

O, zei, distrugeţi Răul care mă ispiteşte!

CAPITOLUL CLXXII Imnuri pentru recitat

Iată că respir adânc… în aer plutind.

Fel de fel de miresme îmi parvin.

Într-adevăr, eu sunt pur!

Pure sunt imnele ce de pe buzele mele se aud!

Mai pure decât însăşi zeiţa Maat!

Mai pure decât peştii din lac…

Ptah îmi spune că sunt Spiritul cel mai plăcut;

Ceilalţi zei şi zeiţe la fel au făcut.

Adevărat este că virtuţile mele şi perfecţiunile

Sunt mai numeroase decât valurile din toate mările!

Ele se aseamănă cu acele sărbători din palate în care fiecare îşi preamăreşte zeul pe care îl place.

Desăvârşirile mele sunt asemeni coloanelor templului lui

Ptah.

Ca un spaţiu vast, plin cu esenţă de Ră.

I

…Te cheamă! auzi? Iată, prima Sală!

Auzi cum, în jurul tău, toţi plâng şi se jeluiesc?

Auzi cum îţi exaltă virtuţile şi te preamăresc?

O, Horus! Drept, în picioare ridicat.

Eşti măreţ şi puternic, cu adevărat!

La fel ca tine, după ce tu eşti sărbătorit cu ardoare.

Şi eu sunt ridicat în picioare.

Ptah ţi-a nimicit duşmanii din cale;

Făcuţi prinşi, aceştia se supun poruncilor tale.

Stai în picioare, cuvântul tău, pentru ei, este lege.

La fel ca şi pentru mulţimea de zei şi zeiţe, se

înţelege.

II

…Te cheamă! auzi? Iată cea de a doua Sală; Capul tău, o, Doamne, împodobit cu lungi cosiţe, de femeie asiatică.

Navighează în Barcă;

Strălucirea chipului tău

Ilumineză sălaşul zeului Lunii.

Jumătatea de sus a Trupului tău este albastră, ca de lapis-lazuli.

Buclele părului tău, mai negre se vor Decât Porţile Sălaşului Morţilor.

Razele lui Ră îţi străluminează Chipul, cu pietre albastre împodobit.

Veşmintele tale de aur sunt presărate cu lapis, Sprâncenele tale sunt două zeiţe-surori

Ai căror şerpi sacri ţi se înfăşoară în păr.

Nasul tău respiră Aerul din Cer.

Ochii tăi sunt ficşi, munţii din Bakhau privind.

Şi care Dincolo se întind;

Genele îţi sunt nemişcate pentru Eternitate;

Pleoapa ta de sus din lapis-lazuli;

Ochiul tău, cu adevărat, este o ofrandă sepulcrală.

Pleoapa ta de jos este fardată întunecat cu „mestem”;

Cele două buze ale tale mărturisesc Adevărul, fiica lui Ră;

Ele potolesc mânia zeilor.

Dinţii tăi sunt capetele zeiţei-şarpe Mehen.

Iată că limba ţi se mişcă înţelegător.

Felul tău de a vorbi este mai pătrunzător

Decât cântecul păsărilor pe timpii, în zori.

Fălcile tale se întind, până departe.

Ele ajung până în Spaţiile înstelate.

Pe când pieptul tău rămâne nemişcat;

Te îndrepţi, apoi, spre Lumile din Amenţi.

III

Te cheamă! auzi? Iată cea de a treia Sală! Gâtul ţi-e învelit în aur şi aramă subţire; Gâtlejul ţi-e aranjat de

Anubis, Iar vertebrele de zeiţa Uadjit; Spatele cu aur şi aramă subţire ţi-e împodobit; Nephtys este aceea care îţi porunceşte forma ta omenească;

Faţa ta este Nilul fără apă.

Două ouă de cristal îţi sunt jumătăţile dosului;

Picioarele îţi sunt puternice, bune pentru exerciţiul mersului

Pe locul tău, stai aşezat;

Iată că zeii şi folosirea ochilor ţi-au redat.

IV

…Te cheamă! auzi? Iată cea de a patra Sală! într-adevăr, gâtlejul tău, gâtlejul lui Anubis e.

Membrele îţi sunt acoperite cu plăci de aur, fine.

O pereche de ouă de cristal îţi sunt sânii.

Horus i-a străluminat în albastru de lapis-lazuli;

Umerii îţi sunt transparenţi, ca de cristal;

Braţele îţi sunt bine articulate, să te poţi apăra;

Inima ta „ib” mereu este mulţumită;

Inima ta „hati” de două divinităţi Sekhem e însufleţită.2

Tu, în întregime, eşti slăvit de Spirite stelare.

Căci. Într-adevăr, Lumea Interioară a Fiinţei tale

Este însuşi Cerul fără sfârşit.

Tărâmul Morţilor îl ai în ombilic, 223

În care Lumina şi Tenebrele în cumpănă ţineam.

(Ofrandele care se cuvin aici sunt florile din Ankham).

11 preamăresc pe Thot, zeul pe care îl ador:

„Frumuseţile tale, binefăcătoare, mormântul să-mi păzească, putea-vor Atunci când, în locurile pure şi sfinte, pe care le iubesc, Voi fi înălţat ca zeu; aşa să mă numesc

V

…Te cheamă! auzi? Iată cea de a cincea Sală! Cele două braţe ale tale sunt asemeni iazurilor în epoca inundaţilor abundente… Priveşte câte statui ale Stăpânului Apelor împodobesc malurile iazurilor sfinte! Priveşte! Ai cele două şolduri cu aur încercuite; Genunchii tăi sunt plante de apă, adăpostind Cuiburi de pasări în adâncimi.

Paşii te conduc pe Calea Fericită; Picioarele tale nu te vor părăsi niciodată… Cu adevărat, braţele tale sunt iazuri cu maluri de piatră; Degetele tale cu beţişoare din aur pot să se asemene; Unghiile tale, aşchii de cremene, Lucrează pentru tine.

…Te cheamă! auzi? Iată cea de a şasea Sală!

Aici, în Veşmintele Purităţii eşti îmbrăcat; Pe patul funerar, întins eşti culcat; Pentru Ka-ul tău, se iau de la animale pulpele, Iar pentru Corpul tău Glorios, inimile… Iată că, din mâinile preotului lui Ră, ai primit Veşminte din în pur şi albit.

Pâinile din care mănânci pe un ştergar ţi s-au aşeza".

Pregătit, dinainte, pentru tine, de zeiţa Iaiţ.

Din pulpa unui animal, după ce ai mâncat.

Te îndrepţi spre Moştenirea ce Ră ţi-a lăsat;

Pe picioare te speli într-un lighean de argint.

De zeul Sokari, pentru tine, lustruit;

Absorbi pâinea aşezată pe altar.

Şi care de către cei doi Taţi divini este adusă în dar;

Mănânci cât vrei din pâine şi din carnea fripturilor;

Te bucuri de dulcea mireasmă a florilor.

Acum, inima ta spre altar se îndreaptă

Pe care ofrande aşteaptă.

Aduse pentru Sufletele divine din Heliopolis.

Slugi le aduc şi le aranjează, după poruncile tale.

În faţa ta, în Templul cel Mare.

La fel ca şi Orion, te ridici

Şi, în timp ce Nut întinde spre tine braţele sale.

Iată că îi ieşi în întâmpinare.

Orion, fiul lui Ră, şi Nut, Mama zeilor.

Aceste două mari divinităţi ale Cerului, îşi spun, unul altuia, vorbind despre tine:

„Să-l luăm în braţele noastre, tu şi cu mine, în timp ce zeii îl preamăresc.

Să-l facem fericit un timp, destul de îndelungat.

Ca Numele lui pe buzele tinerilor şi tinerelor fete să fie aflat!

În picioare, la uşa sălaşului tău, stând ascuns, Aceste

cuvinte le asculţi…

VII

…Te cheamă! auzi? Iată cea de a şaptea Sală! Aici, zeul Anubis, care te iubeşte, în giulgiu te învăluieşte;

Te primeşte printre Marii Vizionari şi te acoperă de podoabe.

El, Paznic la Marea Divinitate… Te îndrepţi spre Lacul Perfecţiunii şi te purifici aici.

Împlineşti riturile şi sacrificiile din Sălaşele cereşti
Şi cu Stăpânul din Heliopolis te sfătuieşti;
În mari vase de preţ ţi se aduc acum
Laptele sfânt şi Apa lui Ră.
În picioare, drept, te ridici iar
Şi aşezi ofrandele pe altar;
Te speli pe picioare pe o Piatră Sacră
Pe malul Lacului Zeilor aflată.
Acestea făcute, Călătoria ţi-o reiei
Şi îl contempli pe Ră, aşezat pe Stâlpii săi.
Ca nişte braţe întinse, ei susţin Cerul nesfârşit.
O cale, în faţa ta, s-a deschis…

Contempli Orizontul Cerului şi întinderile sale în care domneşte Puritatea, atât de dragă inimii tale.

Vili

…Te cheamă! auzi?
la hi cea de a opta Sală!
Aşezate în faţa lui Ră, ofrande sunt peste tot.
După poruncile lui Horus şi ale lui Thot;
Vei cunoaşte, acolo jos, şi începutul şi sfârşitul…
Iată că te cheamă…
Superba ta splendoare, pe zei, îi bucură;

Atenţi, urmăresc progresele divinizării *tale*, cum te-ai distins

Printre Spiritele de la Heliopolis… Având înfăţişarea Corpului tău Glorios, te arăţi şi Marele Drum al Cerului îl străbaţi. Primeşti, cu amândouă mâinile întinse, Ofrandele pe care Tatăl divin ţi le dăruie, Ţi se dă în scump să-l porţi în fiecare zi, mereu, în timp ce, în calitatea ta nouă, de zeu, Trei i prin Portalul Marelui Templu.

ÎX

…Te cheamă! auzi?

Iată era de a noua Sală!

Aici se găseşte aer curat pentru nările tale.

Mii de gâşte fripte şi cincizeci de panere

Cu ofrande pure şi minunate…

Într-adevăr, duşmanii tăi au fost nimiciţi

Pentru întreaga Eternitate ce va veni…

CAPITOLUL CLXXIII

Cuvintele lui Horus către Tatăl său divin Osiris, atunci când intră la el, în Sălaşul lui din Lumea de Dincolo

Salut, o, Osiris, Prinţ din Amenţi, Mare divinitate, Stăpân în Abydos, Regele Veşniciei, Prinţul Tăriei, Domn misterios din Re-Stau! Iată-mă!

Fii preaslăvit, Domn al zeilor, Unic.

Tu, prin Adevărul Cuvântului trăind!

Iată, în faţa ta, mă înfăţişez.

Eu, fiul tău Horus.

Vin aici pentru a te răzbuna!

Mă îndrept spre locurile în care domneşti.

Aduc cu mine pe zeiţa Adevăr-Dreptate…

Înconjurat de Ierarhiile cereşti:

I-am respins pe duşmani, spulberând capcanele toate; Voi putea, deci, rămâne cu tine, aproape! Căci i-am susţinut şi i-am întărit pe aceia care, pe Pământ, ar putea

Să ia parte la Fiinţa ta.

1. O, Osiris! Sunt fiul tău, Horus.

Sosesc pentru a te răzbuna, o, Tatăl meu, Osiris!

2. O, Osiris! Sunt fiul tău, Horus! Vin pentru a te scăpa de duşmani!

3. O, Osiris! Sunt fiul tău, Horus!

Vin aici pentru a distruge Răul care se prinde de tine!

j O, Osiris! Sunt fiul tău, Horusî

Vin aici pentru a-i respinge pe cei care te atacă! O, Osiris! Sunt fiul tău, Horus.

Vin aici pentru a lovi în demonii care te împresoară!

6. O, Osiris! Sunt fiul tău, Horus!

Aduc cu mine, legaţi în lanţuri, demonii lui Selh! – 5

7… Am luptat împotriva celor ce te duşmăneau!

8… Aduc ofrande din Sud şi din Nord!…

9… Am trudit pentru tine pe ogoare…

10… Pentru tine am umplut canalele cu apă…

11… Am muncit cu sapa pentru tine…

12… Am construit, pentru tine, bazine…

13… Am vegheat asupra lanurilor tale…

14… Demonii pe care i-am masacrat îţi vor fi ţie, o, Osiris, ofrande sepulcrale…

15… Am doborât pentru tine boi şi capre…

16… Hrană pentru tine am căutat…

17… Ţi-am adus duşmanii în lanţuri, legaţi…

18… Ţi-am adus duşmanii în funii, înjugaţi…

19… Am adus pentru tine…

20… Am doborât pentru tine

21… Am doborât, pentru tine, animale castrate…

22… Pentru tine, păsări multe am prins în plase…

23… Aduc, de la Elefantina, proaspătă apă, Pentru ca tu să-ţi răcoreşti inima.

24… Ţi-am adus plante, de toate felurile…

25… Am întărit inimile acelora care, Pe Pământ, prin tine trăiesc…

26… Am pregătit, pentru tine, pâini consacrate, Făcute în oraşul Pe, din grâu roşu…

27… Am pregătit, pentru tine, băutura fermentată, Care, în oraşul Dep, din grâu alb este trasă…

28… Am semănat, pentru tine, în Câmpiile Preafericiţilor, Grâul şi orzul…

29… Am adunat, pentru tine, recoltele de pe câmp…

30… Am slăvit Numele tău…

31… Ţi-am redat Sufletele…

32… Ţi-am redat Puterea… 33 – 34… Ţi-am dat… 2 – 7

35… Ţi-am redat puterea Terorii…

36… Ţi-am redat puterea Victoriei…

37… îţi aduc doi ochi şi două pene Pentru a-ţi împodobi capul cu ele…

38… îţi aduc pe Isis şi Nephtys

Pentru a-ţi reface puterea bărbătească…

39… Am umplut, pentru tine, cu lichid magic, Ochiul divin al lui Horus…

40… îţi aduc Ochiul divin al lui Horus Pentru ca Faţa ta să lumineze lumile…

CAPITOLUL CLXXIV

Pentru a-l putea /ace pe Spiritul sfinţit să treacă prin Marea Poartă

O, Osiris! Sunt fiul tău, Horus, şi mă ocup de nevoile talc!

Într-adevăr, cei puternici tremură pe picioare
Când te văd din Duat ieşind.
Cu cuţitul cel mare în mâini!
Salut, o, zeu Saa, fiu al lui Keb.
Tribrris în lume de Ierarhiile divine!
Iată-l pe Horus, cel care în Ochiul divin sălăşluieşte.

Iată-l pe Turn, care în mijlocul – emanaţiilor sale se găseşte!

Zeii de la Răsărit şi de la Apus se odihnesc la sânul marii Fiinţe.

Ale cărei Metamorfoze sunt fără număr… într-adevăr, atunci când, în Lumea de Dincolo, m-am născut.

O nouă divinitate, eu, a apărut!
Acum, cu ochii mei proprii pot să privesc!
Mă uit în jur: văd, deci trăiesc! 228
Vederea mea este clară şi pătrunzătoare. În picioare
Reînnod firul întrerupt al existenţei mele…
Am împlinit tot ceea ce zeii mi-au poruncit să fac.
Căci lenea şi somnul numai silă îmi fac.
Sunt, în picioare, la Nedet;
Ofrandele îmi sunt trimise din Pe
Şi le primesc la Heliopolis.
Cu adevărat, Horus a îndeplinit
Tot ce Tatăl meu i-a poruncit;
Seth, Domnul Furtunilor, l-a ridicat în picioare.
Eu însumi sunt ridicat în picioare acum.
Prin Cuvântul magis al lui Turn.
Merg; picioarele nu mă refuză, ci se supun.

Ierarhiile m-au zămislit;
Am fost conceput de zeiţa Sekhmet
Şi trimis în lume de ea, alături de Sirius;
Acest mare Spirit stelar.
Care, trecând peste Cer, cu paşii lui mari.
În fiecare zi îi arată drumul Bărcii lui Ră.
Iată că ajung la locul meu predestinat;
Având dubla coroană regală pe cap, intru prin Poartă…
O, tu, zeu, cu Pană Dublă, al cărui Nume este ascuns.
Află că: sunt Lotusul sfânt!
Strălticirea mea inundă Cerul nesfârşit!
Împărăţia Purităţii mă primeşte la sânul ei;
Aici voi trăi pe vecie.
Aproape de marile divinităţi atotputernice.
Căci în Lacul de Foc am adăstat un timp;
Acolo, am plătit
Pentru Râul pe care l-am săvârşit pe Pământ. Devenit Paznic al Veşmântului Sfânt, Le ocrotesc pe Isis şi pe Nephtys în timpul Nopţii Dezastrului Lumilor… Iată că sunt încoronat zeul Nefer-Tum, Căci sunt Crinul sacru de lângă nările lui Ră, în clipa în care, aşa cum stă în obiceiul lui, Se ridică deasupra Orizontului1. Vederea lui, singură, poate pe zei să-i purifice… Iată că, de faţă cu Ka-urile eterice, îmi serbaz triumfurile mele… Am strâns în jurul meu inimile, Conducându-mă după înţelepciunea mea, Eu, cel ocrotit de Saa şi Amenti-Ră. Mă îndrept spre locul pregătit de mine, Adun inimile în preajma mea;
Prin marea mea înţelepciune ajung să stau la sânul lui Saa şi Amenti-Ră
Talismanul meu Djed mă va ocroti.
Rostesc, în Numele Domnului Veşmântului Ansi.
Cuvintele de putere care sunt ascunse în inima mea… într-adevăr, eu, însumi, sunt zeul înţelepciunii Saa! Sunt Amenti-Ră! Forţez intrarea; pătrund şi în adâncul din Cer mă afund…
CAPITOLUL CLXXV Pentru a nu muri pentru a doua oară

O, Thot!
Spune-mi şi mie, ce au devenit
Zeii pe care, odinioară, Nut i-a zămislit?
Ascult vocea lui Thot, care vorbeşte;
„Ei au inventat războaiele, au dezlănţuit dezastre.
Au făcut nedreptăţi şi pe demoni i-au inventat;
Au făcut ravagii şi au devastat.
Alături, însă, de Lucrările Răului, pe care le-au săvârşit.
Există şi lucruri de stamă pe care le-au înfăptuit”.
— O, Thot! întăreşte hotărârile lui Turn.
Pentru ca Răul să nu fie triumfător.
Şi cei ce se împotrivesc Binelui
Să-şi contenească asalturile lor!
Nu vezi tu, oare, o, Thot, că ei, chiar acum
Se pregătesc în ascuns şi sunt pe drum.
Gata să răstoarne frumoasa Rânduială a Anilor şi a Lumilor? Priveşte, o, Thot! Eu sunt Tăbliţa ta credincioasa, Gata să primească urma lăsată de Peniţa ta! Iată, acum îţi aduc şi Cerneala… într-adevăr, nu fac parte dintre acele Spirite care, în ascuns, pregătesc Lucrarea Răului! Pedepsele, deci, să nu se îndrepte spre mine! Ce este locul acesta, o, Turn, în care eu mă aflu acum? Vezi, nu am aer să respir, căci lipseşte; Nici apă nu se găseşte!
Peste tot simt şi ghicesc, aici, în mijlocul tenebrelor.
Adâncul prăpăstiilor…
Ce întuneric şi beznă mi-acoperă glasul;
Caut pământul cu piciorul, la lot pasui, şi nu pot merge decât pipăind; În jur, Suflete nenorocite se aud rătăcind… într-adevăr, aici nu se poate trăi în pacea spiritului nici vorbă, de plăcerile iubitului. Oare, voi putea aici, să găsesc, Fără aer, fără apă, fără plăcerile iubitului, Sfinţirea Spiritului! iată că îmi vine poruncă de la Turn; Nemişcat, trebuie să contemplu chipul tău, Thot, acum! Să nu fii, deci, neîndurător cu mine şi nici crud! Priveşte, toţi zeii în mâini îţi aduc, Pentru încă milioane de ani ce vor veni, Tronurile lor, o, Thot, să faci cu ele ce vei dori! în timp ce, Tronul tău lui Horus i-a fost remis; Căci marile

divinităţi pe Horus l-au trimis să-şi ia în primire Tronul lui. El, Moştenitorul Tronului, Care adastă în mijlocul Dublului Lac de Foc. Or, s-a hotărât de către toţi zeii, la un loc. Că pe Hokus îl voi înlocui eu! Şi cu-mi va fi îngăduit să-i contemplu pe Turn.

Domnul meu.

Aşadar, cât va dura viaţa mea?

S-a hotărât că ea va fi de milioane şi milioane de ani. Iată că am primit porunca

Să rămân în preajma celor mai vechi divinităţi…

Căci de Răul pe care l-am făcut, m-am curăţit încă de când acest Pământ s-a ivit.

Apărând din Haosul Primelor Timpuri…

Este adevărat, sunt de aceeaşi vârstă cu Osiris.

Iar Metamorfozele mele au fost nenumărate:

Am trecut prin întregul şir de Fiinţe, animale şi plante.

Oamenii nu cunosc această frumuseţe a Formelor.

Zeii, înşişi, nu le cunosc deloc.

Or, această frumuseţe, sub forma lui Osiris şi a mea.

Este mai perfectă decât celelalte Forme ale zeilor!

Osiris mi-a încredinţat Tărâmul Morţilor…

Iată că fiul său, Horus, legitim Moştenitor.

Este aşezat pe Tronul ce pluteşte pe Lacul de Foc.

Odinioară, eu l-am ajutat, pe acest zeu, să se urce pe Tronul său.

Aşezat în Barca Milioanelor de Ani… într-adevăr, stă bine pe Tronul lui, cu dreptate, în mijlocul prietenilor ce îl iubesc şi a averilor nenumărate;

În acest timp, îl prind şi-l ţintuiesc la mine în Barcă.

Acest Suflet al lui Seth. Este adevărat

Că înfăţişarea Corpului meu divin I-a înspăimântat!

O, Osiris, Tatăl meu, fă pentru mine

Ceea ce şi Tatăl tău, Ră, a făcut pentru tine!

Voi putea, în veci, pe Pământ să trăiesc!

Voi putea să rămân pe Tronul meu şi să-l păstrez!

Să fiu puternic, voinic, propriul meu moştenitor!

Să-mi fie mormântul acoperit cu flori!

Să-mi fie prietenii toţi mulţumiţi!
Să-mi fie duşmanii legaţi, înlănţuiţi.
De zeiţa-scorpion Serkit, nimiciţi!
Într-adevăr, sunt Fiul tău, o, Tatăl meu divin, Ră!
Pentru mine ai creat Viaţa, Forţa şi Sănătatea!
Iată că Horus a fost aşezat bine, pe Tronul lui…
fără ca zilele vieţii
Să le petrec cu Preafericiţii.
CAPITOLUL CLXXVI Pentru o nu muri pentru a doua oară într-adevăr, urăsc Ţările de la Răsărit!
De n-aş fi niciodată târât
Spre tortura din subteranele lor!
Căci n-am făcut fapte neplăcute zeilor.
Atunci când prin ţinutul Mesket am trecut.
Că pur am fost necunoscut.
În ziua funeraliilor.
Zeul Heb-er-djer îmi dăruie sfinţirea în faţa Domnului Lumilor.
Capitolul cixxvii
Pentru a face Sufletul să trăiască din nou în Lumea de Dincolo
O, Nut!
Care ai făcut să se nască Osiris, Tatăl meu divin.
Căruia i-ar dăruit un urmaş, pe Horus.
Ale cărui aripi sunt tot atât de puternice
Ca ale şoimului regal cu capul împodobit cu două pene.
Priveştef Iată că Sufletul meu îl scoate la vedere!
Perfecte sunt Cuvintele mele de Putere.
Locul ce mi-a fost adjudecat.
Printre Stelele fixe este aşezai.
Iată că, auzindu-mi poruncile.
Spiritele sfinte aleargă spre mine.
Horus cu ochii albaştri soseşte.
Urmat de Horus cel cu ochii roşii.
Cât f meree în spatele lui şi-l păzeşte…
CAPITOLUL CLXXVIII
Pentru a ridica în picioare Cadavrul şi pentru o reda

Vederea Ochilor şi Auzul Urechilor

Priveşte!

Pe acest Ochi al lui Horus care, în faţa ta, prinde să ardă.

Consideră-l ca o ofrandă;

Te va susţine şi te va sătura…

O, voi, lucrători ai Câmpiilor de Dincolo.

Nu vă pierdeţi curajul de fel!

Purificaţi-vă Corpurile cereşti; Absorbiţi Ochiul lui Horus. Căci, într-adevăr, acesta este El, Măslina Sacră din Heliopolis! El nimiceşte Râul şi înşelăciunea care se prind de Corpul lui Osiris. Se va putea să nu mai ştiu ce-i foamea şi setea! Ca Spiritele Khas să astâmpere în mine suferinţa ce o dă foamea!

Pe când voi, Spirite divine ce porunciţi inundaţiile.

17 – Cartea egipteană a morţilor

Porunciţi să ni se aducă băutură şi pâine.

Căci Ră a poruncit acestor Spirite

Să aducă bogăţia recoltelor din an.

Iată că se împărtăşesc din ofrande

Căci Ră, într-adevăr, este un Bărbat viguros…

Şi îmi aduc pâini, grâu, aduc şi orz;

O, voi, Paznici ai celor cinci Pâini Sacre, în Sanctuarul Marelui Templu aşezate.

Priviţi!

Trei dintre aceste Pâini, în faţa lui Ră, în Cer, aşezate sunt.

Iar două rămân pentru Ierarhiile divine, aici, pe Pământ…

Iată că trec peste hotarele Cerului!

Îl contemplu pe Ră! îl contemplu pe Ră!

O, Ră! Dăruieşte-mă cu darurile tale în această

Zi, care pentru mine e fastă!

Căci supunându-mă celor de Isis şi de Shu poruncite.

Mi-am hrănit inima cu pioase simţăminte.

Şi m-am unit cu zeul meu, cu toată fervoarea

Iată că se aduc pâinea şi berea

Şi alte ofrande pure, după dorinţele mele în această

zi, care pentru mine e norocoasă.
Lucruri folositoare şi bune în Călătoriile mele.
Ieşite din Ochiul divin al lui Horus…
Fie ca vinul lui Ră să fie băutura lui!
Iată că ei străbate întinsul Cerului.
Mişcările lui cereşti cu cele ale lui Thot au asemănare…
Într-adevăr, setea şi foamea, el le urăşte tare!
Ofrandele sepulcrale lui i-au fost date
De către Domnul din Eternitate…
El a fost conceput la vreme de Noapte
Şi a fost trimis pe lume, în plină Zi!
În mijlocul zeilor ce-l înconjoară pe Ră.
Adoratori ai zeilor şi Strămoşi ai lui Ră.
Iată că el vă aduce pâini sepulcrale.
Pe care le-a găsit în Ochiul divin al lui Horus.
Precum şi în ramurile arborelui sâânt Then…
Iată-l! A sosit!
I se aduc ofrandele lui Horus de către divinităţile
K henti-Amenti;
Egal fiind cu Horus, bea şi se satură bine.
Căci are şi ocrotirea lui Anubis, Singuraticul de pe Coline.
Într-adevăr, după moarte, Forma ta
Rămâne la fel cu cea pe care o aveai pe Pământ!
Acum, liniştea ta nu se va ofili, nicicând!
Iată că faţa ta iese din ascunzişul vălului.
Poţi să-l contempli pe Domnul Orizontului.
Care îţi dăruie în ceasurile apropiate de Noapte.
Mese sepulcrale îmbelşugate…
Este adevărat, Horus te-a răzbunat!
Fălcile duşmanilor tăi le-a zdrobit!
I-a închis în locuri întărite pe nebunii care au lovit.
Acum, puterea asupra apelor o primeşti în dar
Şi treci peste altar
Ţinând în braţele tale pâinea consacrată şi patru vase pline cu apă. Căci Shu este acela care a poruncit aşa: „Să aibă pâine şi băutură după voia sa!… Trezeşte-te, dar!

Trezeşte-te, o, tu, cel adormit în acest loc!

Iată se aduc ofrande în faţa lui Thot.

Acest zeu puternic ce iese din Nilul din Cer, în timp ce Up-Uaut vine din Asret.

Iată că Ierarhiile divine îţi oferă tămâie…

Într-adevăr, gura ta este pură şi curată!

Limba ta este dreaptă şi adevărată!

Urăşti murdăria, de orice întinare eşti acum ferit.

Aşa cum la Rehiu a venit şi Seth.

Atunci când l-a văzut pe Thot pe Cer…

O, voi, Spirite divine, care Sufletul defunctului îl mântuiţi.

Cu hrana voastră să-l întăriţi.

Cu băutura voastră, de stricăciune să-l scăpaţi!

Lăsaţi-l, deci, să se aşeze acolo unde şi voi sunteţi aşezaţi!

La fel să fie de puternic ca voi, pentru ea.

La fel ca voi.

Să poată străbate Cerul în Barca sa!

Sălaşul să-i fie în mijlocul câmpiilor Preafericiţilor!

Să aibă parte de apele curgătoare din Câmpiile Păcii.

Să-şi poată însuşi ofrandele alăturea cu zeii!

Acum duşmanii tăi sunt toţi duşi, laolaltă

17

În Marea Sală de Judecată;

CÂntarul Dreptăţii Lumilor a cântărit, pentru tine, şi a decis – Eşti liber! Liber ca Osiris, Stăpânul Ofrandelor din Amenţi! Poţi să mergi pe oriunde îţi place ţie, îl contempli pe marele zeu în timpul Lucrării

Creaţie…

Iată că Viaţă 11 pătrunde, din nou, până în adâncul nărilor.

Şi el triumfă asupra duşmanilor, într-adevăr, ai nimicit ce e nedreptate şi minciună!

Ai vegheat Noaptea în care suspinele tac!

Iată că zeii te dăruiesc pe tine

Cu o viaţă dulce, la bunul tău plac.

Alături de Ierarhiile divine

Pleacă-ţi urechea şi ascultă! Glasul lor face să se audă, peste tot.

Că ţi se dăruie, prin voinţa lui Thot.

O viaţă plăcută, un trai liniştit!

Pe duşmanii tăi i-ai biruit.

În acest timp, deasupra.

Zeiţa Nut, Mama ta.

Lărgeşte imensitatea Spaţiilor Cerurilor.

Prin puterea magică a Marii Creatoare a Fiinţelor.

Poţi să-l urmezi pe marele Zeu;

Eşti mântuit de duşmani şi de orice Râu…

O, tu, formă imensă şi fără sfârşit, înconjurată de aşezările creaturilor pe care le-ai zămislit.

Tu, Stăpân al Timpului care se scurge, Strămoş al lui Ră.

Deschide căile în faţa mea!

Lasă-mă să străbat orbita circulară a lui Osiris.

Domnul Vieţii pe Cele Două Pământuri.

În vecii vecilor!

CAPITOLUL CLXXIX

Pentru a merge dinspre Ieri spre Astăzi

Ieri am fost zămislit; Iată că Astăzi îl fac pe Mâine.

Sunt zeul Sepa, coborind din al său Arbore;

Sunt zeul Nun, manifestându-şi puterea;

Sunt Domnul Coroanei Albe Ureret

Şi Ordonatorul Misterelor zeului Neheb-Kau;

Sunt Demonul Roşu, care revendică Ochiul divin.

Ieri am intrat pe Poarta Morţii

Şi iată că, astăzi, ajung la capătul călătoriei mele;

Căci zeiţa cea puternică îmi deschide Poarta.

Care zăvora intrarea în Calea mea.

Iată, îmi atac duşmanul; l-am şi subjugat;

El îşi revine, dar eu nu-l scap…

Am să-l reduc la neant în faţa Judecătorilor din Lumea Inferioară.

Care pe Osiris îl înconjoară:

El este acolo, în plină glorie, cu podoabe împărăteşti.

Iată-l pe zeul Khenti-Amenti!

În ziua Metamorfozelor.
Mă pune mai mare peste Demonii Roşii.
Dav eu mai sunt şi Domnul Săbiilor
Şi de niciun atac nu mă pot teme.
Într-adevăr, am străbătut, fără probleme.
Drumurile Dincolo…
Eu sunt un scrib care, cu Tocul în mână.
Notează tot ce în jurul lui se întâmplă.
Iată că Demonilor Roşii li se aduc
Multe lucruri dulci şi bune la gust; însă mi se dau mie; duşmanul meu îl atac;
Îl prind zdrawăn şi nu-I mai scap.
Acestea i le fac în faţa Judecătorilor din Lumea
Inferioară!
Apoi îl devorez, în mijlocul întinselor câmpii, Pe altarul zeiţei Uadjit.
Mulţumită zeiţei Sekhmet, asupra lui, am mereu putere. Sunt Domn peste Metamorfoze… Căci în mine există, virtual, Formele şi Esenţele tuturor zeilor.
CAPITOLUL CLXXX
Cum se vor deschide drumurile pentru Spiritele sfinte în Lumea de Dincolo. Cum li se va reda libertatea de mişcare, pentru a putea străbate Lumea de Dincolo cu paşi mari şi cum să iasă din ea. Posibilitatea unui Suflet viu de a trece prin toate Metamorfozele.
Iată că Ră coboară spre Orizontul de la Apus!
El se manifestă sub trăsăturile lui Osiris.
Prin strălucirea Spiritelor sfinte
Şi a tuturor zeilor din Amenţi.
Căci el este Unicul, zeul ascuns din Duat.
Sufletul sacru mai mare peste destinele din Amenţi.
Fiinţa-Bună a cărei Viaţă este veşnică…
Iată că ţi se aduc ofrandele în Duat
Prin care îţi vei putea împlini Călătoria…
Fiu al lui Ră, la fel ca Turn te porţi;
Cei din Duat te slăvesc cu toţi.
O, tu, Rege în Aukert, Stăpânul Suprem al Coroanei.
Mare zeu al cărui Tron este misterios.

Domnul care ştie să-şi cântărească Cuvântul.
Mai mare Judecătorilor din iad!
Locuitorii din Duat se bucură, întru tine, şi te slăvesc;
Spiritele divine plâng când te zăresc.
Şi îşi smulg părul din cap;
Te preamăresc şi din palme bat;
Scot strigăte şi se pun pe oftat;
Toţi se bucură; au aflat
Că, în Sufletul tău vili este slăvit Corpul tău neînsufleţit… Cu adevărat, sublim este Sufletul lui Ră care locuieşte în Amenţi
Sufletele morţilor îl preamăresc prin strigăte de bucurie…
Salut, o, Osiris!
Sunt servitorul Templului tău
Şi locuiesc în divinul Sălaş, în care tu te faci ascultat. Voi putea fi primit printre aleşii din Duat, La fel ca un Luminător mare care hrăneşte Duatul cu Esenţa fiiţei sale.228 Străbat acest loc ca Fiu al lui Ră
Şi mă manifest sub înfăţişarea lui Turn într-adevăr, Duatul este locul meu de odihnă… Şi îmi aranjez, cum vreau, întunericul care aici domină Nu mi se pun piedici când intru şi nici la plecare. Iată că tu, zeu Tatunem, 229 îmi ieşi în întâmpinare. Ridicând în picioare, dreaptă. Forma mea culcată, Locuitorii din Duat au pacea spiritului lor câştigată. O, voi, Spirite divine, întindeţi braţele voastre să mă susţină!
Căci eu vă cunosc Numele de taină…
Arătaţi-mi drumul ce trebuie urmat!
Preamăriţi-mă, o, voi, Spirite preafericite!
Preamăriţi-mă, o, voi, Spirite preafericite!
Căci într-adevăr, când eu sunt slăvit.
Ră se bucură şi Osiris e mulţumit!
Iată că ofrande în faţa voastră pot aşeza.
Aşa cum este dorinţa lui Ră.
Sunt Alesul său, Moştenitorul lui pe Pământ…
Iată că, acum, călătoria mea se apropie de sfârşit;
Dincolo, toate drumurile le-am străbătut, peste tot

am umblat.

Am pătruns până la ţinuturile îndepărtate din Duat; Am forţat intrarea frumosului Amenţi; Am dus sceptrul său Spiritului stelar al lui Sirius Precum şi diadema Nemmes, de la acea divinitate Al cărei Nume nu trebuie spus niciodată… Priviţi-mă, deci, o, voi, Spirite sfinte! Voi, care duceţi Sufletele Morţilor înainte De-a lungul drumurilor care brăzdează Duatul! Va putea şi mie, să mi se sfinţească Spiritul! Şi să fiu făcut Ordonator al Misterelor! Putea-voi din puterea demonilor să scap, De aceia care îşi leagă victimele de stâlp şi le lovesc în cap!

Nu mă daţi în mâinile demonilor, Căci sunt al lui Osiris Moştenitor, Care neverează cele patru Ţinuturi din Spaţiu, Priviţi-mă! Văzându-mă să vă bucuraţi! Putea-voi fi preamărit, la fel ca zeul acesta, care Străbate ciclul Metamorfozelor sale!

Deschideţi Sufletului meu divin Caile cereşti.

Ca eu să pot rămâne în frumosul Amenţi!

Trageţi zăvoaiele de la Porţile Cerurilor!…

Eu sunt acela care dă locurile zeilor.

Aduc ofrande sufletele Morţilor şi zeilor, tot aşa…

Într-adevăr, sunt zeul Mehanuti-Ră!

Sunt pasărea misterioasă Bennu, care trăieşte în Duat;

Şi unde mi-am făcut intrarea; când plec

Pasărea misterioasă apare pe Cer…

În urma lui Ră, străbat Cerul înnoptat;

Ofrandele mele cereşti le găsesc în Câmpiile lui Ră;

Ofrandele mele pământeşti, în Câmpiile Preafericiţilor le găsesc.

Îmi cântăresc Cuvintele, cum ar face însuşi Thot, înaintez sub înfăţişarea corpului meu Glorios.

Cu misterioase însuşiri…

Mari sunt paşii mei.

Metamorfozele mele sunt cele ale dublului zeu

Horus-Seth lata că Spirit de divine, care pe Ră îl preced, Mă conduc în Barca lui cerească; Căci sunt asemeni Sufletului misterios care sălăşluieşte, veşnic, în

Amenţi…

CAPITOLUL CLXXXI

Pentru a trece prin faţa lui Osiris şi a Ierarhiilor sale

Salut, o, Prinţ din Amenţi.

Fiinţa-Bună şi Domn al Pământului sfânt.

Tu, care egal cu Ră, ai fost încoronat!

Iată că sosesc pentru a te contempla

Şi de marea ta frumuseţe să mă pot bucura…

Căci Discul lui Ră este Discul tău.

Razele lui de Lumină sunt razele tale.

Diadema Ureret este diadema ta.

Imensitatea lui este imensitatea ta.

Răsăriturile lui în zori sunt răsăriturile tale din zori.

Frumuseţile lui sunt frumuseţile tale, înfricoşătoarea lui măreţe este măreţia ta.

Parfumurile re le răspândeşte sunt mireasma ta.

Palatele lui din Cer sunt Palatele tale din Cer.

Sălaşele lui sunt sălaşele tale.

Tronul lui este tronul tău.

Moştenirea lui este Moştenirea ta.

Podoabele lui sunt podoabele tale, llotărârile lui sunt hotărârile tale.

Amenţi al lui este Amenţi al tău.

Averile lui sunt averile tale.

Puterea lui magică este puterea ta magică, însuşirile lui divine sunt însuşirile tale divine.

Talismanele lui sunt talismanele tale;

El, fiind nemuritor, şi tu eşti la fel!

El, fiind de neînvins, şi tu eşti la fel!

Fiind el de neatacat, şi tu eşti la fel!

Glorie ţie, Osiris, Fiu al lui Nut.

Domn al Coarnelor Lunii, încoronat cu Atef, diadema strălucitoare?

Ită că tu primeşti.

Tu, mai marele peste Judecătorii din Iad, Coroana regală Ureret.

Turn seamănă, peste tot, teroarea Numelui tău; în inimile bărbaţilor, în inimile femeilor, Ale zeilor, ale

Spiritelor sfinte şi ale morţilor. Iată că ţi se dă în mâinile tale Coroana regală de la Heliopolis.

Într-adevăr, nenumărate sunt la Djedu Metamorfozele tale! Mare este teama de tine, în cele Două Lumi! Arăţi vitejie în Re-Stau.

Amintirea ta le este scumpă maeştrilor din Marele Templu.

Iată că tu te ridici la Abydos

Şi că, în faţa Ierarhiilor divine, îţi arăţi puterea triumfătoare.

Puterea ta războinică, într-adevăr, este mare! Pământul întreg tremură în faţa ta!

CAPITOLUL CLXXXII

Pentru a-l ţine drept pe Osiris în timp ce Thot îi respinge pe duşmani

Eu sunt Thot, stăpân al celor două coarne lunare;

Scrisul meu e perfect, mâinile mele sunt curate.

Urăsc Răul şi orice Nedreptate;

Prin scris, fac să dăinuie divina Dreptate.

Într-adevăr, sunt Peniţa cu care scrie zeul Universului;

Sunt Stăpânul Cinstei şi al Credinţei.

Sunt Domn peste Adevăr şi Dreptate.

Distrug minciuna; Adevărul, în faţa zeilor îl spun.

Cuvintele mele sunt puternice în cele Două Lumi, îl dobor pe nedreptul ieşit victorios.

Iar pe cel slab îl ridic de pe jos.

Împrăştii tenebrele şi orice furtună.

Fac să ajungă la Osiris, Fiinţa-Bună.

Aerul *proaspăt* şi plăcut al vânturilor din Nord, încă de când acest zeu s-a desprins

De la sânul Mamei care în lume l-a trimis.

Iată că Ră se culcă la Orizont.

La fel şi Osiris;

Şi când Osiris se culcă la Orizont, La fel face şi Ră.

Eu sunt acela care l-a făcut pe Ră să intre Până în miezul Misterelor sfinte, Unde Spiritele sfinte îl redau vieţii pe

Zeul-cu-Intina-Oprită.
Sufletul misterios din Amenţi.
Auziţi, oare, strigătele de bucurie ce răsună în faţa Zeului-cu-Inima-Oprită, fiul lui Nut, Fiinţa-Bună?
Într-adevăr, sunt Thot, preaputernicul.
Cel mult iubit de Ră!
Tot ceea ce Ră să facă doreşte.
Mulţumită mie, reuşeşte!
La fel, ca Thot sunt Marele Vrăjitor.
Aşezat ca şi el în Barca-Milioanelor-de-Ani.
Eu sunt Domnul Legii scrise
Şi purificatorul celor Două Pământuri;
Splendoarea mea magică ocroteşte pe Nut, marna care
I-a zămislit.
Trecând peste piedici, pe duşmani i-am lovit;
Dorinţele lui Ră, din sanctuarul său, le-am împlinit;
Eu sunt Thot, care triumfă asupra duşmanilor lui Osiris
Şi care, în vederea catastrofelor ce vor veni.
Aranjează Lumile de Mâine…
Thot fiind, poruncesc în Cer, pe Pământ şi în Duat.
Dau viaţă sufletelor din generaţiile care vor veni.
Prin puterea Verbului meu magic.
Fac ca aerul să poată să-l respire
Acei care trec prin Mistere.
Într-adevăr, i-am învins pe duşmani lui Osiris!
Iată că vin la tine, o, Domn al Pământului sacrosanct.
Osiris, bărbatul puternic din Amenţi.
Priveşte! Tronul tău este al tău, pentru Veşnicie!
Prin puterea magică a mâinilor mele.
Dau mâinilor şi picioarelor tale Tărie, le nesfârşit;
Existenţa ta şi a Ka-ului tău ocrotind.
Exist să-ţi port de grilă, câte zile voi trăi…
O, Rege din Daut, o, Prinţ din Amenţi!
tu care stăpâneşti, cucerindu-l, Cerul.
Tu, care îţi pui pe cap coroane Atef.
Tu, care ai în mâini Bastonul de stăpân şi Biciul

Vezi cum toţi zeii aleargă spre tine, ca vântul!
O, tu, Fiinţă-Bună, Nesfârşită. Eternă.
Tu, care le dai fiinţelor omeneşti şansa minunată
De a renaşte la viaţă, încă o dată.
Să redevină tineri, să se încarneze la moment potrivit!
Iată, fiul tău Horus stă drept în faţa ta, neclintit, îţi dă înapoi însuşirile lui Turn.
Chipul tău, o, Un Nefer, atât de frumos e acum…
Scoală, scoală-te, o, Bărbat puternic din Amenţi!
Tu eşti sigur la sânul lui Nut, Mama ta divină;
Căci ea a fost unită cu tine
Şi prin persoana ta, iese din Corpul ei ceresc.
Precum în trecut, nima ta „ib”.
Măsură de trecere a vieţii prin care cea a Inimii „hati”, Nările tale sunt pline de Viaţă, de Forţă, de Sănătate, eşti la şi Ră; îţi refaci tinereţea în toate zilele pe care le trăieşti1.
Mare este triumful tău. O, Osirisî
Priveşte! Vin la tine! Sunt Thot!
L-am potolit pe Osiris şi am domolit furia celor doi Luptători;
Am îmblânzit Spiritele Roşii şi demonii Revoltei;
— am pus la nişte încercări, să mă ţină minte…
Eu sunt Thot, care le Letopolis
Duc la bun sfârşit Misterele Nopţii.
Eu, Thot, apar în fiecare zi în oraşul Buto
Ca purtător de ofrande pentru Spiritele sfinte.
Am venit aici, pentru a-ţi aduce umărul lui Osiris
Pe care l-am îmbălsămat şi l-am purificat.
Ca să-i fie plăcut lui Un Nefer, cel înmiresmat.
Eu sunt Thot care în fiecare zi vine în oraşul Kher-Aha
Iată că ancorez Barca mea;
Am condus-o de la Răsărit spre Apus.
Într-adevăr, ca splendoare, între toţi zeii, sunt cel mai sus.
Căci Numele meu este: „Cel care este sublim”.

Am deschis noi drumuri, în Numele meu de Up-Uaut.

Glorie lui Osiris Un Nefer, Etern, Nesfârşit!

CAPITOLUL CLXXXIII *Imn lui Osiris*

Vin spre tine, o, Osiris, fiul lui Nut, Prinţ al Eternităţii.

Eu, unul dintre zeii care îl însoţesc pe Thot;

Pentru tot ce a făcut el pentru tine, sunt bucuros;

Aduce, pentru Plămânii tăi, Aerul proaspăt şi plăcut.

Viaţă şi Forţă, pentru frumosul tău chip.

Iar pentru Nările tale, Vântul din Nord;

O, Domn al Pământului sacru al celor Morţi!

L-ai chemat pe Shu, să-ţi ilumineze Trupul;

Razele lui îţi luminează Drumul;

Prin Verbul de Putere, al Gurii sale.

Nimiceşte Răul care se prinde de Membrele tale;

El i-a împăcat pe cei doi Horus, aceşti doi Fraţi luptători;

El este cel ce respinge urgia Furtunilor şi Inundaţiilor;

Prin el, Horus şi Seth, la fel ca şi cele Două Pământuri.

Se străduiesc să fie plăcuţi, pentru pacea fără patimi; A reuşit să potolească mânia ce îi se aprinde în inimi; El l-a împăcat…

Fiul tău triumfă în faţa zeilor, în areopag; împărăţia Lumii întregi lui i s-a dăruit; Mai mult, Tronul lui Keb, tot de el va fi moştenit, La fel ca şi rangul, pe care Turn a decis să fie nemurit în Arhive, prin scris, şi gravat pe o placă de fier. La cererea Tatălui său, Ptah-Tanen, Şezând pe Tronul lui împărătesc… l-a cerut, Fratelui său, să îl ridice în picioare p ştiu, Pentru a face să se amfle apele, până la piscurile munţilor; Pentru a face să crească iarba, pe coastele colinelor, şi griul pe văi…

Pentru ca pământul şi apele să nu înceteze să rodească… Iată că zeii din Cer şi cei de pe Pământ îl însoţesc pe fiul tău, Horus, spre Sală, unde, imediat

Este făcut Domnul lor şi împărat…

Inima ta se bucură, o, Stăpân al zeilor.

Dar şi mai mare bucurie îi face

Faptul că Egiptul şi Ţara Roşie îşi duc traiul în pace; Sub ocrotirea sa, s-e dăruie muncii folositoare; Temple şi oraşe sunt construite în locuri atrăgătoare; Averile oraşelor şi provinciilor în Numele tău le adun îţi oferim sacrificii în Numele tău acum, Nume care este sacru, veşnic… N-auzi cum toţi te aclamă puternic şi Numele tău cum îl ştiu adora?

Vezi, oare, cum, peste tot, se fac libaţii pentru al tău Ka, Cum aleargă, de peste tot, şi ofrande sepulcrale îngrămădesc

Pentru Spiritele sfinte care te însoţesc?

Iată ca ei trec la stropirea cu apă lustrală a ofrandelor

Aranjate pe cele două părţi ale Sufletului Morţilor…

Tot ceea ce Ră pentru tine a poruncit, încă de la începutul Timpurilor, în acest ceas este terminat şi sfârşit;

Pentru aceasta vei fi încoronat, acum, o, fiu al lui Nut.

Aşa cum şi Domnul Universului a fost încoronat, mai demult…”

Într-adevăr, tu trăieşti fix, de nezdruncinat; Te faci din nou tânăr; eşti drept şi adevărat; Ră, Tatăl tău, „membrelor tale le dă tărie… Ierarhiile cereşti te primesc cu strigăte de bucurie… Fără să se îndepărteze cu un pas, Isis rămâne alături de tine;

Asupra ta, duşmanii nu vor mai putea triumfa; Oamenii din toate ţările exaltă frumuseţea ta, Aşa cum îl aclamă pe Ră, când se ridică în zori… înalt pe piedestalul tău, străluceşti deasupra luminilor; Inimile oamenilor se bucură în faţa marii tale frumuseţii, Paşii lor devin mai sprinteni şi mai repezi. Regalitatea, lui Keb îi este dată, Tatăl tău, care a desăvârşit făptura ta minunată; Pe când zeiţa, care te-a trimis în lume şi ţi-a dat forma membrelor.

Aceasta este Nut, Mama zeilor.

Într-adevăr, dintre cei cinci zei, tu ai fost primul230

Strângând în braţe Bastonul de conducător şi Biciul;

Cu coroana albă, Atef, aşezată pe cap.

Iată că rege al oamenilor şi al zeilor ai fost întronat; într-adevăr, ai fost încoronat ca Domn al celor două

Pillllllltuli.

Purtai pe frunte emblemele regale ale lui Ră, încă de pe când sugeai la sânul lui Nut, Mama ta.

Acum, când te văd apărând

Zeii se închină, până la pământ.

Dau înapoi şi-l fug din calea ta;

Sunt cuprinşi de groaza ce vine de la Ră;

Forţa Măreţiei tale îi umple de teamă…

Este adevărat: Viaţa te însoţeşte, ofrandele te cheamă, în fiecare zi, îţi1 regăseşti în faţa ta, Chipul tău…

Dă-mi, aşadar, şi mie, o, zeu.

Puterea de a fi printre cei ce sunt cu tine, Măreţia ta admirând.

Aşa cum am făcut şi cât am trăit pe Pământ…

Atunci când Sufletul meu s-ar putea să fie chemat

Să te găsesc pe tine, aşezat

Alături de Stăpânii peste Adevăr şi Dreptate.

Iată că mă îndrept spre a zeilor cetate, în acest ţinut, încă din epoci străvechi existând.

Pe care domneşte zeiţa Adevăr-Dreptate, Ea, Maat, care este hrană pentru zei.

Într-adevăr, acest pământ este o atracţie pentru alte ţări;

Pentru cei din Sud, urmând curentul (fluviului)

Ca şi pentru cei din Nord, ce profită de Vânturile prielnice.

Aceştia vin aici, zi de zi, trebăluind mereu.

Aşa cum le-a poruncit acest zeu.

Domn al căminelor, Domn peste Pace…

Oare acest zeu nu aşa zice:

„Să domnească mai puţină bucurie în inima oamenilor

Care se supun lui Adevăr şi Dreptate.

Faţă de zeii locurilor?”

Căci1 le dă o limbă vie celor ce astfel sunt, îi copleşeşte cu noroace pe Pământ.

Şi mai târziu le pregăteşte înmormântări cu fast…
Unindu-i cu ţărina Pământului sacrosanct.
Priveşte, deci, o, zeu!
Vin spre tine.
Braţele mele a rugăsiune sunt împreunate
Şi îţi dăruie Adevăr şi Dreptate…
În inima mea nu vei găsi nici minciună şi nici strâmbătate.
Ştiu că trăieşti1 şi te hrăneşti Cu Adevăr şi Dreptate! … Află, o, zeu, în această lume n-am săvârşit păcate.
Pe nimeni nu am chinuit.
Nici la bunurile altuia nu am râvnit.
Eu sunt Thot, Hierogramatul perfect, 231 cu mâinile curate.
Stăpân peste Adevăr şi-l Dreptate.
Domn al Purităţii, Răul îl nimicesc.
Scrib al Adevărului, Păcatul îl urăsc…
Aruncă-ţi ochii spre mine, o, zeu!

Să locuiască pe acest pământ,

Dorind Va sufletul meu, Ka-ul meu şi Spiritul meu sfânt
Eu sunt Peniţa Stăpânului din Univers.
Un Maestru al Legii care face în dar Cuvinte de înţelepciune.
Care stârpeşte domnia Furtului şi a Minciunii, Al cărui Cuvânt este puternic în cele Două Ţări;
Sunt Thot, Domn peste Dreptate şi Adevăr, Care îl face să triumfe pe cel nenorocit, Pedepsindu-l pe acela care l-a asuprit; Iată că alung Tenebrele, resping orice furtună, Aduc o adiere din Vântul din Nord, pentru Fiinţă-Bună, Acest siifâu dătător de viaţă, trimis în lume de Mama cerească.
Îl fac să pătrundă în Sălaşele misterioase, ca să trezească.
Prin acest suflu dătător de viaţă, Inima
„Zeului-cu-Inima-Oprită”.
Acest zeu al Bunătăţii, Fiul lui Nut.
Rorus, Invincibilul…

Capitolul cixxxiv capitolul cixxxv

(Variante a capitolului precedent)

Capitolul cixxxvi şi capitolul cixxxvii (foarte scurte, au provenit într-o stare mutilată)

Capitolul cixxxviii

Pentru fi construi un Sălaş în Lumea de Dincolo şi pentru a apărea sub trăsăturile unei fiinţe umane

Pacea fie asupra ta!

Iată că, devenit Spirit sfânt, în Ochiul divin, în pace, pătrunzând, în Sufletul tău, tu eşti sfinţit;

Umbra ta mă priveşte în tăcere, încordat.

N-are decât să mă privească:

Pestf tot unde voi fi judecat.

Cu toate Formele mele, cu toate darurile spiritului, în clipa când voi fi dus la Judecată.

Cu toate însuşirile divine pe care Sufletul meu le-ar avea1

Sufletul meu, deci, să mă lumineze la sânul lui Ră! Ca el seamă sfinţească în Templu.

De fiecare dată când se va apropia, însoţit de Umbra sa, De locul \p care voi fi judecat, la el să mă contemple!

Ca Sufletul meu să poată sta, şezând sau în picioare, Sau să intre în adăpostul Corpului meu, acum divinitate stelară.

Ascultând poruncile lui Osiris; Sufletul meu este în mişcare noapte şi zi, 151 urmează Ritmurile sărbătorilor…

CAPITOLUL CLXXXIX (variantă a capitolului LII)

CAPITOLUL EXC

Această carte, vorbind despre perfecţionarea Spiritului la sânul lui Ră, îi conferă cititorului stăpânire pe lângă Turn, măreţie pe lângă Osiris, îl face puternic pe lângă Domnul din Amenţi şi demn de veneraţie în ochii Ierarhiilor zeilor.

Această carte se va recita în prima zi a lunii, în timpul celei de a şasea zile, în timpul ceremoniilor lui Uak şi cele ale zeului Thot; în timpul aniversării lui Osiris, în timpul sărbătorilor zeului Sokari şi în noaptea Haker.

Aceqstă carte dezvăluie secretele Sălaşelor

misterioase din Duat; ea serveşte ca ghid de iniţiere în Misterele Lumii de Dincolo; ea îţi va permite să treci peste munţi şi să pătrunzi în văi misterioase, în care nu există niciun drum cunoscut; ea te ocroteşte pe lângă Spiritele sfinte, iar atunci când mergi, îţi lungeşte paşii; te scapă de surditate şi te ajută să intri în contact cu zeii.

Când citeşti această Carte, să nu te laşi văzut de nicio fiinţă omenească, în afara celor care îi iubeşti şi de preotul Kheri-Heb; în acest timp, servitorii tăi nu vor ieşi din camerele lor; tu, închide-te într-o cameră/în care sunt întinse ţesături cu motive stelare. Atunci, /Sufletul oricărui răposat pentru care vor fi citite acestei texte va putea circula printre cei vii, în plină Lumină c-Zi; va fi puternic alături de zei; nu va fi respins de către aceştia; zeii, după ce îl vor examina pe răposat, îl vor recunoaşte ca pe egalul lor.

Această Carte te va învăţa Metamorfozele prin care trece Sufletul sub efectul Luminii.

Cu adevărat, această Carte este un Mister foarte mare şi profund. Să nu o laşi, niciodată, în mâinile primului venit sau al unui ignorant.

Sfârşit

NOTE

1 – Începe discursul răposatului Osiris Ani, preot aducător de ofrande şi scrib, adresat lui Osiris, stăpân peste Ţărimul Morţilor. Osiris Ani, în calitate de scrib, se identifică cu Thot – zeu al înţelepciunii iniţiatice. Astfel, la acest început de „drum” în lumea de dincolo de moarte, Osiris Ani îşi defineşte statutului moral şi etic. Capitolul rezumă etapele „călătoriei” defunctului spre „adevărata lumină” reprezentând viaţa veşnică.

2 – Tărâmul de Dincolo: reprezintă spaţiul în care egiptenii antici îşi desfăşurau existenţa după moarte până la o altă reîncarnare.

3 – Legenda lui Osiris ne este cunoscută din izvoare egiptene decât fragmentar. În întregime, legenda va fi relatată de Plutarch şi, pe scurt, conţinutul ei este următorul: primul născut al lui Keb (zeul păminiului) şi al

lui Nut (zeiţa cerului), Osiris este ucis de fratele său, Seth. Osiris a fost om şi rege în Ţara Egiptului; supuşii lui îl iubeau foarte mult deoarece el i-a învăţat agricultura, canalizarea, etc., ca factor civilizator. Fratele lui, Seth, îl invidiază şi pune la cale omortrea lui. Printr-un şiretlic, îl determină pe Osiris să se culce într-o Ladă bogat ornamentată. Ajutat de 72 de conjuraţi, participanţi la complot, Seth toarnă plumb topit peste capacul lăzii, pentru a fi sigur că nu va scăpa, şi o lasă să plutească pe Nil. Drama s-a petrecut într-o zi de 17 noiembrie şi singurii martori au fost satyrii – slujitorii zeului Pan – şi nimfele cu care se zbenguiau în tufişurile de pe malurile fluviului. Aceştia vor da alarma. (Constantin Daniel spune că în această împrejurare a luat naştere cuvântul „panică" – agitaţia slujitorilor lui Pan). Află Isis, care, împreună cu sora ei, Nephtys, porneşte în căutarea soţului şi fratelui prea iubit, Osiris. Intervine, iar, Seth care, pentru a preîntâmpina o eventuală înviere a lui Osiris, ştiut fiind că Isis ar fi putut s-o facă prin procedee magice, ÎI taie în 14 bucăţi pe care le răspândeşte pe tot cuprinsul Egiptului. Află Isis care recuperează bucăţile de pe unde se aflau. Ajutată de Nephtys şi de Anubis – zeul îmbălsămării, isis îl va învia şi îl va concepe pe Horus. La aceasta au contribuit şi Nut, mama lui Osiris dar şi Ră, ca zeu suprem, impresionat da durerea Lui Imn. În text, scribul Ani se identifică cu Osiris.

Pentru că în viaţa trăită pe Pământ, Osiris a fost un rege bun care a adus civilizaţia în Egipt, după moarte, Osiris devine Regele Lumii Inferioare, stăpân în împărăţia morţilor, Domn în Amenţi, judecătorul suprem al morţilor. În „Carte" îl vom întâlni sub multiple denumiri Taur din Amenţi, Fiinţa-Bună, Zeul cu Inima Oprită, Domnul celor Două Coroane, Zeul bun din Abydos, Spirit de Foc etc.

Cultul lui Osiris a cunoscut o răspândire fără precedent pe întreg cuprinsul Egiptului. Învierea sa alimentează speranţa de mântuirea într-o altă viaţă şi care este o continuare, într-un plan superior, al celei de pe Pământ. Sărbătorile lui aveau loc în perioada de după

inundarea Nilului la sfârşitul celei de a patra luni – după calendarul egiptean. Osiris era adorat şi ca zeu al fertilităţii câmpurilor. Se făceau din argilă mici statui ale lui Osiris pe care se semăna griu sau orz. Obiceiul s-a perpetuat până în zilele noastre ţi este întâlnit şi la noi grefat pe unele sărbători creştine.

4 – *Amenţi* – acea parte din Lumea Inferioară în care îşi avea reşedinţa Osiris şi care ar putea fi echivalentul Paradisului creştin. Aici se găseau Câmpiile Joncilor sau ale Preafericiţilor – Sekht-Ianru sau Sekht-Taru – şi Câmpiiie Păcii – Sekht-Hotep. Ţinutul Amenţi era împrejmuit. Pe când supraveghea construcţia zidurilor Horus a fost atacat de Seth cu înfăţişare de mistreţ, şi îi csoate un ochi.

5 – *Thot* – zeu sapienţal de o mare complexitate. Este considerai ca patronul şi inventatorul activităţilor intelectuale: scrierea, calculul matematic, separarea limbilor, istoria, legile, calendarul, magia etc. Făcea parte din, Tribunalul" divin însemnând păcatele mortului pe o tăbliţă. Ca mare maestru în arta magiei cunoaşte Puterea Cuvântului şi ştiinţa vindecării prin formule magice; este soţul lui Maat – Adevăr şi Dreptate. Thot este mediator imparţial în luptele dintre Horus şi Seth sau cu demonii, aliaţii acestuia din urmă. Este reprezentat ca un om cu cap de ibis sau de babuin chinocefal. De aceea, în unele texte, este numit, cel cu nasul lung" sau „Năsosul". Considerat „scribul" zeilor el este şi patronul lor. În capitolele „Cărţii" în care se relatează despre el se simte o implicare afectivă, poate involuntară, din partea autorilor sau, mai curând, a copiştilor. Thot este poate primul care atrage atenţia asupra calităţilor morale, obligatorii pentru omul care scrie, precum şi a răspunderii faţă de cele scrise.

6 – *Barca Cerească*, sau Barca *Solara*, este vehiculul în care Ră – Soarele, zeul suprem, străbate zilnic bolta cerească. Dimineaţa, Barca lui Ră se numeşte „*Mandjit*" iar după-amiaza, *Sektet*. În „Carte" întâlnim şi Bărci ale altor zei şi zeiţe. S-a spus că Barca este un simbol al synarghiei cosmice dintre cei „doi luminători", respectiv

soarele şi luna. În literatura esoterică. Barca este considerată vehicul al cunoaşterii de după moarte („sarcotat>c-navire"). Plimbarea lui Rfi, spre exemplu, este cât se poate de „dialectică": Dimineaţa este Khepra, la prânz este însuşi Ră, pentru ca, seara, urmare a altor acumulări devine Turn – desăvârşitul, negându-se pe sine; a doua zi, ciclul va reîncepe. La fel, despre Pentagrama sacră a lui Pitagora s-a spus că este o reprezentare geometrică a acestui simbol.

7 – Judecata *Cuvintelor* – un termen folosit des în Carte" pentru Judecata la care era supus răposatul după moarte şi când cunoaşterea Cuvintelor de Putere era de cea mai mare importanţă. Pe de altă parte, la Judecată, era pusă în „balanţă" şi inteligenţa individului răposat (egiptenii localizau intelectul în inimă), conştient de ceea ce trebuie să nege!

8 – *Nut* – zeiţa Cerului, fiica lui Shu (Aerul) şi a lui Tefnut (Umezeala), soţia lui Keb (Pământul), mama lui Osiris. Isis Seth şi Nephtys. Este reprezentată ca o femeie îmbrăţişând pământul său, ca o vacă imensă cubrată peste pământ. Potrivit unei tradiţii, Nut înghite zilnic discul solar. Plutarch, referindu-se la o legendă, spune că Nut ar fi fost pedepsită de tatăl ei, Shu, să rămână sterilă. Nut îl va provoca la un joc pe Thot, zeu care marca şi trecerea timpului şi, în final, va câştiga cinci zile din afara celor 360 aflate în calendar; În fiecare dintre aceste zile va da naştere a unui copil.

9 – *Horus*: fiul al Isis şi Osiris, conceput după moartea acestuia, este într-o luptă continuă cu Seth pentru a-şi răzbuna tatăl. La adăpost de mânia lui Seth. este crescut în mlaştinile Nilului rfe către mama sa Isis, ajutată de Nephtys şi de zeul cu cap de crocodil, Sokari. În lupta lui cu Seth, prezentă pe tot parcursul… Cărţii" ca un factor necesar al echilibrului cosmic, Horus este declarat învingător de către zei, şi moştenitorul legitim ol celor „Două Pământuri" (Egiptul de Sus şi Egiptul de Jos). Dintre toţi zeii Egiptului, Horus ne apare ca cel mai „diversificat" apărând în combinaţii cu alte divinităţi. Mitul lui Horus, ca

şi al altor divinităţi egiptene, a avut şi el evoluţia lui. La început a fost un mare zeu al cerului, reprezentat ca un şoim şi care era replica divină a faraonului. Odată cu apariţia legendei osiriene, devine fiul lui Osiris şi Isis. În variantele timpurii ale unor texte, „Tribunalul" zeilor Împarte „moştenirea" lui Osiris între cei doi combatanţi; Seth primeşte Egiptul de Sus iar Horus, Delta. Vom găsi în textele „Cărţii" un Horus cominat cu Osiris (Horus cel Mare), cu Isis (Harsiersi şi Harpocrate) i apoi Horus încorporat în Ră, Turn etc. Abia în textele târzii Horus este considerat ca rege unificator al întregului Egipt. Astfel, de unul singur, îl vom întâlni pe Horus numit „unificator al celor Două Pământuri", dar şi Horus al „Celor Două Orizonturi (Harachte), Horus planetar (Saturn, Marte şi Jupiter), Horus cu ochi albaştri, Horus cu ochii roşii, Horus cu trei ochi, Horus orb. Ca zeu solar este reprezentat ca un şoim sau ca un şoim cu cap de bărbat. Reprezintă ceea ce este bărbătesc, voluntar şi entuziast la o altă divinitate, distinctă, ne apare Ochiul lui Horus. Emanaţie a lui Horus este o divinitate puternică şi agresivă care contribuie la menţinerea ordinii cosmice.

10 – Pe tot parcursul „Cărţii", răposatul i se substituie unuia dintre zei. De cele mai multe ori se va declara Osiris, dar şi Horus, Ră, Turn etc. În cazul de faţă, Osiris Ani fiind el însuşi scrib este firesc să se pună sub protecţia lui Thot, patronul scribilor.

11 – *Djed*: Reprezintă o amuletă preistorică ce pare a fi fost, iniţial, un trunchi retezat, folosit în riturile agricole. Ridicarea Djed ui ui se făcea pentru Thot, Ptah, Sokari, etc. De fapt, era un ţăruş mai lat la bază îngustându-se spre mijloc şi care avea în vârf patru bare orizontale încrucişate. Odată cu răspândirea în întreg Egiptul a mitului lui Osiris, Djed a devenit simbol osirian care putea să însemne Osiris însuşi, coloana vertebrală a lui Osiris (axis mundi), trăinicie, stabilitate, eternitate şi speranţa de mântuire. Foarte răspândit în antichitatea egipteană, Djedul a servit ca model pentru amulete, coliere etc. Sub formă de bijuterie era aşezat în sarcofage; cei aflaţi în

viaţă îl purtau ca pe un talisman aducător de noroc.

12 – *Lumnea Inferioară*: de dincolo de moarte. După egipteni era situată la Apus.

13 – *Sekhen*: Altă denumire a centrului iniţiatic Letopolis

14 – *Heiiopolis* – vechi centru iniţiatic situat la nord-est de Cairo. În templele de aici a fost adorat soarele sub diverse denumiri: Turn, Khepra, Ra-Harachte, încarnat în Fenix sau în Taurul din Mnevis căsătorit cu vaca Hathor. În epoca elenistică centrul a fost devastat. În prezent, singurele vestigii care mai amintesc de existenţa acestui oraş sunt coloana lui Sesostris I-ul şi câteva morminte îngropate în nisip.

15 – *Re-Stau* – ţinut din Lumea de Dincolo, foarte dificil de traversat. În credinţa egipteană, în timpul nopţii. Barca lui Ră străbătea în sens invers drumul parcurs peste zi. Drumul de întoarcere trecea prin Lumea Inferioară şi deci şi prin Re-Stau. Traversarea se făcea în douăsprezece etape care corespundeau.

16 – *Ptah* (Ftha): un zeu foarte vechi în mitologia egipteană, în plan spiritual, etapelor critice de iniţiere.

Este considerat creatorul lumii prin cuvântul gândit şi materializat. Era soţul zeiţei Sekhmet şi tatăl lui Nefer-Tum – floare de lotus. Ptah este reprezentat cu chip omenesc şi patrona artele şi meseriile. Centrul său iniţiatic se afla în oraşul Memphis. Grecii de mai târziu l-au asimilat lui Hefaistos.

17 – Sokart – cea mai veche divinitate a morţilor. Reşedinţa sa era în Re-Stau.

18 – *Herakleopoais* – centru iniţiatic; „Fortăreaţa copilului regal”. Avea ca zeu pe Hershef – Hersaphos însemnând „cel ce este pe domeniul său”, Animalul sacru: berbecul.

19 – Maat – *Adevăr* şi *Dreptate*: Zeiţa care determină „judecata” de după moarte, fără însă să participe efectiv la aceasta. Maat este fiica lui Ră şi soţia lui Thot. Este reprezentată ca o femeie tânără şi micuţă, frumoasă, având capul împodobit cu două pene. Ea regla ordinea

lumilor şi menţinea armonia cosmică, dar şi cea social. Maat este o divinitate cu o natură greu de definit ea fiind mai mult o esenţă şi o noţiune centrală în gândirea prefilosofica egipteană. Pare a fi o energie şi un principiu constructiv. Oricum, în texte apare ca un dat de la zei având o valoare morală generală. În multe picturi, Maat apare ca fiind oferită ca ofrandă zeilor, ea contopind, virtual, toate calităţile şi fiind o hrană spirituală.

20 – A putea *intra* şi *ieşi*, după plac, din şi în Tărâmul Morţilor, este una dintre certitudinile urmărite de răposat pe tot parcursul „Cărţii”.

21 – *Cuvintele de Putere* sau *Verbul Puterii*: Structura fonetică a cuvintelor influenţează prin vibraţiile sunetelor. Egiptenii îl aveau şi pe zeul Ptah care îşi exercita activitatea dentiurgică prin inimă – ca centru al gândirii – şi prin limbaj – cuvinte. Preocuparea pentru structura sonoră a cuvintelor este una dintre cele mai vechi preocupări lingvistice. Astfel, în Kabală una dintre cele trei ramuri ale analizei literare – gematria – proceda la interpretarea esoterică a cuvintelor prin valoarea lor numerică. O idee asemănătoare întâlnim şi la pitagoreicient preluată, probabil, tot de la egipteni. În „Carte” cuvintele sunt „parole” de trecere pentru iniţiaţi. Practica lor s-a perpetuat în toate curentele esoterice, magie, medicină magică etc., până în zilele noastre.

22 – Ca răsplată a faptului că în timpul vieţii a fost un rege bun, după moarte, Osiris devine stăpânul Lumii Inferioare. „Casa” lui se va afla în Amenţi – paradisul egiptean – printre „fiinţele de lumină”.

23 – *Spiritele sfinţite* îşi aveau sălaşul în Câmpiile Păcii – Sekht-Hotep sau în câmpiile preafericiţilor – Sekht – lanru. Se acorda acest titlu numai Aleşilor, Iniţiaţilor, Perfecţilor… Spiritul sfinţit era scutit de cea de a doua moarte.

24 – *Ră* este zeul suprem şi Judecător al Universului. Personifică soarele, atât ca astru cât şi ca forţă creatoare de viaţă. Ca astru ceresc Ră este o realitate vizibilă şi a fost adorat din cele mai vechi timpuri. Miturile din această

„arte” se referă la periplul său, diurn şi nocturn, pe bolta cerească. În zori, din lotusul răsărit din ape, Ră se naşte şi este întâmpinat de corul „adoratorilor lui Ră în zori” (Spiritele laani), chinocefali, „slujitori ai zeului Thot”. Urcat în barca solară, Ră cutreieră cerul de la răsărit la apus. În timpul nopţii, în Barca nocturnă face drumul pe peste zi în sens invers, prin Lumea Inferioară, în douăsprezece ore. Dimineaţa, Ră este Khepra – zeul Devenirii, la prânz este el însuşi, iar seara este Turn – Desăvârşitul, înfăţişat ca un om bătrân, urmând ca a doua zi să renască iar.

În religia egiptenilor există mulţi zei care, la un moment dat şi-au câştigat o popularitate deosebită. Invariabil însă, aceştia i-au fost asociaţi cu Ră. Astfel, întâlnim: Amon-Ră, Sebek-Ră. Khnum-Ră etc. culminând cu realizarea „sufletului dublu” Djafi, ca o uniune complementară între Osiris şi Ră. Reţinem din „Carte” că în scenariul luptelor dintre Horus şi Seth, atitudinea lui

RS este mai curând neutră. Centrul iniţiatic în care cultul lui Ră se celebra cu cel mai mare fast se afla la Heliopolis. Simbolul lui RS era obeliscul (Fallus?)

25 – Sele it. ianru. sau Sekht-ioru: Câmpiile Jorcilor sau ale Preafericiţilor; egiptenii antici îi numeau „preafericiţi” pe zei

26 – *Thot* – zeu lunar. Thot este considerat şi un zeu lunai în măsura în care era şi un zeu al ştiinţelor magice şi oculte. Egiptenii mai aveau şi ai fi zei lunari, ca, spre exemplu, Khonsu, reprezentat, de obicei, ca un bărbat cu cap de şoim şi cu un dis – lunar pe creştet.

27 – *Turn* (Atunci, Tem) numit şi „Desăvârşitul”, simboliza haosul cosmic iniţial c’dre cuprindea întregul sistem solar, deci, de dinaintea desprinderii soarelui şi a planetelor. Este un zeu de natură sparte, incoruptibilă, necunoscând moartea – putrezirea. Ades, îi este substituit lui Ră cu care se identifică seara. Este înfăţişat ca un om bătrân sau ca un leu cu două capete. Din el» e vor naşte zeii Shu (Aerul) şi Tefnut (Umezeala).

28 – „Cei doi Luptători” – Mereu prezenţi în paginile

„Cârtii” cei doi luptători sunt Horus şi Seth.

29 – Centrul iniţiatic de la *Hermopolis* era locul unde se desfăşurau misterele lui Thot (Hermes). Mai era numit şi Khe menu („Oraşul celor opt” în cinstea „oetoadei”. Octoada cuprindea patru perechi de personificări ale unor forţe elementare care au precedat crearea lumii: Nun şi Nunet – apa primitivă, Heh şi Hehet – infinitul spaţial, Kek şi Keket – tenebrele Amon şi Amonet – ceea ce nu poate fi descoperit.

30 – *Statuete fermecate*. În sarcofage şi în mormintele din Egiptul antic s-au găsit multe statuete (figurine) reprezentând oameni, animale etc. Menirea acestor figurine era ca, după moarte, să execute muncile care i s-ar fi impus răposatului în Lumea Inferioară. Pentru aceasta, prin procedee magice, erau mărite şi făcute puternice în stare de umbre. Statuetele se numeau „ushebti” siu „shauebti” şi înseamnă „cei care vin când îi chemi—.

31 – Duai (Amduat): Infernul (Iadul) în religia egipteană.

32 – Apopi (Apepi, Apopbi): demon gigant cu înfăţişare de şarpe ieşit din adâncuri şi tenebre, personificare a Răului absolut, principalul duşman al lui Ră. Locuia în apele zeului Nu (zeul soaţiului lichid) sau înapele Nilului ceresc. Ameninţă în fiecare zi Ordinea Lumilor atacând Barca lui Ră. Ră ÎI învinge de fiecare dată şi, în felul acesta, ordinea lumilor este menţinută. Ca element fix şi indestructibil în armonia universală, Apopi, învins în fiecare zi, revine în ziua următoare, la fel ca şi Ră. De cele mai multe ori, Apopi” este înfăţişat ca un crocodil, unul dintre animalele consacrate lui Seth fiind, uneori, chiar confundat cu acesta.

33 – *Făptură de ceară*. În acest capitol se redă un descântec ce însoţeşte un act de magie operativă preventivă asupra unei fig. În de epavă reorezentându-l pe Apopi.

34 – Egiptenii considerau *Numele* mai mult decât un simplu mijloc de identificare, convenţională, a individului;

pentru ei acc-stn reprezenta dimensiunea esenţială a omului. În „Carte* tnliinim ades afirmaţii de felul: „Eu vă cunosc şi Numele voaxtrascunse le cunosc”. Zeii ca şi muritorii în afara numelui cunoscut mai aveau un nume „ascuns”, secret. A cunoaşte numele „ascuns”, al cuiva, zeu, persoană oarecare, demon, animal şi chiar a unyi obiect, însemna a ţi-l supune şi a-ţi asigura sprijinul lui.

35 – *Porţile*: Egiptenii sunt inventatori incontestabili ai „secrete maniei”. Exista teama că anumite cunoştinţe superioare ar putea avea asupra profanilor un efect negativ; nu numai pentru cei în cauză ci şi pentru cei din jur. Spre exemplu, la misterele şi slujbele religioase care aveau loc în uriaşele temple, ale căror vestigii le mai putem vedea, nu participa decât personalul preoţesc, oamenilor de rând interzicându-li-se accesul în temple. Însuşirea acestor cunoştinţe superioare se desfăşura sub forma unui proces de iniţiere complicat în care prima condiţie era discreţia absolută şi care dura 20 – 22 de ani. Legat de nevoia întreţinerii acestei discreţii, apar porţile, uşile şi zăvoarele. Fiecare element al unei porţi avea încărcătura lui simbolică; cred că este suficient să amintesc „pragul”. Aşadar, intrarea în orice spaţiu se face printr-o poartă sau printr-o uşă. După moarte sufletul părăseşte spaţiul terestru prin porţile lui Keb, Porţile lui Shu etc.

36 – *Seth* – Divinitate complexă, Seth os te considerat o personificare a Răului. Fiu al unui Nut (zeiţa Cerului) şi al lui Keb (zeul Pământului) Seth îşi ucide fratele, pe Osiris. Lui Horus îi revine sarcina de a-şi răzbuna tatăl. Pe parcursul luptelor dintre Horus şi Seth, Seth îi sparge lui Horus un ochi iar acesta, la rândul lui, îl castrează. O altă legendă spune că la un moment tici, Seth ar fi încercat să întreţină raptului sexuale ou Hoi t –... Legat de această întâmplare, Constantin Daniel crede că dintre adoratorii lui Seth făceau parte şi homosexualii. (Constantin Daniel „Gândirea egipteană antică în texte”, ed. ştiinţifică, Buc. 1974). Spre deosebire de Horus, impetuos şi înflăcărat, Seth se manifestă ca un „creier” perfect lucid, calculat şi,

în scclaşi timp, profund distructiv Aliat cu demonii care ameninţă Ordinea şi Armonia cosmică, Seth este un zeu războinic şi, fiind foarte inteligent, deosebit de periculos: este şi zeul furtunilor aducătoare de nenorociri. Reţinem că luptele dintre cei doi, Horus şi Seth, se constituie într-o luptă a contrariilor, necesară pentru menţinerea echilibrului cosmic. Mai târziu, numele lui a fost asociat cu Siitiin.

37 – Ideea potrivit căreia, după moarte, omul renaşte în plan spirit ni redevenind tânăr.

30 – *Keb* (Geb): zeul Pământului. Era fiul lui Shu şi Tefnut, coţul lui Nut, tatăl lui Osiris, Isis, Seth şi Nephtys. Potrivit unor mituri mai vechi, Keb a fost un rege divin înaintea domniei faraonilor. Este figurat cu chip de om având o coroană foarte.com – „f' Ctă. Orice faraon obişnuia să se numească… moştenitor al lui Keb".

39 – *Cântarul*, *Balanţa* – cântarul egiptean sau balanţa se asemăna la formă, cu balanţa sau cântarul care se mai folosesc şi azi. Era „instrumentul" cu care era cântărită inima răposatului la judecata osiriană având contragreutate o pană din părul lui Maat, sau, uneori, ochiul ei.

40 – *Pasărea Fenix* (Bennu) era o manifestare a sufletului lui Ră. Centrul consacrat acestui cult se afla la Heliopolis (Annu sau Tunnu). Potrivit legendei, Fenix-ul arde în flăcări pentru a renaşte din propria cenuşă. După unii, ciclul Fenix-ului este de 500 de ani iar, după alţi, de 1.000 de ani. Se credea că renaşterea periodică a păsării Fenix este aducătoare de nenorociri.

41 – „*Rubricile*" care preced sau se încheie unele capitole poartă această denumire deoarece, în textul original, erau scrise cu cerneală roşie. Cuprind recomandări de ordin liturgic, indicaţii de magie sau, uneori, amănunte istorice asupra capitolului respectiv.

42 – Unul dintre motivele pentru care egipteanu antic îşi „făcea probleme" era acela de a nu-i ruşina pe zei cu propriile lui păcate.

43 – domn al Ofrandelor: Osiris.

44 – *Turn*, Seara: Foarte „dialectici”, egiptenii neagă „veşninicia” susţinând, paradoxal, devenirea. Astfel, Ră este copil dimineaţa, la prânz este el însuşi iar seara devine Turn – Desăvârşitul. În fiecare dintre cele trei monumente ale zilei apare o negare totală: copilul Khepra este negat de adultul Ră care, la rândul lui, este înlocuit cu Desăvârşitul Turn. Seara este simbolul permanent al încheierii unui ciclu de „desăvârşire” care va fi reluat în ziua următoare. Conţinutul ciclurilor rămâne, mereu, acelaşi.

45 – Copiii lui Horus: Cele patru puncte cardinale, cei patru ştiipi ai Universului: Mestha (Amset), Hapi, Duamutf şi Kebhsenuf. Sunt consideraţi divinităţi inferioare.

46 – *Substanţa divină*: Este un concept greu de definit în legătură cu viziunea egiptenilor antici asupra zeilor aceştia fiind consideraţi esenţe pure sau combinaţii de esenţe. În sensul acesta, cele mai dese referiri se fac la Maat – Adevăr şi Dreptate care devine „hrană” pentru zei dar şi pentru faraoni sau alţi muritori consideraţi „puri”. Maat este şi un mod de viaţă.

47 – Lumea inferioara – Lumea de dincolo de moarte. Iniţia], această lume era situată undeva, în subteran, o lume orizontală. Treptat a devenit o lume „verticală” care urca din adâncuri până la înălţimile celeste unde strălucea Ră.

48 – Egiptenii sunt primii care afirmă că sufletul este nemuritor şi că, după moarte, cunoaşte alte forme de viaţă. După ce trece prin corpuri de animale, din apă, aer şi de pe pământ, revine într-un corp omenesc într-o altă existenţă. Ciclul de reîncarnarea se reia la 3.000 de ani.

49 – *Zeul Nu*: divinitate foarte veche. Este zeul spaţiului lichid şi personifică Oceanul cosmic.

50 – Cu alte cuvinte: în prezent, ca supravieţuitor, am în mine toate posibilităţile din trecut ca şi pe celei din viitor.

51 – Amsu *sau Min*: într-o formă arhaică este Amon (Amun) at Tebei. Ca şi Ptah, este reprezentit în feşe de mumie, cu o mână detaşată în care ţine însemnele puterii.

52 – Patria (de origine) doar una: aceea de după moarte.

53 – *Ochiul divin* (al lui Ră, Horus, Turn etc.) este o divinitate agresivă şi răzbunătoare, emanaţie a zeului respectiv.

54 – *Hotep-Sekhus*: O variantă a Ochiului lui Ră care, la sfârşitul luptei, îşi devoră adversarii.

55 – *Domnul Sepa*: Anubis, zeu mortuar. Este fiul, accidental, al lui Osiris şi Nephtys, soţia lui Seth. Patronează îmbălsămările. La judecata de după moarte, conduce mortul în faţa „Cântarului" pe care i se cântăreşte inima. I se atribuie puterea de a cunoaşte şi de a prevedea destinul oamenilor. Era reprezentat cu cap de şacal sau ca un şacal negru.

56 – *Djafi*: „sufletul dublu", Ră şi Osiris exprimaţi ca o singură divinitate complementară.

57 – *Marea Pisică Divină*: făcea parte din panteonul zeilor de la Heliopolis. Iniţial, divinitate solară de dinaintea apariţiei omului care sugrumă şarpele aflat la piciorul arborelui sacru. În miturile de mai târziu, Pisica divină (Motanul divin) este o manifestare a lui Ră în timpul nopţii.

58 – *Neberdjer*: „Domn al Lumilor", Osiris sau Ră.

59 – *Oul cosmic*: Potrivit legendelor, provenite din templele de la Hermopolis, din oceanul primordial a apărut, la un moment dat, un ou. Coaja oului a crăpat şi din el a ieşit Soarele – Ră. În „Carte" se aminteşte des despre „oul cosmic" ca de un spaţiu magic, de mistere, în care sălăşluieşte Ră. Doctrina „oului cosmic" este comună mai multor religii.

60 – *Cele două Pământuri*: Egiptul de Sus şi Egiptul de Jo…

61 – Demonul care stă lângă Cântar aşteptând să devore sufletul prea plin de păcate este Ba bai. Alteori, acest gest este făcut de Anubis, zeul cu cap de şacal.

62 – Poznici-spirite înarmaţi cu cuţite: paznicii din faţa Sălii Duble a lui Maat, dar şi în Ante.

63 – Neheb-Kau: Ră.

64 – Domnul Demonilor Roşii: Seth.

65 – *Khepra* (*Khepref*: zeul viitorului, al devenirii. Simbolic, era reprezentat ca un scarabeu şi este Ră la vârsta copilăriei.

66 – *Mesket* şi *Tehenet*: două regiuni din Duat (Lumea Inferioară)

67 – Ker-Afin şi iunnu: centre iniţiatice în care aveau loc mistere.

68 – Und; fi. – „Ochiul lui Ră”, divinitate din Egiptul de Jos.

69 – *Abvdos*: centru iniţia tic consacrat lui Osiris. Aici se află şi celebra „Vale a mormintelor” unde, potrivit tradiţiei, era înmormântat şi Osiris.

70 – Stăpân al Tărâmului Morţilor: Osiris.

71 – Prinţ în împărăţia celor ce tac: Osiris.

72 – Sunt înşirate centre i ni ţi atice. Din textul acestuia capitol s-au scos ultimele trei versuri care se repetau de zece ori.

73 – Fratele lui Isis: Osiris.

74 – *Isis* (Eset, Usert): protectoare a căsătoriei şi a familiei, soră şi nevastă a lui Osiris, mamă a lui Horus. În familiile regale şi cele ale nobililor din Egiptul antic, căsătoriile dintre fraţi şi surori erau un lucru foarte obişnuit.

75 – Este vorba despre cei 42 de judecători din Dubla Sală a lui Maat – Adevăr şi Dreptate.

76 – Sosirea în Port: adică după moarte.

77 – Ţinutul de Foc: în Duat (Iadul. Infernul).

78 – Titlul capitolului următor, XXII, este acelaşi. Gura, precum şi celelalte componente ale organului sonor, este foarte importantă în viaţa de Dincolo unde, Cuvintele de Putere, Verbul magic sunt nu numai mijloace de apărare ci şi arme.

79 – Doctrina Oului Cosmic este comună tuturor tecloyiilor.

80 – Feşele mumiei sunt un simbol al morţii prin ele însele. Seth, suprimându-l pe Osiris cel adunat şi reîntregit prin feşele mumiei, devine un factor aducător de moarte. Se înţelege că morţii sunt înfăşaţi în mumie şi îmbălsămaţi

într-un ceremonial de reconstituire a tragediei o siriene provocate de Seth.

81 – Deschiderea gurii defunctului cu ajutorul unui instrument din fier, special destinat acestui scop, era un ceremonial important prin care i se transmite sufletului, eliberat din strânsoare trupului, Puterea Cuvântului.

82 – *Sckhmet*: zeiţa reprezentată cu cap de leu, sângeroasă şi răzbunătoare. Era considerată cea care răspândea epidemiile şi sub patronajul ei s-au făcut primele corporaţii de medici şi veterinari. Era considerată şi ca o emanaţie din Ochiul lut Ră La Memfis, unde era adorată, se spunea că este soţia lui Plah şi mama lui Nefer-Tum.

83 – *Constelaţia Sahu*: constelaţia Orlon.

84 – *Inima* „ib” este inima conştienţă, centrul voinţei lucide şi a conştiinţei morale: după moarte, ib” este aceea care, în primă instanţă, influenţează judecata asupra vieţii trăite pe pământ. În „ib” este localizat destinul individual, deci suma posibilităţilor consumate.

85 – /ni ma, /ioii” are sensul de inimă fizică, centrul vieţii instinctive subconştiente. Găzduind destinul viitor, ea este suma posibilităţilor viitoare.

86 – *Khemenu*: centru iniţiativ (Hermopolis).

87 – Şi în acest caz, răposatul se consideră Osiris şi deci şi el a fost tăiat de Seth, în bucăţi răspândite în tot Egiptul

88 – Fiecare dintre organele interne ale răposatului („măruntaiele”), adică ficat, rinichi, plămâni etc. aduceau la „judecată” o „mărturie” în sprijinul sau în defavoarea lui dar, într-o măsură mai mică decât inima.

89 – Pieptănătura şi forma capului caracteriza pe fiecare zeu în parte.

90 – *Ka*: una dintre noţiunile abstracte ale egiptenilor, greu de definit şi, în acelaşi timp, interpretabilă. Ka este o manifestare a energiei vitale şi creatoare de după moarte. Din punct de vedere material este partea cea mai consistentă a sufletului invizibil. Pentru păstrarea acestui Ka se practica îmbălsămarea

cadavrului. Ofrandele care i se aduc sunt simbolice: statuia răposatului, basoreliefuri, picturi etc. Ka-ul reprezintă şi forţa creatoare a divinităţii, subordonate principiului ordinii universale în spiritul lui Maat – Adevăr şi Dreptate.

91 – *Khnum*: zeu demiurgic. Creator de viaţă prin Oul Cosmic era şi paznicul izvoarelor Nilului. Este reprezentat cu cap de berbec, cu două perechi de coarne. Soţia lui Khum era Heket – zeiţa naşterilor, moaşă.

92 – *Sckht-Hotep*: Câmpiile Păcii.

93 – *Zeiţa Sektet* (Selkit): zeiţă considerată binevoitoare, protectoare a „vrăjitorilor luptători". Era reprezentată şi ca un scorpion galben, scorpionul de apă, fără coadă veninoasă.

94 – *Hathor*: zeiţă a Cerului, adorată în tot Egiptul. Protectoare a femeilor însărcinate şi a naşterilor, era şi întruparea sufletului viu al arborilor (în special al sicomorului. De obicei, era reprezentată ca o femeie cu cap de vacă sau numai cu urechi şi coarne de vacă. Sub înfăţişare de leu de aur se confundă cu Tefnut. Este cunoscut şi grupul celor „şapte Hathor" cu îndeletniciri de zâne-ursitoare. Hathor este o zeiţă universală a bucuriei, dansului şi muzicii.

95 – *Seara*: ca sfârşit al zilei este şi un simbol care marchează o împlinire spirituală.

66 – *Hotep*: zeiţa păcii de după moarte.

97 – *Aker*: divinitate chtonică. Este reprezentat ca o parcelă de ţarină, două capete de leu sau ca un sfinx dubiu.

98 – Text incomplet.

99 – Numele demonilor Am-aau, Hal şi Ha-aş sunt întâlnite numai în acest text.

100 – *Pe* şi *Dep*: cele două jumătăţi sie oraşului Buto.

101 – Divinitatea ce nu mai respiră: Osiris.

102 – *Coroana Albă*, cu o formă asemănătoare mitrei episcopale, era a lui Osiris şi simboliza Egiptul de Sus; cea a Egiptului de Jos, plată, era de culoare roşie.

103 – În acest pasaj răposatul, din nou, se identifică cu Osiris. De aceea când Dincolo este supus unor

privaţiuni, îl numeşte şi pe Osiris „Domn al Setei”.

104 – Cosmosul era reprezentat printr-un arbore gigantic.

105 – *Up-Uaut*: este considerat „deschizător de drum”, călăuza care îi conduce pe morţi prin tenebrele din Lumea de Dincolo.

106 – Egipteanul antic vede viaţa de Dincolo ca pe o „răsturnare”, o inversare în oglindă a tuturor tendinţelor şi a sensului lor.

107 – Nemişcatul, adică Osiris.

108 – Poziţia verticală a coloanei este foarte importantă pentru atingerea unui anumit nivel spiritual. Se presupunea că aceasta depinde, în cea mai mare parte, de sănătatea şi mobilitatea vertebrelor, mai ales a celor cervicale.

109 – Zeiţa *Sesheta*: zeiţa înţelepciunii divine.

110 – *Zeul Smam*: zeu! victimă.

111 – *Khepesh*: Constelaţia Ursa Mare.

112 – Culoarea neagră este simbolul potenţialităţii; negrul strălucitor, ca bitumul folosit la îmbălsămare, este un indiciu al renaşterii postume. Anubis este negru; uneori şi Osiris. Cel mai frecvent întâlnit este Osiris colorat în verde – culoarea vegetaţiei sănătoase. Există o simbolistică a culorilor, proprie egiptenilor Astfel, Amon va fi colorat în azuriu – culoarea aerului pur; carnea celor nemuritori este colorată în galben ca aurul; albul indică veselie şi triumf. Roşul, fiind culoarea lui Seth, era considerată nefastă; sunt blestemaţi, spre exemplu, dinii, oamenii şi măgarii roşii în unele texte, numele lui Seth şi al lui Apopi erau scrise cu cerneală roşie.

113 – Pentru iniţiaţi, emoţiile sunt un semn de slăbiciune.

114 – Celălalt „eu” se referă la întâlnirea dintre sufletul mortului cu geamănul său etern Ba. Ba este localizat în inima „ib”. Dinamic şi veşnic în mişcare. Ba este acela care pretinde ofrandele bogate de mâncare şi băutură. În mulţimea încercărilor, la care este supus răposatul, cea mai periculoasă este cea de-a doua moarte

(aneantizare), de care egiptenii se temeau cel mai mult. Ba este cel ameninţat de această a doua moarte. Ba este reprezentant ca o pasăre cu cap omenesc.

115 – ¡gan: Anubis.

116 – Aluzie la catastrofele periodice din Cosmos.

117 – Indicaţiile de ordin geografic care se găsesc în „Carte" nu se referă la localităţile terestre existente în Egipt, ci la prototipurile lor din Lumea de Dincolo.

118 – Umbra (Khaibit) intră în componenţa fiinţei postume şi este substratul dorinţelor elementare. După moarte, Umbra poate fi furată, devorată, distrusă ec, Khaibit se manifestă sub formă de „fantomă".

119 – SicomoruZ: arborele zeiţei Hathor. În acest pasaj, arborele o înlocuieşte pe zeiţa Hathor.

120 – *Akeru*: divinităţi ale pământului. (vezi Aker).

121 – *Ba*: ca parte spirituală a sufletului uman, după moarte, are o individualitate proprie putând să acţioneze independent de corpul căruia i-a aparţinut. Ba era ameninţat cu cea de a doua moarte. Sufletul Ba era reprezentat ca o pasăre.

122 – Anul 2700 î.e.n.

123 – Ţinutul – Veşnicei-Deveniri – „Casa zeului Khepra".

124 – *Sekhmet*: este întâlnită şi sub denumirea de „cea puternică" sau zei ţa-leoaică. Răzbunătoare şi sângeroasă, ea este învinuită de răspândirea molimelor şi a epidemiilor. În opoziţie cu ea era zeiţa Bastet, cu cap şi corp de pisică, protectoare a gravidelor.

125 – *Neith*: divinitate străveche din Sais. Asexuată, (bisexuală) a creat viaţa din apa primordială; mama soarelui. Uneori este confundată cu Nut, zeiţa Cerului. Mai era şi zeiţa protectoare a ţesătoarelor precum şi una dintre cele patru zeiţe protectoare a vaselor canope. Grecii o identificau cu Atena. Neith era şi mama zeului Sebek.

126 – Se referă la responsabilitatea celui iniţiat în mistere.

127 – Se referă la ceremonia de deschidere a gurii pentru a uşura plecarea sufletului din trup.

128 – Enheri-Ertitsa: o divinitate mai puţin cunoscută.

129 – *Mehurt*: vaca cerească, Hathor.

130 – *Spiritele Djafi*: Os iris şi Ra.

131 – Constelaţia Ursa Mare.

132 – Slugile lui Thot şi adoratori ai Soarelui în zori, spiritele laani, divinităţi cu cap de câine sau de mămuţă, deţinătoare ale înţelepciunii esoterice.

133 – Termenul *„a pătrunde”* (a intra) are acelaşi sens cu cu *„a se iniţia”*.

134 – Aceste divinităţi le întâlnim numai în acest text.

135 – *Coroana Albă*, semn distinctiv al regelui Egiptului de Sus era şi însemnul unei etape de iniţiere. După unirea Egiptului de Sus cu Egiptul de Jos era suprapusă peste Coroana-*Roşie*.

136 – Numele Bărcii pe care o folosea Ră după-amiaza: cea în care se urca dimineaţa se numea *Mandjit*.

137 – ş*oimul de Aur*: o reprezentare a lui Horus.

138 – *Corpul Glorios „Sahu”* – sublimarea materiei corpului şi sufletului la cea mai înaltă treaptă de spiritualitate. Corpul Glorios era scutit de cea de a doua moarte.

139 – *Nemeş*: coafură regală în formă de perucă.

140 – *„Veşmântul de pene”* se referă la sufletul Ba reprezentat pe o pasăre.

141 – *Fiinţa Bună*: Osiris.

142 – *Uracii*: (în – latină uraeus), cobre. În ipostază furioasă, perechea de cobre figurează pe coroana faraonului. Uracii sunt folosiţi ca elemente decorative prin hieroglifele care îi reprezintă. Deşi în limba egipteană cuvântul era de genul masculin, era folosit numai la feminin.

143 – în plan spiritual, limitele între Tu şi Eu sunt inexistente.

144 – Calea sacro sântă: calea spre mântuire a celui iniţiat în mistere.

145 – Răposatul este întrebat „Eşti capabil de metamorfoze?” ca o garanţie a renaşterii într-o altă viaţă.

146 – Cele două fiice: Isis şi Nephtys.

147 – Aici, Osiris Ani se identifică cu Thot. cel care are rol de mediator între „cei doi luptători” – Horus şi Seth.

148 – „Tatăl” este Osiris al cărui sanctuar se află la Abydos.

149 – În acest capiol răposatul se metamorfozează în lotus sfânt; pentru aceasta îl invocă pe zeul solar Nefer-Tum, fiul al lui Ptah şi Sekhmet.

150 – Acest capitol se pune la curent cu câteva dintre metamorfozele prin care trece răposatul: Khepra, zeiţele-şerpi, Horus, Thot, Khonsu, Bennu (Fenixul divin).

151 – Khotisu: zeu lunar. Considerat fiul lui Amon şi Mut. Este reprezentat cu cap de şoim având pe creştet discul lunar.

152 – Ritmurile cosmice sunt o formă de manifestare a înţelepciunii divine creatoare, izvorul vieţii, armoniei şi ordinii; la antipod se află aritmia, acosmb, anarhia, moartea.

153 – *Avkert* (Augert): Dincolo (Lumea Inferioară).

154 – Tatunem: un alt nume al zeului Ptah.

155 – *fiu*: zeu care, în mitologia egipteană, personifică cuvântul divin creator. Împreună cu zeul Sia reprezintă creaţia divină prin gândire şi cuvânt.

156 – Conform tradiţiei, la moarte, omul îşi revede întreaga viaţă trăită în sens invers; adică, pornind din momentul morţii spre copilărie.

157 – Două componente ale sufletul postum expuse atacurilor.

158 – *Aker*: divinitate înfăţişată ca un leu cu două capete.

159 – Printr-o metaforă se dezvăluie caracterul sacru al hieroglifelor: sunt trasate cu cerneală preparată din praful provenit din trupul lui Osiris.

160 – Marea divinitate binefăcătoare: Osiris.

161 – Aici este vorba despre Horus al Celor Două Orizonturi, Harachte.

162 – *Steaua Sothis*: Sirius, Provoacă inundaţiile

Nilului şi este stăpână a începutului anului. Ca stea, face parte din Constelaţia Câinelui.

163 – Ca zeu suprem, Ră este un legislator şi un judecător cosmic. În epoca Noului Imperiu, Ră şi Osiris devin două aspecte neantagonice ale aceluiaşi suflet „Djafi".

164 – *Toporişca sacră*: Instrumentul de fier cu care se deschidea gura mortului.

1G5 – Cerul se sprijinea pe doi munţi: Bakhau la est şi Manu la vest.

166 – *On*: unitate de măsură egală cu 1, 88 m.

167 – S-a ales traducerea următoare: Pentru Sekht-Hotep – Câmpiile Păcii, iar pentru Sekht-Ianru – Câmpiile Preafericiţilor

168 – Cei doi ochi ai cerului: Soarele şi Luna

169 – *Septet*: Sothis, Constelaţia Câinelui

170 – Acest capitol ca şi cele care îi urmează sunt foarte greu de interpretat; se referă direct la mistere, exprimate prin jumătăţi de cuvinte, aparent fără nicio logică. Şirul de viziuni interioare, foarte concrete, ne aminteşte de folclorul copiilor de la noi. Ca un leit-motiv al acestor capitole este revenirea la lupt; i dintre Horus şi Seth. În această luptă, Ră, la fel ca şi Thot, nu intervine în luptă.

171 – Aici, cei doi ochi ai lui Horus fiind soarele şi luna. lupta lui Horus cu Seth primeşte dimensiuni cosmice.

172 – „*Marele Văzător*" era unul dintre cei mai importanţi hierofanţi a unui centru iniţiatic egiptean. El poseda înţelepciunea sfântă dobândită prin clarvedere.

173 – *Copilul divin*: Harpocrate sau Harsâersi, fiul lui Isis. (Horus copil). Era reprezentat ca un copil ce-şi suge degetul.

174 – Acest capitol este o variantă a capitolului EXIV

175 – Idealul existentei postume la egipterv.

176 – O viaţă fără păcat, conformă cu Maat, „hrăneşte" zeii

177 – Este vorba despre sufletele care sunt în aşteptarea reîncarnării.

178 – Ham-Vr: numele unui taur sacru, al unui oraş şi al unui lac din Duat.

179 – *Pomada femeilor*: este vorba despre o potnadă care favoriza „dedublarea”.

180 – Cele 42 de divinităţi alcătuiau un juriu la Judecata Morţilor.

181 – Baboi (sau Baba): un monstru cu cap de crocodil care devora sufletele celor condamnaţi de judecata osiriană.

182 – *Motanul divin*: acelaşi cu Pisica divină

183 – *Spiritele laani*: adoratorii soarelui în zori.

184 – *Kerti*: a) subdiviziuni ale Lumii Inferioare (grotele circulare); b) divinităţile care locuiesc în aceste grote.

185 – *Coroana Atef*: Coroana Albă a Egiptului de Sus.

186 – Este vorba despre Lacul de Foc din Duat (L-am putea numi purgatoriu).

187 – *Sepdu*: se cunosc mai multe divinităţi cu acest nume; unele sunt reprezentate cu cap de erete, de crocodil, iar altele cu cap de leu sau de ibis; stăpân al frontierelor orientale şi al ţărilor străine.

188 – Deşi egiptenii antici erau foarte ataşaţi de bucuriile vieţii pământene, acceptau moartea, oricum inevitabilă, pregătindu-se din timp. Cea de a doua moarte, cea de care se temeau cu adevărat, consta în distrugerea totală a conştiinţei; ea survenea ca o consecinţă a imperfecţiunii morale din timpul vieţii.

189 – Imensa panoramă care se înfăţişează ochilor muribundului o regăsim, probabil prin filieră hindusă, şi în esoterismul contemporan, cu deosebire în „steinerism”.

190 – *Mehen*: zeiţa-şarpe care îl păzea pe Aflu-Ra în călătoria prin Duat

191 – Atunci când răposatul afirmă că „trece prin Ochiul lui Horus”, ne spune că s-a identificat cu el.

192 – Identificându-se cu Os iris, răposatul are acelaşi destin, post-mortem, cu aceasta.

193 – Acest Horus mumificat este Osiris.

194 – Osiris identificat cu Horus.

195 – Ker-A? ia: oraş situat pe amplasamentul vechiului Cairo.

196 – Spirite cu mască de maimuţă: „slujitorii” lui Thot, Spiritele laani, adoratori al lui Ră în zori.

197 – *Zeul Sebagu* (sau Zbagu): planeta Mercur.

198 – *Antele* (sau Arutele): porţile prin care se intra în cele şapte sălaşe din Duat purtând acelaşi nume cu sălaşul respectiv; În faţa fiecărei porţi se aflau trei spirite înarmate cu cuţite: un paznic, un supraveghetor şi un „fecior” care îi anunţa pe cei sosiţi în interiorul Ari tei.

199 – *Sekht-Ianru* şi *Sekht-Hotep*: zone în Amenţi – „paradisul” egiptean.

200 – Urmează, în aceeaşi manieră, enumerarea celor 21 de coloane.

201 – Urmează, „numele” celor şapte vaci şi al taurului lor.

202 – Iat: o diviziune sau un „sălaş” din Sekht-Ianru. În total, er-u patrusprezece. După unii cercetători, Iat-urile erau insule.

203 – *Immehet*: ţinutul zeului Sokari.

204 – În sensul că aduce experienţa vieţii sale pământene.

205 – în simbolistica egipteană a culorilor, verdele repre

19 – Cartea egipteană a morţilor zintă tinereţe şi sănătate (de obicei, Osiris era colorat în verde) iar galbenul semnifică aurul cărnii celor nemuritori. Din. acest punct de vedere, Iat-urile sunt imaginea simbolică a unor valori permanente: tinereţe, sănătate şi bogăţie.

206 – Hapi: zeul Nilului.

207 – „*Emanaţiile*” *lui Osiris*: în virtutea purităţii lor, anihilau sufletele păcătoşilor.

208 – Auubis: „singuraticul de pe coline” era şi „domn al Pământului Sfânt”, adică patron al cimitirelor.

209 – În domeniul spiritual, un fiu poate deveni tatăl tatălui său.

210 – În acest pasaj, Horus şi Seth stau alături de Ră, egali, ca alţi „doi stăpâni”; luându-l pe răposat de ei te o

mână, fiecare dintre cei doi îl ajută să urce „scara”. Este aceasta încă un argument în sprijinul ideii de necesitate a luptei dintre cele două forţe adverse, atât la scară cosmică, cât şi individuală.

211 – În credinţa egiptenilor antici, zeii erau supuşi aceluiaşi ciclu de viaţă, ca oamenii: naştere, creştere şi degradare (temporară). Zeii, spre deosebire de oameni, nu erau supuşi încercării de „trecere a pragului”.

212 – Capitolul, deşi incomplet, prezintă interes prin faptul că ne dă o idee asupra primelor impresii la „trezirea” Dincolo.

213 – Fuziunea în plan spiritual dintre Eu şi Tu.

214 – *Amon*: „zeul ascuns”, un zeu al aerului şi al fecundităţii. Într-o epocă anterioară generalizării osirianismului, cultul lui Amon a cunoscut o mare răspândire în întreg Egiptul. De obicei, era reprezentat cu cap de berbec; dar şi ca gâsca de Nil. Întotdeauna era colorat în albastru, culoarea aerului pur. Amon în fuziunea cu Ră: Amon-Ră.

215 – Cele opt divinităţi mari din Hermopolis: Octoada. Zeul Amon din Octoadă nu are nimic comun cu Amon, zeul aerului şi al fecundităţii.

216 – Toui: poate să însemne zeii gemeni (Shu şi Tefnut), zeiţele gemene (Isis şi Nephtys) şi, aici, Osiris.

217 – Ultima „scară”: moartea.

218 – Este prezentată „trezirea” răposatului după „trecerea pragului”. Se dau şi amănunte „tehnice” în ce priveşte procesul de îmbălsămare.

219 – Sefefiat-Heru: o zeiţă cu înfăţişare de vacă, identificată cu Isis şi cu Hathor.

220 – Cadavrul era culcat în poziţie orizontală; ridicarea lui în poziţie verticală semnifică readucerea la viaţă, învierea; s-a speculat ideea că intersecţia dintre orizontală (negaţie paralelă cu pământul) şi verticala (ca triumf al vieiţii asupra morţii) ar fi dat simbolul Crucii creştine.

221 – *Rennut* (*Rennit*): zeiţa doică.

222 – Sekkem: puterea magică a voinţei.

223 – Aşa după cum, centrul microcosmosului uman se află fr> buric, tot aşa, centrul macrocosmosului se află în Duat.

224 – În acest capitol răposatului i se substituie lui Horus.

225 – Fiecare dintre invocaţiile care urmează (7 – 40), începe cu cuvintele: „O, Osiris! Sunt fiul tiu Horusv. Toţi faraonii egipteni se considerau „moştenitori" divini, deci Horus.

226 – Lacune în text.

227 – Lacune în text.

228 – Răposatul ajunge printre zei datorită purităţii sale morale. El vine cu o „energie" proaspătă de Maat – Adevăr şi Dreptate oare învigorează şi „hrăneşte" divinităţile şi spiritele de Dincolo. Există o idee, prezentă pe tot parcursul „Cărţii", potrivit căreia divinităţile sunt „bătrâne" şi „obosite"; forţa care îi reface pe zei este cea adusă de noul venit din viaţa pământeană.

229 – *Tatunem*: Ptah.

230 – Copiii lui Keb şi Nut sunt patru: Osiris, Isis, Seth şi Nephtys. În unele texte apare şi al cincilea: Horus cel Mare.

231 – Identificându-se cu Thot, „*hierogramatul* perfectrăposatul face o descriere, valabilă şi azi, a înaltelor calităţi morale şi etice de care trebuie să dea dovadă „un om al scrisului".

BIBLIOGRAFIE SELECTIVA

„*The egyptian Book of the Dead*" (The Papyrus Ani). Egyptian text, Translitération and Translation by E.A. Wallis Budge, ediţie originală 1895.

P. BARGUET, „Le Livre des Morts des anciens Égyptiens", Paris, 1967.

ALBERT CHAMPDOR, „*Le Papyrus Ani* –, Paris, 1978.

G. KOLPATCHY, „Le livre de Morts des anciens Égyptiens", Paris, 1979.

J. C. MARDRUS, „Le livre des Morts des anciens Égyptiens", Paris, 1981.

ALBIN MICHEL, „*Le Papyrus Ani*", Paris, 1986.

GEORGES POSENER, „Dictionnaire de *la civilisation égyptienne* Paris, 1959.
VICTOR KERNBACH, „*Dicţionar de Mitologie Generală*”, Bucureşti, 1989.
PIERRE MONTET, „*Egiptul pe vremea dinastiei Ramses*”, traducere de Ileana Zara, Bucureşti, 1973.
CONSTANTIN DANIEL, „Gândirea egipteană antică în texte”, Bucureşti, 1974.
CONSTANTIN DANIEL. „*Orientalia Mirabilia*”, Bucureşti, 1976.
CONSTANTIN NOICA, „*Interpretare la Cratylos*”, din volumul „PLATON, OPERE III”, Bucureşti, 1978.
«* * „*Hermes Trismegiste*”, traducere completă, precedată de un studiu asupra cărţilor hermetice de Louis Ménard, Paris, 1925.
PAUL-LUDWIG LANDSBERG. „Eseu despre *experienţa morţii* Bucureşti, 1992.
PETRE TUŢEA, „*Între Dumnezeu şi* neamul *meu*”, Bucureşti, 1992.
MIRCEA ELI A DE, „istoria *credinţelor* şi *ideilor religioase*”, vol. 1, Bucureşti, 1981.
CUPRINS:
STUDIU INTRODUCTIV 7
CAPITOLUL I
Nu are titlu, 39
Pentru a trăi după Moarte (papirusul Ani) ... 42
CAPITOLUL III
Pentru a pleca spre Lumina zilei şi pentru a trăi după Moarte 42
CAPITOLUL IV
Trecerea pe sub Calea Cerească din Re-Stau... 13
CAPITOLUL V
Pentru a nu muri Dincolo 43
CAPITOLUL VI
Statuetele fermecate (papirusul Ani) ... 43
CAPITOLUL VII
Trecerea pe spatele groaznicului Apopi... 44
CAPITOLUL VIII

Treeerea peste Amenţi (papirusul Ani) 44
CAPITOLUL IX
După trecerea prin mormânt (papirusul Ani) ... 45
CAPITOLUL X
Un Descântec împotriva Duşmanilor (papirusul Ani) „46 CAPITOLUL XI
Un alt Descântec împotriva Duşmanilor 40
CAPITOLUL XII
Pentru a putea Intra şi Ieşi după Dorinţă... 47
CAPITOLUL XIII
Intrarea în Amenţi 47
CAPITOLUL XIV.
Pentru a slavi sentimentele de ruşine din inima zeilor. 47 CAPITOLUL XV
Un Imn spre slava lui Ră (papirusul Ani) ... 48
CAPITOLUL XVI
(Nu cuprinde decât o vignetă) 50
CAPITOLUL XVII
Pentru a putea Intra şi Ieşi în Lumea de Dincolo (papirusul Ani) 50
CAPITOLUL XVIII
(Nu are titlu, papirusul Ani) ... 55
CAPITOLUL XIX
Coroana Victoriei 57
CAPITOLUL XX
(Nu are titlu) 59
CAPITOLUL XXI
Pentru a reda Răposatului puterile Gurii sale...” 60
CAPITOLUL XXII
Pentru a reda Răposatului Punerile Gurii sale (papirusul Ani) 60
CAPITOLUL XXIII
Deschiderea Gurii Răposatului (papirusul Ani) ... 6G
CAPITOLUL XXIV
Un Descântec pentru Răposat (papirusul Ani) ... 61
CAPITOLUL XXV
Pentru a i se restitui Răposatului Memoria (papirusul Ani) 62

CAPITOLUL XXVI
Pentru a i se restitui Răposatului Inima sa (papirusul Ani) 63
CAPITOLUL XXVII
Ca inima Răposatului să nu fie luată cu Forţa (papirusul Ani) 64
CAPITOLUL XXVIII
Ca Inima Răposatului să nu fie răpită (papirusul Ani) 64 CAPITOLUL XXIX
Ca Inima Răposatului să nu fie răpită (papirusul Ani) 65 CAPITOLUL XXX
Ca Inima Răposatului să nu fie respinsă (papirusul Ani) 66 CAPITOLUL XXXI
Pentru a respinge Spiritele cu Cap de Crocodil... 68
CAPITOLUL XXXII
Dese în tec pentru respingerea Spiritelor cu Cap de Crocodil. 68
CAPITOLUL XXXIII
Pentru respingerea Demonilor – Şerpi 70
CAPITOLUL XXXIV
Pentru a te feri de Muşcăturile Demonilor – Şerpi... 71 CAPITOLUL XXXV
Pentru a nu fi mâneaţi de Demonii-şerpi 71
CAPITOLUL XXXVI
Pentru a respinge Demonii 72
CAPITOLUL XXXVII
Invocaţie către Isis şi Nephtys 72
CAPITOLUL XXXVIII
Pentru o trăi prin Respiraţie (papirusul Nu)., T2 CAPITOLUL XXXIX
Pentru a trăi prin Respiraţie (papirusul Nebseni)... 73 CAPITOLUL XL
Pentru respingerea Demonului Am-aau 76
CAPITOLUL XLI
Pentru a respinge Masacrele 77
CAPITOLUL XLII
Pentru a respinge Masacrele (papirusul Ani) ... 78 CAPITOLUL XLIII

Pentru a împiedica să fie tăiat capul Răposatului (papirusul Ani) 82
CAPITOLUL XLIV
Pentru a nu muri Dincolo pentru a doua oară (papirusul Ani) 82
CAPITOLUL XLV
Pentru a împiedica descompunerea Corpului în Lumea de Dincolo (papirusul Ani) ... 83
CAPITOLUL XLVI
Pentru a reînvia în Lumea de Dincolo (papirusul Ani) 83 CAPITOLUL XLVII
(Repetarea Capitolului XLVI); XLVIII (Repetarea Capitolului X); XLIX (Repetarea Capitolului IX) ... 84 CAPITOLUL L
Pentru reîntregirea Trupului, Dincolo (papirusul Ani) 84 CAPITOLUL LI
(Variantă a Capitolului LII) 84
CAPITOLUL LII
Un Descântec împotriva Scirboşeniilor (papirusul Ani) 85 CAPITOLUL LIII
Un alt Descântec împotriva Scirboşeniilor., A, „89 CAPITOLUL LIV
Pentru a respira Aerul în Lumea de Dincolo (papirusul Ani) 86
CAPITOLUL X
Pentru a respira Aerul în Lumea de Dincolo (papirusul Ani). 87
CAPITOLUL LVI
Pentru a Respira Aerul în Lumea de Dincolo (papirusul Ani) ... 87
CAPITOLUL LVII
Pentru a dobândi Puteri asupra Apelor, Dincolo... 87 CAPITOLUL LVIII
Cn alt Descântec pentru a dobândi Puteri asupra Apelor (papirusul Ani) 88
CAPITOLUL LIX
Puterile asupra Respiraţiei şi asupra Apelor (papirusul Ani) *89*

CAPITOLUL LX
Pentru a deschide Porţile Cerului (papirusul Ani). 89
CAPITOLUL LXI
Puterile asupra Apelor din Cer (papirusul Ani)... 90
CAPITOLUL LXII
Pentru a putea bea Apă în Lumea de Dincolo (papirusul Ani) 90
CAPITOLUL LXIII
Pentru a nu îi opărit bând Apa (papirusul Ani). 91
CAPITOLUL LXIV
Ieşirea Sufletului spre Lumina Zilei 91
CAPITOLUL LXV
Pentru a menţine Demonii în Puterea sa 97
CAPITOLUL LXVI
Plecarea Sufletului spre Lumina Zilei 99
CAPITOLUL LXVII
Pentru a deschide Porţile spre Dincolo 99
CAPITOLUL LXVIII
Pentru plecarea Sufletului spre Lumina Zilei... 100
CAPITOLUL LXIX
Plecarea Sufletului spre Lumina Zilei 101
CAPITOLUL LXX
(Nu are titlu) 103
CAPITOLUL LXXI
(Nu are titlu) 103
CAPITOLUL LXXII
Pentru a-ţi croi un Drum în Lumea de Dincolo (papirusul Ani) 106
CAPITOLUL LXXI II
(Se repetă Capitolul IX) 107
CAPITOLUL LXXIV
Pentru a te putea folosi de Picioare (papirusul Ani). 107
CAPITOLUL LXXV
Penetru a te îndrepta spre Heliopolis şi pentru a obţine un loc acolo. >. 108
CAPITOLUL LXXVI
Pentru a-ţi schimba Forma când vrei... 108
CAPITOLUL LXXVII

Metamorfoza Răposatului în Şoim de Aur (papirusul Ani) ... 109
CAPITOLUL LXXVIII
Şoimul de Aur (papirusul Ani) 110
CAPITOLUL LXXIX
Pentru a fi transformat în Prinţ al Zeilor 116
CAPITOLUL LXXX
Pentru a fi transformat într-un zeu care luminează tenebrele (papirusul Ani) 117
CAPITOLUL LXXXI
Pentru a se transforma în Lotus Sfânt (papirusul Ani) 119 CAPITOLUL LXXXII
Pentru a fi transformat în Ptah şi pentru a trăi la lunnu (papirusul Ani) 119
CAPITOLUL LXXXIII
Pentru a fi transformat în Fenix regal (papirusul Ani) 120 CAPITOLUL LXXXIV
Pentru a fi transformat în Uliu (papirusul Ani)... 121 CAPITOLUL LXXXV
Pentru a fi transformat în Suflet nemuritor (papirusul Ani) 123
CAPITOLUL LXXXVI
Pentru a fi transformat în Rândunică (papirusul Ani) 125 CAPITOLUL LXXXVII
Pentru a îi transformat în Şarpe (papirusul Ani)., 126 CAPITOLUL LXXXVIII
Pentru a te metamorfoza în Crocodil (papirusul Ani). 126 CAPITOLUL LX XXIX
Pentru ca Dincolo, să se poată uni Sufletul cu Trupul (papirusul Ani) 127
CAPITOLUL XC
Pentru a-ţi păstra Memoria Dincolo... 129 CAPITOLUL XCI
Pentru ca Sufletul să nu fie captiv Dincolo (papirusul Ani) 130
CAPITOLUL XCII
Pentru a deschide Sufletului şi Umbrei ieşirea din Mormânt (papirusul Ani) 131

CAPITOLUL XCIII
Pentru a putea naviga spre Răsărit, Dincolo (papirusul Ani) 132
CAPITOLUL XCIV
Pentru a avea, Dincolo, o Călimară şi o Tăbliţă... 132
CAPITOLUL XCV
Pentru a-l apropia pe Thot... 133
CAPITOLUL XCVI CAPITOLUL XCVII
Pentru a-l apropia pe Thot 133
CAPITOLUL XCVIII
Pentru a conduce o Baruă, Dincolo... 135
CAPITOLUL XCIX
Pentru a conduce o Baruă, Dincolo. 136
CAPITOLUL C
Pentru a face perfect Spiritul sfinţit 139
CAPITOLUL CI
Pentru a proteja Barca lui Ră. 14 (3
CAPITOLUL Cil
Pentru a te urca în Barca lui Ră 141
CAPITOLUL CUI
Pentru a fi în apropierea zeiţei Hathor 142
CAPITOLUL CIV
Pentru a rămâne printre zeii cei mari... 142
CAPITOLUL CV
Pentru a aduse ofrande lui Ră... 143
CAPITOLUL CU
Pentru a primi ofrandele 144
CAPITOLUL CVII
(Variantă a capitolului EXI) 144
CAPITOLUL CVIII
Pentru a cunoaşte Sufletele Apusului... 144
CAPITOLUL CIX
Pentru a cunoaşte Sufletele Apusului 146
CAPITOLUL EX
Fără titlu (papirusul Ani) ... $47
CAPITOLUL EXI
(Variantă a capitolului CVIII), „151
CAPITOLUL EXII

Pentru a cunoaşte Misterele din Ţinutul Buto... 152
CAPITOLUL EXIII
Pentru a cunoaşte Misterele din Nekhen 153
CAPITOLUL EXIV
Pentru a cunoaşte Misterele din Khemenu... 155
CAPITOLUL EXV
Pe ne în u a cunoaşte Misterele din Heliopolis... 155
CAPITOLUL CXVI
Pentru a cunoaşte Misterele din Khemenu... 157
CAPITOLUL CXVII
Pentru a pătrunde în Re-Stau... 157
CAPITOLUL EXIX
Pentru a pătrunde în Re-Stau 158
CAPITOLUL EXX
Pentru a străbate Re-Stau 158
CAPITOLUL EXXI
(Repetarea capitolelor XI ŞI XIII) 159
CAPITOLUL EXXII
Pentru a pătrunde în Amenţi. 159
CAPITOLUL EXXIII
Pentru a pătrunde în Marele Templu (papirusul Ani) 159
CAPITOLUL EXXIV
Pentru a deveni supus a) lui Osiris (papirusul Ani) 160
CAPITOLUL CXXV
Cuvinte de rostit lo Intrarea în Lubla Sală a lui Maat (papirusul Ani) 162
Confesiunea Negativă I (papirusul Ani) 164
Confesiunea Negativă II (papirusul Nebseni) 166
În faţa zeilor Lumii de dincolo (papirusul Nu)... 103
CAPITOLULCXXV I
(Fără titlu) 174
CAPITOLUL CXXVI I
Un Imn încolnat zeilor don Kerti 175
CAPITOLUL CXXVIII
Imn spre gloria lui Osiris 177
CAPITOLUL EXXIX
(Repetarea Capitolului C) 179
CAPITOLUL EXXX

Pentru a face perfecte Spiritele sfinţite 179
CAPITOLUL EXXXI
Pentru a rămâne alături de Ră 133
CAPITOLUL EXXXII
Pentru a reveni pe Pământ ţi a-ţi revedea Casa (papirusul Ani) 185
CAPITOLUL EXXXIII
Pentru a face perfect Spiritul sfânt al Răposatului (papirusul Ani) 185
CAPITOLUL EXXXIV
Imn de laudă lui Ră când navighează în Barcă (papirusul Ani) 187
CAPITOLUL EXXXV
Cuvintele de rostit când e Lună Nouă 189
CAPITOLUL EXXXVI
Pentru a merge în Barca lui Ră 190
CAPITOLUL EXXXVII
Pentru a aprinde Focul în Lumea de Dincolo (papirusul Nebseni) 192
CAPITOLUL EXXXVIII
În timp ce Răposatul intră în Abydos 192
CAPITOLUL EXXXIX
(Repetarea Capitolului EXXIII) 193
CAPITOLUL EXL
A se recita în timp ce Ochiul divin se află în Culminaţie 193
CAPITOLUL CXLI CAPITOLUL EXIII
(Fără titlu, contopite de către R. Lepsius) ... 195
CAPITOLUL CXLIÂI
(Cuprinde numai vignete) 197
CAPITOLUL CXLIV
(Intrarea în Ari te) 197
CAPITOLUL EXLV
Coloanele lui Sekht-Ianru 200
CAPITOLUL EXLVI
(Variantă a capitolului EXLV) ... 203
CAPITOLUL EXLVII
(Variantă a capitolului CXLIX) 203

CAPITOLUL EXLVIII
Pentru întărirea Răposatului prin ofrande (papirusul Ani).203
CAPITOLUL CXLIX
(Patrusprezece laţi), 205
CAPITOLUL CL
(Variantă a capitolului CXLIX) 214
CAPITOLUL CU
(Fără titlu – papirusul Ani) 214
CAPITOLUL CLII
Pentru a construi o Casă de Pământ 217
CAPITOLUL ULIII
Pentru a scăpa de Spiritele-Pescări 218
CAPITOLUL CLIV
Pentru ca Trupul să nu putrezească 221
CAPITOLUL CLV
Pentru a fixa un Djed din aur 224
CAPITOLUL CLVI
Pentru a aşeza un Talisman din Cornalină... 224
CAPITOLUL CLVII
Pentru aaşeza la gâtul Răposatului un Talisman reprezentând un Uliu 225
CAPITOLUL CLVIII
Pentru a aşeza un Colier din Aur 226
CAPITOLUL CLVIX
Pentru a aşeza un Talisman Uadj din smarald... 226
CAPITOLUL CLX
Pentru a aşeza un Talisman Uadj din smarald... 227
CAPITOLUL CLXI
Pentru a-ţi eroi o Trecere spre Cer (papirusul Ani), 227
CAPITOLUL CLXII
Pentru a produce o senzaţie de căldură sub capul defunctului... 229
CAPITOLUL CLXIII
(Fără titlu) 230
CAPITOLUL CLXIV
(Fără titlu) ... 232

CAPITOLUL CLXV
(Fără titlu) ... 234
CAPITOLUL CLXVI
Perna Răposatului 236
CAPITOLUL CLXVII
Pentru a aduce Talismanul Udjat... 237
CAPITOLUL CLXVIII
Pentru a primi ofrandele (papirusul Mut-Hotep)... 237 CAPITOLUL CLXIX
Pentru a aranja patul funerar al Răposatului... 238 CAPITOLUL CLXX
Pentru a pregăti patul funerar 2*2
CAPITOLUL CLXXI
Pentru a aşeza pe Cadavru un „Veşmânt de puritate” 244 CAPITOLUL CLXXII
Imnuri pentru recitat 244
CAPITOLUL CLXXIII
Cuvintele lui Horus către Tatăl său divin Osiris, atunci când intră la el, în Sălaşul lui din Lumea de Dincolo...”... 250
CAPITOLUL C LX XIV
Pentru a-l putea face pe Spiritul sfinţit să treacă prin
Marea Poartă x ¿52
CAPITOLUL CLXXV
Pentru a nu muri a doua oară (papirusul Ani)., 254 CAPITOLUL CLXXVI
Pentru a nu muri pentru a doua oară... 256
CAPITOLUL CLXXVII
Pentru a face Sufletul să trăiască din nou în Lumea de
Dincolo – CAPITOLUL CLXXVIII
Pentru a ridica în picioare Cadavrul şi pentru a revederea Ochilor şi Auzul Urechilor... 257
CAPITOLUL CLXXIX
Pentru a merge dinspre Ieri spre Astăzi 260
CAPITOLUL CLXXX
Cum se vor deschide drumurile pentru Spiritele sfinte în Lumea de Lincolo. Cum li se va reda libertatea de

mişcare pentru a străbate Lumea de Dincolo cu paşi mari şi cum vor putea ieşi din ea. Posibilitatea unui Suflet viu de a trece prin toate metamorfozele... 262 CAPITOLUL CLXXXI

Pentru a trece prin faţa lui Osiris şi a Ierarhiilor sale 264 CAPITOLUL CLXXXII

Pentru a-l ţine drept pe Osiris în timp ce Thot îi respinge pe duşmani 266

CAPITOLUL CLXXXIII

Imn lui Osiris (papirusul Ani), „268

CAPITOLUL CLXXIV

(Variantă a capitolului CLXXXIII) 272

CAPITOLUL CLXXXV

(Variantă a capitolului CLXXXIV) 272

CAPITOLUL CLXXXV ŞI CAPITOLUL CLXXXVII

(Foarte scurte, incomplete) 272

CAPITOLUL CLXXXVIII

Pentru a construi un Sălaş în Lumea e de Dincolo şi pentru a apărea sub trăsăturile unei fiinţe umane. 272 CAPITOLUL CLXXXIX

(Variantă a capitolului LII) ... /. 273

CAPITOLUL EXC

(Fără titlu) 273

NOTE

BIBLIOGRAFIE SELECTIVA

2 – Cartea egipteană a morţilor